

БРАТРИЛЪР

МАЙКЪЛ МАРШАЛ

Никой не знае кои са, нито защо избиват невинни!

ИЗБРАНИЦИТЕ

ИЗДАТЕЛСТВО
ера
PUBLISHING

МАЙКЪЛ МАРШАЛ СМИТ ИЗБРАНИЦИТЕ

Превод: Марин Загорчев

chitanka.info

Никой не знае кои са, нито защо избиват невинни!

В Пенсилвания двама мъже влизат безшумно в претъпкан ресторант. Бавно и методично застрелват шейсет и осем души.

В Калифорния едно момиче отива на среща с приятелката си и повече не се връща у дома.

В Монтана покрусеният от мъка федерален агент Уорд се опитва да разбере как точно са загинали родителите му. Намира бележка, скрита в креслото на баща си, а на нея пише „Не сме мъртви“.

На пръв поглед несвързани, тези три инцидента ще изправят Уорд срещу ИЗБРАНИЦИТЕ. Никой не знае кои са, нито защо избиват невинни.

Но на всяка цена трябва да бъдат разкрити!

На Джейн Джонсън

*Ние сме твърде закъснели за боговете и
твърде подранили за Битието.*

*Най-прекрасното, току-що създадено
творение на Битието е човекът.*

*Мартин Хайдигер,
„Език, истина, мисъл“*

ПРОЛОГ

Палмърстън, Пенсилвания

Палмърстън не е голям град, а и не може да се каже, че е процъфтяващ. Просто си стои като крайпътен камък. Има си минало, а някога е имал и бъдеще. Бъдещето обаче останало прекалено встрани от основното течение на историята, като кран в края на стара водопроводна тръба, толкова ръждясала, че след известно време не ще пропуска никаква вода.

Градът е разположен на брега на река Алехени, сред високи планини, и е обграден от повече дървета, отколкото можеш да преброиш, освен ако имаш прекалено много време или си загубил здравия си разум. Навремето наблизко минавала железопътна линия — от другия бряг на реката, но през седемдесетте гарата била закрыта и релсите вече са изкрадени. От железницата са останали само спомени и едно скромно музейче, което не се посещава дори и от учениците. От време на време някой заблуден турист се отбива, безразлично поглежда избелелите снимки на отдавна мъртви хора и бързо решава да се връща в колата си и да се маха.

Къщите на града са разположени около едно Т-образно кръстовище. Сред тях, сякаш загубили пътя си, преминават още няколко странични улички. На главното кръстовище има дървена църква — с обелена боя, но все още интересна на фона на хладното синьо небе. Ако завиете наляво, както бихте сторили, ако идвате от Шосе 6 и отивате да видите язовира на Алехени (единствената причина, поради която човек би се отбил тук), ще излезете на Мейн Стрийт. Там ще видите няколко банки и магазини. Стъклата на банките са огледални, а на магазините се нуждаят от миене и показват антики със съмнителна стойност. Нещо в подредбата на стоката подсказва, че тези предмети ще имат достатъчно време да се превърнат в колекционерска рядкост. От южната страна на улицата сред обширен двор се издига красива колониална къща. Тя стои празна от доста време и макар че почти всичките ѝ прозорци са здрави, боята ѝ се бели

значително повече, отколкото на църквата, а някои от дъските са се поразместили.

Ако сте гладен, вероятно ще се отбиете в „Макдоналдс“ малко по-нататък по улицата, точно до Музея на железницата. Повечето гости на града го посещават. Палмърстън не е лошо място. Градчето е спокойно и хората са добронамерени. Приятно е за живеене, няма голяма престъпност и се намира близо до Национален парк „Съскиънък“. Тук човек може да се роди, да отгледа децата си и да умре, без да се почувства особено оцетен от съдбата.

Освен споменатите три неща мястото не предоставя много други развлечения.

* * *

По обяд в сряда, 30 октомври 1991 година, „Макдоналдс“ беше препълнен. Повечето маси бяха вече заети, а пред касите се бяха извили опашки. Две момиченца, на четири и на шест години, мрънкаха на майка си да им купи хамбургер с пиле. Всички останали съзерцаваха менюто с подобаващо страхопочитание.

Трима от посетителите не бяха тукашни хора — истински празник за туристическата индустрия на Палмърстън. Единият беше мъж на средна възраст, седнал сам на ъглова маса. Казваше се Стив Харис и се връщаше с колата си в Чикаго след дълго и неуспешно търговско пътуване. Куличката на голямата колониална къща се виждаше добре от мястото му и той наблюдаваше замислено постройката и се чудеше защо никой още не я е взел, за да я реставрира.

Другите двама бяха семейство английски туристи, седнали по чиста случайност на съседната маса. Марк и Сузи Кембъл бяха пропуснали закуската, за да се поразходят в околността, и сега бяха гладни като вълци. Бяха се надявали на някое живописно ресторантче, но след като обиколиха града, от немай-къде спряха в закусвалнята. Държаха сандвичите си, сякаш се опасяваха да не им ги вземе някой, и отначало с боязън, а сетне с известен интерес слушаха един разговорлив местен жител, седнал до тях. Той се наричаше Трент, бе висок, около четирийсетте и с ярко рижа коса. Като чу, че са решили да

пропътуват страната от единия океан до другия, той кимна одобрително и дълбокомислено — сякаш ставаше дума за начинание, което разбира, но не възнамерява да предприема, например колекциониране на кибрити, скално катерене или започване на постоянна работа. Той имаше някаква обща представа за Англия, предполагаше, че страната може да се похвали с доста дълга история и процъфтяваща рок индустрия, като и към двете имаше благосклонно отношение.

Накрая разговорът замря. Сузи бе малко разочарована, защото компанията ѝ беше харесала. Марк бързаше, тъй като искаше да пазарува. Предната вечер в хотела им барманът доста време търси радиостанция, по която да пускат нещо подходящо за слушане на най-силното на уредбата. Случайно попадна на станция за класическа музика и за кратък, блажен момент в бара се разнесоха звуците на „Голдберг-вариации“. Марк си представи централата на радиостанцията като самотна колиба в планината, пред чиято барикадирана врата се тълпят диви орди, въоръжени до зъби със записи на Гарт Брукс. Музиката на Бах продължи да звучи в главата му с часове, докато в заведението се вихреха сладникави балади, противопоставящи преходността на брака с верността на кучетата. Затова сега искаше да си купи компактдиск на Бах и да го слуша в колата. В Палмърстън нямаше магазин за класическа музика.

Бъбренето с Трент бе малко забавяне за Кембълви. Ако не беше той, в 12:50 те щяха да са излезли. На Сузи ѝ се пушеше, което бе забранено с международни символи и ясни и кратки надписи по стените. Стив Харис не бързаше заникъде и нямаше намерение да си тръгва скоро. Все още зяпаше къщата отсреща и се чудеше колко ли струва.

В 12:53 прозвуча женски писък.

* * *

Викът бе изпълнен с панически страх. Хората се отдръпнаха несъзнателно от централната част на заведението. Вниманието на жената очевидно бе привлечено от две момчета — едното още

тийнейджър, другото на около двацет и пет — и двете с дълги палта. Скоро стана ясно, че под палтата е скрито дългоцевно оръжие.

Светлината в помещението сякаш изведнъж блесна по-ярко, звуците се оказаха необичайно силни, като че нещо, което ги беше заглушавало досега, изведнъж бе изчезнало. Сякаш, докато чакаш температурата на кафето ти да спадне достатъчно, за да стане годно за пиене, навън изведнъж се спуска непрогледна нощ. Обхваща те някакво чувство за безвремие — като в дългия миг преди сблъсъка на две коли, когато осъзнаваш, че с нищо не можеш да предотвратиш катастрофата. Този момент не носи облекчение или някакво висше прозрение, а просто ти дава възможност да приемеш смъртта и да се почудиш защо идва толкова бавно.

Трент успя само учудено да промълви: „Били?“, преди двамата младежи да вдигнат оръжията.

Те стояха в средата на заведението и стреляха спокойно и бързо, опрели стабилно прикладите на пушките о раменете си. Когато първата жена се свлече с изражение на огромно удивление, двамата пристъпиха напред — сериозно, съсредоточено, сякаш искаха да покажат пред някой висш наблюдател, че са достойни за тази задача и че ще дадат най-доброто от себе си, за да оправдаят доверието.

Измина секунда, още двама души намериха смъртта си и изведнъж всички в закусвалнята започнаха да се блъскат в отчаян опит да се измъкнат. След първоначалния унес заведението се изпълни с крясъци. Всеки опитваше да избяга, да се скрие или да издърпа някого пред себе си. Неколцина се втурнаха към вратата, но автоматите се обърнаха и покосиха дезертъорите. Сетне оръжията се насочиха към чужденците и Марк Кембъл получи куршум в тила почти по същото време, когато лицето на жена му се превърна в кървав къс месо.

Трент загуби живота си миг след това, скочил на крака в обречен на провал опит да се хвърли върху стрелците. Малко бяха онези, които имаха достатъчно самообладание, за да предприемат такива самоотвержени действия, и те загинаха бързо.

Повечето просто опитваха да избягат. Да се махнат. Сред тях бяха президентът на местната застрахователна фирма и помощникът му. Дванайсет деца от местното училище също опитаха. Пречеха си. Краката им се заклещваха между телата на ранените и те биваха покосени. Онези, чийто път бе свободен, биваха застрелвани, докато

бягаха. Падаха с трясък върху масите, блъскаха се в стените и щанда, зад който единствената жива сервитьорка лежеше свита на кълбо в локва от собствената си урина. От мястото си тя виждаше все още гърчещите се крака на Дуейн Хилман, младия мъж, с когото наскоро се разхождаха покрай старата железопътна линия. Той беше много мил и сам предложи да използва презерватив. Тя знаеше, че преди да бъде прострелян, държеше тава с нагорещено олио, затова не изпитваше никакво желание да го гледа. Надяваше се, че ако затвори очи и се свие на кълбо, всичко ще се оправи. Един куршум проникна през дървената стеничка на щанда и прекъсна гръбнака ѝ.

Имаше и такива, които дори не правеха опити да избягат. Стояха на местата си с широко отворени очи; душите бяха напуснали телата им още преди куршумите да понижат гърдите, слабините, коремите им. Сред тях имаше една жена, която не гледеше на събитието откъм лошата му страна. Наскоро ѝ бяха открили рак, от който бавно и мъчително беше умрял баща ѝ — макар че младият лекар в болницата (на когото тя нямаше никакво доверие, защото приличаше на лошия герой в любимия ѝ сериал) вероятно можеше да я спаси.

Другите клиенти, останали като смразени на местата си, нямаха подобни причини за равнодушие към съдбата. Те просто бяха загубили способността да се движат.

В салона, пълен с обречени на смърт хора, убийците изглеждаха като богове. Те продължаваха да стрелят и от време на време променяха посоката на огъня към най-неочаквани кътчета на помещението. Презаредиха няколко пъти, но никога едновременно. Бяха хладнокръвни и съсредоточени. Никой от двамата не продумваше.

От осемдесет и деветимата клиенти на „Макдоналдс“ само четирийсет чуха последния смъртоносен гърмеж. Деветнайсет от тях умряха преди свечеряване и така общият брой на жертвите стана шейсет и осем. Сред оцелелите беше сервитьорката зад щанда, която никога нямаше да възвърне способността си да ходи. Тя стана алкохоличка, след това повярва в Господ, после отново загуби вярата си в него. Едно от момиченцата също оцеля. То бе осиновено от една своя леля в Айова и изживя остатъка от живота си сравнително спокойно. Един от приятелите на Трент остана жив и четири години по-късно постъпи на работа в Бреговата охрана на Лагуна Бийч.

Стив Харис също оцеля. По принцип би трябвало да загине още при първия откос, но тялото на Сузи Кембъл го беше повалило точно когато опитваше да се скрие под масата. Тя го затисна на земята и скоро трупът на Сузиния съпруг също се стовари върху тях. Лицата на двамата англичани бяха неразпознаваеми, но дрехите им (някои донесени от Англия, други купени на една евтина разпродажба в Бостън) останаха и без петънце. Достатъчно беше едно изтръскване и щяха да са готови да се качат отново в колата и да потеглят. Може би при по-добро стечение на обстоятелствата те щяха да сторят точно това, Марк щеше да намери „Голдберг-вариациите“ при някоя от следващите им спирки и двамата щяха да продължат по дългото право шосе сред дървета, чиито листа изглеждаха озарени от някаква призрачна светлина. Щяха да карат сред безкрайните хълмове, без дори да забележат, че са сами на магистралата.

В действителност обаче те просто спасиха живота на един друг човек, защото Стив Харис остана под тях, полузашеметен от удара на главата му в плочника. Навсякъде около него цареше хаос от сплетени безжизнени ръце и крака; той чувстваше единствено болката от раните си и изтръпването от цицината, която щеше да му остане още няколко дни. Една млада медицинска сестра, гледаща го със страхопочитание, остана до леглото му в болницата в Пайпърсвил и не му даде да мигне, колкото и да му се спеше. През 1995 година сърдечен удар свърши онова, което куршумите бяха пропуснали да сторят.

Сред гърмежите и писъците прозвуча вой на приближаващи сирени. Стрелците продължиха да убиват още двајсетина секунди, като насочиха огъня към касата, където майката бе намерила временно прикритие с двете си момиченца. Сетне спряха.

Огледаха помещението с безизразни лица. По-малкият от двамата — едно местно момче на име Били — отстъпи крачка и затвори очи. Другият го застреля право в лицето. Докато кръвта на Били бавно изтичаше на пода, другият младеж приклезна и потопаи ръце в червената локва. Изправи се и огледа спокойно салона. Дори не удостои с поглед полицейските коли, спираци вече пред закусвалнята, твърде късно, за да повлияят на събитието, напомнило отново за съществуването на Палмърстън.

Сетне, преценил, че е готов, убиецът изскочи през счупения прозорец над телата на Кембълви и изчезна. Полицията смяташе, че е

избягал покрай старата железопътна линия. Така и не беше заловен.

Никой не бе в състояние да даде ясно описание на лицето му, той се беше появил и изчезнал като призрак. Накрая цялата вина падна върху Били — едно наивно дете, изпълнявало само указанията на непознатия, когото бе смятало за свой приятел.

Оттогава минаха десет години.

ПЪРВА ЧАСТ

В хармония с хълма, не върху хълма...

Франк Лойд Райт,
„За архитектурата на
Талиесин“

1.

Погребението беше хубаво, хората бяха подходящо облечени и никой не ми додяваше с шаблонни изрази от рода на „Тъжно е, но ще трябва да се примириш.“ Службата се проведе в църквичката в покрайнините на града. Нямах представа от какво изповедание беше, но останах изненадан, че се извършва в съгласие със завещанието, оставено при Харолд Дейвидс. Не знаех родителите ми да са изповядвали никаква религия, те просто смятаха, че ако съществува, Господ вероятно кара някаква луксозна кола, най-вероятно американско производство.

Всичко бе организирано от фирмата на Дейвидс; на мен не ми оставаше друго, освен да присъствам. Прекарах по-голямата част от двата дни преди погребението на хотел. Знаех, че трябва да отида в къщата, но не можех. Убивах времето с четене на един безинтересен роман и прелистване на куп списания, които намерих в стаята, без да науча нищо интересно, освен че, за да си купиш часовник, се налага да изхарчиш безбожно много пари. Всяка сутрин излизах рано от хотела с намерението да се поразходя по главната улица, но не стигах по-далеч от паркинга. Много добре знаех какво се продава в магазините на Дайърсбърг, Монтана, а нямах намерение да купувам нито ски екипировка, нито произведения на изкуството. Вечерях в ресторанта на хотела, а за обяд си поръчвах сандвичи в стаята. Всички ястия се съпътстваха от пържени картофи, чийто външен вид говореше, че докато стигнат от нивата до моята чиния, са претърпели разнообразна индустриална обработка. На два пъти опитах да обсъдя въпроса със сервитьорката, но ужасеният ѝ поглед ме караше да се откажа.

След като свещеникът обясни защо смъртта всъщност не е краят на всичко, дори на пръв поглед да изглежда така, опечалените се изнизиха от църквата. Аз излязох с нежелание. Бях започнал да се чувствам комфортно вътре. Навън бе студено и цареше зловеща тишина. Отвъд гробището започваха планините, в далечината се издигаха високи върхове, толкова неподвижни, че изглеждаха нарисувани върху стъкло. Двата гроба бяха един до друг. На

погребението присъстваха петнайсетина души. Дейвидс беше дошъл с някакъв друг мъж, вероятно негов помощник. Мери стоеше близо до мен, със събрана в стегната прическа бяла коса, бръчките на лицето ѝ изглеждаха по-малко дълбоки в студа. От останалите само двама ми се сториха смътно познати.

Свещеникът поговори още известно време, успокоителни лъжи, имащи за цел да намалят болката от нещастieto. Вероятно те помагаша на някои от опечалените. Аз почти не чувах какво се говори, надявах се главата ми да не се пръсне. Сетне двама мъже (професионалисти, които вършеха тази работа почти всеки Божи ден) спуснаха чевръсто ковчезите в гробовете. Отпуснаха плавно въжетата, за да оставят родителите ми на два метра под земята. Прозвучаха още няколко успокоителни изречения, но смотолевени набързо — сякаш свещеникът съзнаваше, че върши нещо нередно. Не можеш да заравяш хора в дървени сандъци, без да съзнаваш пълната абсурдност на това занимание.

Още няколко тихи думи и край. Свърши. Вече нищо не бе в състояние да нарани Доналд и Филипа Хопкинс. Поне нищо съществено.

Някои от опечалените поостанаха малко. Скоро обаче се оказах сам под безупречно синьото небе. Чувствах се раздвоен. Единият от двамата души, живеещи в мен, стоеше със свито гърло и не можеше да си представи, че ще е в състояние да се движи отново. Другият наблюдаваше тази жива статуя край гробовете и оттеглящите се в далечината хора, които се качваха по колите си, пускаха си някаква весела музика и започваха да мислят за собствените си проблеми, свързани главно с пари. Всяка от двете ми половини намираще другата за смешна.

Знаех, че не мога да стоя така вечно. Никой не го очакваше от мен. Нямаше смисъл да оставам повече, с това нямаше да променя нищо, а тук бе наистина кучешки студ. Когато накрая вдигнах поглед, забелязах, че и Мери е останала, бе само на няколко крачки от мен. Очите ѝ бяха сухи. Тя явно съзнаваше, че тази съдба скоро ще споходи и нея и че това не е повод нито за смях, нито за сълзи. Кимнах ѝ; тя се приближи и постави ръка върху моята. Постояхме известно време смълчани.

Когато тя ми се обади преди три дни, аз седях на терасата на едно хубаво хотелче в Санта Барбара. Временно (или по-скоро отново) бях без работа и използвах оскъдните си спестявания за незаслужена почивка. Пред себе си имах бутилка хубаво мерло и добре се справях с унищожаването му. Това не беше първата ми бутилка за вечерта и когато мобилният ми телефон иззвъня, бях склонен да оставя гласовата поща да се включи. Като видях кой ме търси обаче, вдигнах.

— Ало.

— Уорд?

Последва мълчание.

Най-накрая отново чух някакъв звук по телефона. Наподобяваше хлипане.

— Мери? — попитах бързо. — Добре ли си?

— О, Уорд!

Гласът ѝ звучеше прегракнал. Аз се изправих на стола си с напразната надежда, че това напъгане на мускулите ще ми помогне да понеса по-леко удара.

— Какво има?

— Уорд, трябва да дойдеш.

Накрая я принудих да ми каже. Катастрофа в центъра на Дайърсбърг. И двамата загинали на място.

Веднага си бях помислил, че е нещо такова. Ако не бяха пострадали и двамата, нямаше да ми се обажда Мери. Ала дори сега, застанал пред гробовете с нея, все не можех да повярвам, че са мъртви. Още си спомнях разговора с майка ми отпреди две седмици. Просто не беше възможно. Не бях очаквал да изчезнат от белия свят, без да ме предупредят.

Изведнъж си дадох сметка, че не искам да оставам нито секунда повече в присъствието на тези трупове. Отстъпих крачка. Мери бръкна в джоба на палтото си и извади нещо, на което бе закачен малък картонен етикет. Ключовете.

— Тази сутрин изхвърлих боклука и изпразних хладилника. Да не се вмирише. Не съм пипала друго.

Кимнах, втренчих се в ключовете. Аз няхах собствени. Нямаше нужда. Родителите ми винаги си бяха вкъщи. Дадох си сметка, че за пръв път виждам Мери извън кухнята или хола на родителите ми. Те постоянно канеха гости. Винаги бяха в центъра на вниманието.

— Говореха за теб. Много често.

Отново кимнах, макар че не бях сигурен дали да ѝ вярвам. През последните десетина години родителите ми дори нямаха представа къде съм. Биха могли да говорят за един друг младеж, единственото им дете, израсло с тях в друг щат. Не че не сме се обичали. Бяхме привързани един към друг, но по свой собствен начин. Аз просто не им бях дал много поводи да говорят за мен, не притежавах нито едно от качествата, с които родителите се хвалят пред съседи и приятели. Нямах нито жена, нито деца, нито професия... Мери все още държеше ръката си протегната и аз взех ключовете.

— Колко ще останеш? — попита.

— Зависи колко време ще ми отнеме. Може би седмица, може би по-малко.

— Знаеш къде живея. Обаждай се, ако имаш нужда от нещо.

— Добре — отвърнах бързо и се усмигнах неловко.

Искаше ми се да имах брат, който да проведе този разговор вместо мен.

Някой по-отговорен и с повече опит в контактите с хора.

Тя също се усмигна, но разсеяно, сякаш знаеше, че няма да ѝ се обадя.

— Предполагам, че няма да се задържиш много — рече и тръгна към паркинга.

Мери беше на седемдесет, малко по-възрастна от родителите ми. Бе родена в Дайърсбърг и беше работила като медицинска сестра; друго не знаех за нея.

Дейвидс стоеше до колата си в другия край на гробището; разговаряше с помощника си, но очевидно ме наблюдаваше. Имаше вид на услужлив и предприемчив човек.

Хвърлих последен поглед на гробовете и тръгнах към него, готов да се заема с административните формалности, произтичащи от внезапната загуба на цялото ми семейство.

* * *

Дейвидс бе донесъл повечето документи и ме заведе на обяд, за да се занимаем с тях. Не знам дали така беше по-приятно, отколкото

ако бяхме уредили подробностите в кантората му, но се зарадвах на този израз на внимание от един напълно непознат човек. Ядохме в историческия център на Дайърсбърг в заведение, наречено „Лелиното килерче“. Обзаведено бе с мебели с дърворезби, които изобразяваха елфове. Менюто съдържаше разнообразни супи, домашни хлебчета и салати, чиято основна съставка бяха соевите кълнове.

Дейвидс бе почти на същата възраст като родителите ми, висок и слаб, с голям нос и приличаше на човека, когото Господ вика, ако иска да изпрати на земята истински, ама истински ад. Той отвори куфарчето си и извади цял куп документи, остави ги с делово изражение пред себе си, взе менюто и го зачете. Дейвидс бе личен адвокат на родителите ми, откакто се бяха преместили тук от Южна Калифорния. Бях го срещал няколко пъти преди, на Коледа и Деня на благодарността, но винаги съм го смятал просто за един от многото познати, с които няма да имам постоянни отношения. Сега нямах никаква представа как да започна разговора.

За щастие Дейвидс взе нещата в свои ръце веднага щом супата ни бе сервирана. Разказа накратко подробностите около смъртта на родителите ми, които (при отсъствие на свидетели) се заключаваха в следното: Около 23:05 предишния петък, на връщане от дома на приятели, където играли бридж, колата им претърпяла челен сблъсък на кръстовището на „Бентън“ и „Райл“. Другият автомобил бил спрян до тротоара. Изследването на кръвта на двамата показало, че баща ми (който не шофирал) бил изпил около половин бутилка вино, а майка ми — порядъчно количество сок от касис. Настилката била заледена, а кръстовището не било много добре осветено; миналата година на същото място пак имало катастрофа. Това бе всичко. Една нещастна случайност. Можело да съдя общината, но само съм щял да се забъркам в безкрайни съдебни спорове, а аз нямах желание да го правя.

Сетне Дейвидс пристъпи към деловата част, която се заключаваше в подписването на голям брой документи, за да получа къщата с цялото ѝ обзавеждане, няколко парцела земя и малкото ценни книжа на баща си. Следваха куп данъчни формалности, които ми бяха подробно обяснени, преди да сложа подписа си на още толкова официални формуляри. Бъбренето на адвоката минаваше през ушите ми и аз удостоявах отделните документи само с бегъл поглед. Баща ми явно се беше доверявал на Дейвидс, а Хопкинс Старши нямаше навика

да удостоява с уважението си всеки срещнат. Това, което е било достатъчно за баща ми, щеше да задоволи и мен.

Продължих да го слушам все така разсеяно и дори супата започна да ми харесва (след като я подправих с порядъчно количество сол и пипер). Наблюдавах лъжицата по целия ѝ маршрут към устата ми, задържах съсредоточено течността и отделях цялото си внимание на вкуса ѝ. Изведнъж Дейвидс спомена „Ънриалти“ и това ме върна към действителността.

Обясни, че фирмата на баща ми, чрез която той бе продал успешно няколко скъпи имота, се закривала. Парите от активите ѝ щели да бъдат преведени на сметката ми веднага щом процесът по продажбата приключи.

— Продад е „Ънриалти“? — изненадах се аз. — Кога?

— Не я е продал — поклати глава Дейвидс, докато отопяваше чинията си с едно залче. — Даде ми нареждания да го направя след смъртта му.

— Независимо от моето желание?

Той погледна през прозореца и потърка леко ръце, за да отръска няколко трохи, сетне отвърна:

— В това отношение беше пределно ясен.

Супата изведнъж ми се стори студена, с вкус на тиня. Бутнах чинията настрана. Разбрах вече защо Дейвидс настояваше да се заемем с документите днес, а не преди погребението. Събрах моите екземпляри и ги напъхах в плика, който ми беше дал.

— Това ли е всичко? — попитах със свито гърло.

— Май да. Съжалявам, че те занимавам с това, Уорд, но трябваше да се свърши.

Той извади портфейла си и се загледа в сметката, сякаш се интересуваше не от сумата, а от почерка на сервитьорката. Задържа колебливо пръст върху чековата си книжка, после извади няколко банкноти и плати в брой. Явно не искаше да включи обяда към служебните си разходи.

— Бяхте много мил — казах аз.

Дейвидс махна небрежно и остави бакшиш в размер точно на десет процента.

Станахме и се запровирахме сред масите с бърбещи туристи. Навън спряхме за момент и погледахме тълпите жени, тръгнали към

поредния магазин.

Накрая Дейвидс пхна ръце в джобовете на палтото си.

— Ако имаш нужда от помощ, обади се. Не мога да възкреся мъртвите, разбира се, но за други неща ще съм ти от полза.

Ръкувахме се и той се отдалечи бързо с безизразно лице. Едва тогава си дадох сметка, че Дейвидс не е бил само адвокат на баща ми, а и негов приятел, че тази загуба не е тежка само за мен.

* * *

Върнах се в хотела със стиснати юмруци и до девет часа вече бях пиян. Пресуших първата чашка още с влизането си. От самото начало знаех, че може би правя грешка. Проблемът бе, че не виждах друг разумен начин на действие при тези обстоятелства.

Отначало стоях на бара, но след известно време се оттеглих в едно сепаре до прозореца. С помощта на тлъст предварителен бакшиш се погрижих да не се налага да чакам или дори да ставам, за да ме обслужат. Бира, после уиски. Бира, уиски. Това е най-сигурният начин да се напиеш, а барманът явно нямаше нищо против.

Извадих документите от плика на Дейвидс и ги разстлах пред себе си. Съсредоточих вниманието си върху един определен проблем.

Едно нещо знаех със сигурност за баща си. Той беше бизнесмен. Живееше, за да прави сделки. Със самото си ставане сутрин започваше да върти бизнес и не спираше до вечерта. Родителите ми никога не разговаряха за ранните години на брака си, но аз знаех за „Ънриалти“. Баща ми бе работил известно време в една местна фирма, сетне беше завел майка ми в луксозен ресторант и ѝ бе съобщил, че вече работи за себе си. Беше се изразил точно така, като в реклама, подканваща хората да взимат заеми. Говорил с някои хора, сключил няколко договора, преминал през всички трудности при създаването на собствена фирма, даващи право на човек да се изправи един ден и да каже: „Направих го, както аз си знам.“ Сигурно не е било лесно, но баща ми имаше силна воля. Разни автомонтъори, водопроводчици, жени, събиращи таксите по паркингите, и чиновници от пръв поглед решаваха, че този човек няма да търпи да го мотаят. Когато влизаше в

ресторант, целият персонал го гледаше с уважение. Фирмата бе най-важното в живота му.

И въпреки това в завещанието си той искаше „Ънриалти“ да бъде продадена. Вместо да остави решението на сина си, той с лека ръка съсипваше плодовете на два̀сетгодишен труд.

Веднага щом чух това от Дейвидс, аз разбрах едно. Родителите ми не искаха да наследя фирмата. В много отношения това беше разбираемо. Аз бях продавал цял куп неща, но никога скъпа недвижима собственост. Разбрах обаче и от такива сделки. Знаех за списанието „Юник хоум“, за регистъра на „Дюпон“, за компанията „Кристис“. Бях чувал за сервитутно право и луксозни имения с антики и хубави изгледи и на уединени места. Нямаше начин да не е така. Това беше в кръвта ми. Дори бях следвал две години архитектура, преди да напусна колежа след едно лошо стечение на обстоятелствата и да се заема по други начини да изкарвам прехраната си. Колкото повече се замислях, толкова по-болно ми ставаше.

Продължавах да пия с надеждата, че положението ще се оправи. Напразно. Въпреки това не спирах. В ранните часове на вечерта барът бе спокоен. Към десет часа обаче заведението изведнъж се изпълни с мъже и жени в костюми, излели се от някакво невъобразимо скучно фирмено празненство. Те се скупчиха в средата на салона, възбудени като деца от перспективата да изгълтат по една-две слаби бири. Мозъкът ми вече почти не функционираше. Шумът ме вбесяваше, имах чувството, че съм заобиколен от работници, копаещи чакъл.

Ревностно пазех сепарето си, като гледах свирепо нашествениците. Двама мъже смъкнаха похотливо саката си. Един разхлаби вратовръзката си. Подчинените се умилкваха около шефовете и търсеха начини да се подмажат. Аз щях да се справя. Нямаше да се предам. Тези хора може би знаеха как се управлява фирмен бюджет и как се води двойно счетоводство, но когато се стигнеше до издръжливост на алкохол, щяха да клекнат. Бях уверен в себе си. Това бе моята стихия. Сега, като се замисля, явно съм бил по-пиян, отколкото съм си мислил.

Трима мъже се приближиха до сепарето, спряха и се огледаха.

Следващото, което си спомням, е как крещя, а костюмираните се хвърлят на земята. Отначало се уплаших, но после си дадох сметка, че бягат от мен.

Олюлявах се в средата на сепарето с наквасени от бира дрехи. Стисках пистолет, насочен към мъжете на вратата, и крещях несвързани и противоречиви команди. Те изглеждаха уплашени до смърт. Вероятно защото, когато някой държи пистолет срещу теб, ти си готов да изпълняваш всичко, което ти нареди. Кофти е, когато не разбираш какво иска.

Накрая спрях да крещя. Мъжете на вратата за момент станаха шестима, после броят им пак намаля на трима. Салонът беше утихнал, но аз се чувствах, сякаш сърцето потъва в корема ми. Всички чакаха нещата да потръгнат към по-добро или по-лошо.

— Съжалявам — промърморих. — Станало е недоразумение.

Прибрах пистолета, взех документите от масата и се измъкнах. Бях стигнал до средата на фойето, когато паднах, като съборих една маса и ваза с цветя за сто долара.

* * *

В три часа сутринта, зъзнец в мокрите си дрехи, вече лежах по гръб в леглото си.

Бях разговарял както с администрацията на хотела, така и с местните полицаи, които проявиха разбиране, но настояха да вземат пистолета ми, докато съм в града. Хвърлих вината за избухването си върху погребението. Полицайте се изненадаха, че имам разрешително да нося оръжие. С пълно право обаче отбелязаха, че в разрешителното не е споменато, че имам право да го размахвам из барове. Документите, удостоверяващи, че съм собственик на имущество за 1.8 милиона долара, бяха оставени да съхнат на радиатора. Вече не се сърдех на никого. Миризмата на бира от завещанието на баща ми явно ме успокояваше.

След известно време се понадигнах, взех телефона и набрах. След шест позвънявания телефонният секретар се включи. Собственият ми глас ме уведоми, че господин и госпожа Хопкинс не са у дома и ако искам да оставя съобщение, да изчакам сигнала. Те щели да се свържат с мен при първия удобен случай.

2.

В десет часа, блед и с чувство за вина, стоях пред дома на родителите си. Бях се преоблякъл, закусил и се бях извинил на всеки срещнат в хотела, дори на момчето, което чистеше басейна. Изненадващо бе, че не прекарах нощта в изтрезвителя. Чувствах се ужасно.

Къщата се намиреше на една стръмна уличка в главния жилищен квартал на Дайърсбърг. Когато родителите ми се преместиха, бях малко изненадан. Парцелът беше порядъчно голям, около два декара, с две стари дървета, извисяващи се над постройката. Тя с нищо не се отличаваше от околните големи стари къщи, които никой като че не проявяваше особено желание да ремонтира. От двете страни дворът бе ограден с добре поддържан жив плет. Мери живееше в съседната къща, а тя не беше никак богата. От другата страна наскоро се бе нанесъл един университетски преподавател със съпругата си. Струва ми се дори, че купиха къщата именно от баща ми. Те бяха достатъчно заможни, но също не живееха в голям разкош. Къщата на родителите ми беше на два етажа, с красива веранда, голямо мазе и гараж от задната страна. Добре изглеждаща и поддържана сграда в хубав квартал. Никой не би се отказал да живее в такава, ала бе малко вероятно някое списание за архитектура да ѝ посвети брой.

Махнах към съседната къща, в случай че Мери случайно наблюдава през прозореца, и влязох бавно в двора. Чувствах се, сякаш приближавам някакъв самозванец. Истинският дом на родителите ми, където бях отраснал, се намиреше на хиляда и петстотин километра на запад. Откакто се бяхме преместили, не бях стъпвал в Хънтърс Рок, но си спомнях къщата много добре. Разположението на стаите вероятно винаги ще определя разбиранията ми за уютна обстановка. Постройката пред мен беше като втора жена, дошла прекалено късно в живота ти, за да се сближи достатъчно с децата.

До вратата имаше поцинкована кофа за боклук; капакът ѝ бе леко надигнат от пълния найлонов плик вътре. На верандата нямаше вестници. Предположих, че Дейвидс се е погрижил за това. Добре

беше направил, но сега сградата изглеждаше, сякаш вече е потънала в прах. Извадих ключовете и отворих.

Вътре бе толкова тихо, че къщата сякаш пулсираше. Вдигнах няколкото писма и листовки, повечето рекламни, и ги оставих на масичката в антрето. Разходих се из стаите. Те изглеждаха като подредени за някаква странна разпродажба, след която всеки предмет щеше да отиде в различна къща, продаден на много по-ниска цена от истинската си стойност. Дори нещата, които вървяха в комплект — книгите в кабинета на баща ми и колекцията от английска керамика на майка ми, подредена внимателно върху един стар чамов шкаф, — изглеждаха недостъпни за мен и за влиянието на времето. Нямах никаква идея какво да правя с тези неща. Дали да ги прибера в кашони и да ги оставя да събират прах? Или да ги продам и да използвам парите за някаква благородна кауза? А може би да остана да живея сред тях със знанието за значението на всеки предмет?

Това, което ми се виждаше разумно, бе да оставя всичко така, да се махна оттук и никога да не се върна. Това не беше моят живот. Вече не бе част от ничий живот. Единствената снимка бе от сватбата на родителите ми в коридора. Те никога не бяха събирали фотографии.

Накрая се върнах в хола. Той имаше големи прозорци, гледащи към двора и улицата, и се затопляше от слънчевите лъчи, проникнали през тях. Вътре имаше диван и кресло в еднакъв блед цвят. Компактен малък телевизор с матово стъкло. Креслото на баща ми, от очукано тъмно дърво, със зелена тапицерия, бе единствената мебел, донесена от предишния ни дом. На масичката стоеше нова биографична книга на Франк Лойд Райт, мястото на баща ми се познаваше по една касова бележка от местен супермаркет. Преди осем дни някой от двамата бе купил няколко парчета торта, кейк с моркови, пет големи бутилки минерална вода, обезмаслено мляко и шишенце витамини. Повечето от тях бяха изхвърлени от Мери, за да не се вмирисват в хладилника. Минералната вода и витамините вероятно все още бяха наоколо. Може би щях да пийна по-късно.

Седнах в креслото на баща ми. Прокарах ръце по изтърканите облегалки, сетне ги скръстих на скута си и загледах градината.

След известно време заплаках.

* * *

По-късно си спомних една вечер отпреди много години. Бях на седемнайсет и все още живеехме в Калифорния. Беше петък вечер и аз трябваше да се срещна с приятели в един крайпътен бар на изхода на града. „Мързеления Ед“ бе от онези капанчета с паркинг отпред, които изглеждат създадени от мормоните, за да представят пиенето на алкохол не само като небогоугодно, ами и като извънредно скучно, тъпо и жалко занимание. Ед виждаше, че ние никога не създаваме проблеми, и нямаше нищо против да играем безплатно на билиярда и да слушаме любимата си музика — Блонди, Боуи и добрия стар Брус Спрингстийн.

Майка ми беше отишла при някаква стара приятелка — да се занимават с нещата, които жените правят, когато наоколо няма мъже да крачат нервно из стаята и да пухтят отегчено. В шест часа двамата с баща ми седяхме в кухнята, ядахме оставената в хладилника лазаня и хвърляхме презрителни погледи на салатата. Аз си мислех за различни неща. Не си спомням какви. Не ме свърташе в кожата на седемнайсетгодишно хлапе.

По едно време забелязах, че баща ми се е нахранил и ме наблюдава.

— Какво? — троснах му се.

Той бутна чинията си настрана.

— Ще излизаш ли тази вечер?

Кимнах смутено и продължих да се тъпча.

Трябваше да разбере още в самото начало какво е намислил, но не се досетих, както и за причината да остави купчинка салата в иначе празната си чиния. Аз не исках да ям тези зеленияши. На него също не му се ядеше салата, но въпреки това беше хапнал малко, макар че майка ми не можеше да го види. Сега си давам сметка, че купчинката в чинията трябваше да намалее, защото, когато се върне, тя щеше да ни натяква как не се храним правилно. Ако просто изхвърлим една част в кофата, щеше да е непочтено, затова той се насилваше да прокара известно количество с нормалната храна. Това ми се струваше ужасно тъпо.

Свърших яденето си и установих, че татко все още седи и ме наблюдава. Това не беше в негов стил. Веднага щом се наядеше, той обикновено се захващаше с нещо. Слагаше чиниите в миялната машина. Изнасяше боклука. Приготвяше кафе. Вършеше други неща. Каквото и да е.

— Какво ще правиш? Телевизия ли ще гледаш? — поинтересувах се аз.

Този престорен интерес ме накара да се почувствам страшно пораснал.

Той стана и взе чинията си. Остана неподвижно за миг, сетне рече:

— Тъкмо се чудех.

Това не звучеше много интересно.

— Какво се чудеше?

— Дали ще се съгласиш да поиграеш бiliarд със стареца си.

Тонът му бе твърде странен за обичайната му самоувереност, особено с това снизходително самоопределение. Нима наистина си мислеше, че ще ме заблуди? Той не беше стар. Тичаше редовно. Побеждаваше много по-млади мъже на тенис и голф. Освен това бе последният човек, с когото можех да си представя, че ще играя бiliarд. Той просто не беше такъв тип. Ако разчертаеш таблица с графи за „хора, които изглеждат, че играят бiliarд“, „хора, които изглеждат, че може би играят“, и „хора, които изглеждат, че не играят, но може и да опитат“, баща ми щеше да е извън таблицата. Онази вечер той бе облечен както обикновено — с добре изгладени памучни панталони и чиста бяла риза. Беше висок, загорял от слънцето, с прошарена коса и лице на типичен американски политик, печелещо доверието на избирателите. Много щеше да му подхожда да стои облеган на парапета на някой луксозен увеселителен кораб и да говори за произведения на изкуството. Най-вероятно за произведения на изкуството, които иска да ти продаде. Аз, от друга страна, носех стандартните черни дънки и черна фланелка. Дрехите ми изглеждаха, сякаш съм се завирал с тях под стари коли, за да демонтирам маслените им помпи. Вероятно и миришеха по подобен начин. Татко миришеше както обикновено, макар че тогава не ми е правело впечатление. Сега обаче си спомням ясно тази миризма — на нещо сухо, чисто, подредено.

— Искаш да дойдеш да играем бiliarд? — не повярвах на ушите си.

Той вдигна рамене:

— Майка ти е на гости. По телевизията няма нищо интересно.

— Нямах ли нещо на видео?

Баща ми бе влюбен във видеото и имаше огромна колекция касети, прилежно надписани и подредени на полици в кабинета му. Разбира се, сега и аз бих последвал примера му, ако имах постоянно жилище. Дори бих ги каталогизирал. Тогава обаче този негов навик ми се струваше най-странен от всичко.

Не отговорих. Изчистих трохите от чинията си — внимателно, защото на тази възраст все по-рядко успявах да изразя любовта си към майка си, а като се погрижа скъпоценната ѝ миялна машина да не се задръсти, несъзнателно показвах загрижеността си към нея. Не исках татко да идва в бара. Много просто. Имах си установен ред. Харесваше ми да карам. Да бъда без родителите си. Освен това на приятелите ми щеше да им се стори странно. Ами че то си беше странно, по дяволите! Дейв щеше да се пръсне от смях, а после да ме спуга от майтапи, че се разкарвам с някаква стара консерва.

Погледнах баща си и се почудих как да му откажа. Чиниите бяха в миялната машина. Салатата бе върната в хладилника. Татко беше избърсал масата. Ако екип криминалисти неочаквано нахълтаха в кухнята и опитаха да открият доказателства за консумирана вечеря, щяха да се провалят. Бях страшно смутен. Когато обаче той сгъна кърпата и я преметна на вратата на фурната, аз ясно си представих какво ще чувствам един ден след двайсет години, седнал с мокро от сълзи лице на креслото му в една празна къща в Дайърсбърг. Дадох си сметка, че той няма да бъде вечно с мен, че един ден в купичката ще остане твърде много салата и кърпата ще си бъде несгъната.

— Да, както кажеш — отвърнах.

Веднага започнах да се тревожа как ще реагират приятелите ми и побързах да тръгнем четирийсет минути по-рано. Така щяхме да имаме около час насаме, преди някой от другите да довгаса — те винаги закъсняваха.

Аз карах, а татко седеше до мен и не обелваше дума. Когато спрях пред бара, той надникна през предното стъкло и попита:

— Тук ли идваш?

Отговорих утвърдително и малко троснато. Докато пресичахме паркинга, ми хрумна, че присъствието на баща ми вероятно ще потвърди всички съмнения на Ед за възрастта ми, но беше твърде късно. Пък и ние не си приличахме много. Може би щеше да помисли татко за някой по-възрастен познат. Сенатор или Бог знае какъв.

Заведението бе почти празно. Двама стари безделници, които не ми бяха познати, седяха на една ъглова маса. Барът обикновено се пълнеше късно и ако пуснеха две последователни лоши парчета на уредбата, бързо се изпразваше. Докато чакахме Ед да благоволи да се покаже, татко се облегна на бара и огледа салона. Нямахме какво толкова да види. Очукани столове, дебел слой прах, една маса за бiliarд, слабо осветление. Не исках да му хареса. Ед най-после се появи и се ухили. Аз обикновено изпивах първата си бира, седнал на бара, и бърбех с него.

Може би точно това очакваше и сега.

Той обаче зърна татко и замря. Не изглеждаше уплашен, но се колебаеше и усмивката му се смени с непонятно за мен изражение. Татко не изглеждаше като повечето хора, които посещаваха заведението, и той вероятно се чудеше какъв вятър го е довял. Баща ми се обърна към него и кимна. Ед също кимна.

Искаше ми се да се свършва по-скоро, затова казах:

— Баща ми.

Ед кимна пак и с това се приключи.

Поръчах две бири. Докато чаках, баща ми се приближи към масата за бiliarд. Като дете бях свикнал, щом влезе в магазин, хората да започнат да го заговарят. Вземаха го за собственика или за друг, който може да разреши непосредствените им проблеми. В този долнопробен бар той изглеждаше като у дома си и аз изпитах уважение към него заради това. Излъчваше особено обаяние.

Отидох при него и положението скоро стана плачевно. Изиграхме три игри. Бяха дълги и мъчителни. Не че той играеше лошо, но много често изкарваше топките от масата и все аз ги гонех. Не разговаряхме много. Просто се навеждахме над масата, удряхме бялата топка, преживявахме неуспехите си. След втората игра той реши да си купи втора бира, докато аз подреждах топките. Бях се надявал да се задоволи с една и затова не бързах да пия моята.

Последната игра беше малко по-добре, но пак се проточи мъчително дълго. Накрая той остави щеката си на стойката.

— Това ли беше? — попитах, като се стараех да звуча непринудено.

Чувствах такова облекчение, че си позволих да взема още една бира. Той поклати глава:

— Не съм особено силен противник.

— Е, няма ли да кажеш: „Браво, хлапе, добре играеш“ или нещо подобно?

— Не, защото не е вярно.

Изгледах го като попарен.

— Да, е, благодаря все пак — успях да изломотя накрая.

— Това е игра — вдигна рамене той. — Не се притеснявам, че не си добър. Притеснява ме, че ти не се притесняваш от това.

— Какво? — не повярвах на ушите си. — Да не го прочете в някоя книга за мотивиране на децата? Пускаш някоя тънка ирония в подходящия момент и синчето ти става президент.

— Уорд, не се прави на глупак — упрекна ме леко той.

— Ти си глупакът! — избухнах аз. — Предполагал си, че не умея да играя, и дойде, като си мислеше, че ще ме биеш, въпреки че изобщо не можеш да играеш!

Той остана неподвижен за момент, с ръце в джобовете. Изгледа ме. Хладно, изпитателно, но и с известна нежност. Сетне се усмихна:

— Както и да е.

И си тръгна, предполагам, за вкъщи.

Обърнах се към масата и изгълтах остатъка от бирата си на един дъх. След това опитах да вкарам една от останалите му топки и пропуснах с цял километър. В този момент наистина го мразех.

Отидох ядосан на бара, където Ед вече ми бе приготвил поредната бира. Бръкнах да извадя пари, но той поклати глава. Никога не го беше правил преди. Седнах край бара и потънах в мълчание.

Сетне се разговорихме за разни неща — за политика и феминизъм (Ед имаше отрицателно мнение и за двете), за някаква барака, която смятал да построи в гората. Не виждах нещо съществено в отношението му към първите две, а и не вярвах да е толкова предприемчив, за да реализира третото, но въпреки това слушах. Когато се появи Дейв, вече изглеждах, сякаш нищо не се е случило.

Нощта мина добре.

Говорихме, пихме и се лъгахме един друг. Играхме билиард, макар и не особено сръчно. Когато накрая излязох при колата, намерих бележка, пъхната под едната чистачка. Беше с почерка на баща ми, но с по-дребни букви от обикновено, и гласеше:

„Ако не успееш да прочетеш това от първия път, прибери се с такси. Утре ще те докарам да вземеш колата.“

Смачках я и я хвърлих, но карах внимателно. Когато се прибрах, мама си беше легнала. В кабинета на баща ми светеше, но вратата бе затворена, затова се качих направо в моята стая.

* * *

Станах малко преди обяд и си направих чаша нес кафе. След това пак седнах и останах така до вечерта, когато слънцето се спусна на запад и започна да ми свети право в очите. Това ме изкара от унеса ми и аз се надигнах от креслото, като си давах сметка, че никога повече няма да седна в него. На всичкото отгоре не беше удобно. Възглавничката бе износена и цялата на буци и след няколко часа седене върху нея задните части ме боляха. Върнах се в кухнята, изплакнах чашата и я оставих обърната да съхне. Сетне промених решението си, избърсах я и я прибрах в шкафа.

Спрях несигурно в коридора; чудех се какво да правя по-нататък. От една страна, смятах, че най-правилно ще е да напусна хотела и да се преместя в къщата. От друга — не желаех да върша това. Наистина. Щеше ми се да отида на някое светло място, да си поръчам сандвич и бира и да разговарям с някого за нещо, което не е свързано със смърт.

Изведнъж станах раздразнителен и се натъжих, върнах се в хола, за да си взема телефона от масичката. Кръстът ме болеше, вероятно от седенето на неудобното кресло.

Креслото. Може би заради различния ъгъл, под който светлината падаше върху него, или защото умът ми се беше попрояснил, но сега възглавничката ми изглеждаше малко странно. Пъхнах бавно апарата в джоба си и се взрях намръщено в креслото. Възглавничката определено бе издута по средата. Протегнах ръка и я опипах внимателно. Отдолу имаше нещо твърдо.

Може би баща ми я беше дал за претапициране или я бе напълнил с нещо. Камъни най-вероятно. Изправих се, готов да забравя за нея и да си тръгна. Махмурлукът ми бе попреминал. Изведнъж нещо друго привлече вниманието ми.

Има различни начини за подреждане на предметите, особено ако са големи. Много хора не го разбират. Те просто слагат мебелите си където им падне, без да се замислят, или ги поставят все покрай стените, разполагат ги под прав ъгъл или така, че всеки да може да вижда телевизора. Баща ми бе привърженик на последния начин и винаги вдигаше скандал, ако някой ги размести. А сега креслото му изобщо не си беше на мястото. Не бе отместено много и вероятно никой друг нямаше да го забележи. Стоеше под твърде необичаен ъгъл спрямо останалите мебели, сякаш само за себе си. Просто изглеждаше не на място.

Клекнах пред него, разгледах закрепването на възглавничката за седалката. Мястото бе покрито с износена избеляла дантела. Хванах единия ѝ край и я дръпнах. Тя се смъкна лесно и отдолу се показа процеп, който изглеждаше, сякаш някога е бил зашит.

Бръкнах вътре. Напипах някаква суха, скърцаща материя, вероятно парчета стиропор. В средата имаше твърд предмет и аз го извадих.

Беше книга. Джобен формат, сравнително нова на външен вид, от трилърите, които майка ми взимаше от близката будка за вестници и прочиташе за един следобед. Не изглеждаше да е четен. Гърбът на книгата не беше измачкан, а майка ми нямаше навика да ги пази. Нещо не се връзваше.

Прелистих я. В средата бе пъхнато листче. Извадих го. Съдържаше само един ред, с почерка на баща ми:

„Уорд, не сме мъртви.“

3.

Планински поток в Южен Върмонт, бистрата и студена вода се пени около белите кръгли камъни в стръмната долина. Дърветата сякаш достигат с върхарите си небето. Листата на земята приличат на натрошени разноцветни крушки и са поръсени с тънък слой сняг. От двете страни на потока, свързани от два петдесетметрови каменни моста, лежи селището Пимонта. То има може би десетина къщи, използвани само през лятото или напълно изоставени. До една от тях стои стар буик с цвят на буреносен облак. В някои от съседните дворове също има коли, чийто плачевен вид подсказва, че собствениците им имат по няколко деца и поне по едно куче. Цари пълна тишина, ако не се смята ромонът на водата, който се е превърнал в неразделна част от пейзажа. От няколко комина се точат струйки дим, включително от комина на „Пимонта ин“, спретнато хотелче, което е почти пълно в тази последна седмица на зеления сезон.

На един от мостовете стои мъж, облеган на парапета и загледан в пенещите се води. Казва се Джон Занд. Висок е около метър и осемдесет и носи дебело палто. Дрехата подчертава широките му рамене. Той има вид на човек, който е в състояние да носи два тежки куфара дълго време или да удари някого наистина силно. И двете предположения са верни. Косата му е къса и тъмна, чертите му са сурови, но правилни. Лицето му е обрасло с двудневна брада. Последната седмица той е бил гост на хотелчето, в малък, скъп и удобен апартамент, състоящ се от спалня, баня и неголям хол с камина. Прекарвал е времето в разходки из планината, избягвайки маркираните пътеки, осеяни с предупредителни знаци, че има мечки. От време на време се е натъквал на остатъците от горски колиби, сега само купчини стари греди сред храсталака. Тези места, до които някога са водели добре отгъпкани пътеки, тънат в забрава. Странно нещо са това пътищата: превръщат едни местности в често посещавани обекти, а други — в никому неизвестни затънтени кътчета.

Занд обича да посещава такива места и да си представя как са изглеждали. След това продължава през гората, докато се измори и

стане време да се прибира в хотела. Вечер седи в уютното фоайе, като учтиво отбягва опитите на другите гости и собствениците да го заговорят. Книгите в малката библиотека говорят за изолация и оглупяване. За последните две седмици може би четирийсетина души са го поздравили с леко кимване, без да научат името му или да запомнят добре лицето му.

След вечеря, която обикновено е чудесна, макар да идва бавно, той се връща в апартамента си, запалва камината и остава буден, докато може. Напоследък сънува много. Понякога Лос Анджелис, един живот, който никога няма да се върне. В миналото той е опитвал да удави мъката си в алкохол и хероин, но нито едно от двете средства не се оказа ефективно, дори в големи количества. Напоследък той просто се събужда, остава легнал по гръб и чака утрото, без да мисли за нищо определено. Никога не му е минавала мисъл за самоубийство. Не е в негов стил. Ако беше, вече щеше да е мъртъв.

Сега, облакът на каменния парапет на моста под гаснещите слънчеви лъчи, той се чуди какво да прави занапред. Има достатъчно пари, част от които е спечелил с тежък физически труд. Може би е време да се качи в колата и да отиде в някой град. Може би някъде на юг, макар че студената, мрачна гора му харесва. Лошото е, че не му трябват повече пари, нито се налага да върши някаква работа. След като е прекарал целия си живот сред сгради, те вече не го привличат. Пустите шосета и дивите простори изглеждат по-истински от всичко останало.

Той чува бръмчене на кола, идваща по шосето от юг, и вдига глава. След малко фаровете ѝ, включени по-рано от приетото в този район, блясват над хълма. Скоро колата се спуска в селото, минава покрай магазинчето за хранителни стоки и видеотеката. Марката е „Лексус“, черен и нов. Лексусът спира плавно пред хотелчето.

Изстиващият двигател започва да пука леко. Известно време никой не слиза от колата. Занд я наблюдава внимателно и забелязва, че хората вътре гледат него. Собствената му кола, евтина и вносна, купена от някаква фирма за автомобили втора употреба в Небраска, е спряна на паркинга заедно с още няколко. Ключовете са в джоба му, но той не може да се добере до нея, без да се приближи до лексуса. Може да се обърне, да прекоси моста, да се вмъкне между къщите на другия бряг и да изчезне в гората, но не иска да го прави. Знае, че е трябвало да

плати в брой. Така постъпва обикновено. Когато пристигна тук обаче, бе късно, а той нямаше пари. Ако беше изтеглил от банкомат в близкото градче, пак щеше да издаде присъствието си. Вече не може да избегне тази среща. Затова Занд остава на мястото си, загледан във водата, и чака.

Дясната предна врата на колата се отваря и отвътре излиза жена. Тя има средно дълга коса, носи тъмнозелен костюм и е средна на ръст. Някои биха я обявили за красива, но повечето хора я намират безлична, което не я притеснява. Мълчанието ѝ по време на това пътуване вече е раздразнило агент Филдинг, с когото са се запознали едва три часа по-рано — и който, ако не се налагаше да я кара до Пимонта, вече щеше да си седи спокойно пред телевизора, Филдинг още няма представа защо са го домъкнали чак дотук, но му е все едно — пътуването е служебно. Той просто изпълнява каквото му наредят.

Жената затваря вратата с леко изщракване и с пълното съзнание, че мъжът на моста я чува. Той не помръдва, дори не поглежда към нея. Тя минава покрай хотела, покрай закованите с дъски витрини на една фалирала грънчарска работилница и стъпва на моста.

Приближава се на няколко метра от него и спира; чувства се абсурдно неловко и изпитва адски студ.

* * *

— Здравей, Нина — поздрави я той, без да вдига поглед.

— Страхотно местенце. Впечатлена съм.

Той се обърна:

— Хубав костюм. Много е шик.

— В наши дни всички обръщаме внимание на външния си вид, дори някои мъже.

— Кой е с теб?

— Един местен агент. От Бърлингтън. Беше достатъчно любезен да ме докара.

— Как ме откри?

— По кредитната карта.

— Така си и мислех. Доста път си била, за да ме видиш.

— Струва си.

Той изгледа скептично жената, която някога бе смятал за красива, а сега намираще безлична.

— Какво искаш? Студено е, а вече огладнявам. Не мисля, че имаме много неща за казване.

За миг тя отново му се стори красива — и засегната. Сетне пак придоби изражение, сякаш ѝ е все едно.

— Има нов случай — рече. — Помислих си, че ще ти е интересно да научиш.

Тя се извъртя на пети и тръгна към колата. Двигателят забръмча, преди тя да отвори вратата, и след две минути долината бе пуста и тиха като преди. Човекът на моста остана сам, пребледнял и с леко отворена уста.

* * *

Настигна ги на трийсет километра на юг. Караше с бясна скорост по криволичещия тесен път. Шосетата на Южен Върмонт не са предназначени за високи скорости и колата му занесе на два пъти. Занд не забелязваше нито това, нито малкото местни шофьори, които почти не усещаха кога ги е изпреварил и се е загубил в далечината. В Уилмингтън стигна до разклон. Лексусът не се виждаше никъде. Той реши, че Нина се е насочила към най-близкото място, откъдето можеше да вземе самолет за цивилизацията, и зави наляво по шосе 9 за Кийн, малко след границата на щата с Ню Хемпшир.

На по-широкия път успя да развие по-голяма скорост и скоро видя задните фарове на лексуса. Настигна го на една права отсечка след Хардсбъро, където шосето минаваше покрай спокойно езеро, отразило небето като огледало.

Занд примигна с фаровете. Не получи отговор. Приблужи, отново присветна. Този път лексусът увеличи леко скоростта. Занд също даде газ; видя как Нина се обръща. Каза нещо на шофьора, но той не намали.

Занд настъпи педала докрай и ги задмина, пресече им пътя, сетне натисна рязко спирачки. Изскочи от колата, преди двигателят да е замлъкнал, Филдинг — също; вече вадеше ръката си изпод сакото.

— Върни го на място — предложи Занд.

— Майната ти!

Агентът стисна пистолета с две ръце. Междувременно Нина слезе от другата страна на колата, като внимаваше да не нагази в калта.

— Предупреждавам те — изръмжа Филдинг. — Изчезвай веднага.

— Всичко е наред — опита да го успокои Нина. — По дяволите, обувките ми станаха на нищо!

— Как не! Той се опита да ни изхвърли от пътя.

— Може би просто е искал да си поговорим. В тази пустош човек се чувства самотен.

— Да говори на оная ми работа. Ти... я ръцете на капака!

Занд остана неподвижен, докато Нина излезе от калта на асфалта.

— Мислиш ли, че е той? — попита.

— Щях ли да дойда, ако не мислех?

— Никога не съм те разбирал. Само ми отговори на въпроса.

— Абе я веднага слагай ръцете си върху капака на колата! — закрещя Филдинг.

Предпазителят на пистолета му изщрака.

Занд и Нина го изгледаха. Агентът бе побеснял. Нина извърна очи към шосето, където голям бял форд минаваше съвсем бавно, за да могат пътниците му да видят добре езерото на последната дневна светлина.

— Спокойно — посъветва го тя. — Нали не искаш да се обясняваш после пред началниците?

Филдинг хвърли поглед назад. Видя колата, която бе спряла на стотина метра от тях. Свали пистолета.

— Някой ще ми каже ли какво става тук?

Нина поклати бавно глава и отново се обърна към Занд:

— Сигурна съм, Джон.

— Защо си тук тогава?

Тя вдигна рамене:

— Не знам. Не би трябвало да идвам, камо ли да говоря с теб. Защо не се поразходим?

Занд погледна към езерото.

На места водната повърхност бе черна, на други — бледо-сива. На отсрещния бряг имаше полянка и дървена барака. Постройката не

изглеждаше предварително сглобена конструкция — по-вероятно някой бе седял до късно, за да проектира идеалното място за почивката си. За пореден път на Занд му се прииска да живее нечий чужд живот. Може би живота на собственика на тази барака. Или на някой от туристите с ярки анораци, които съзерцаваха езерото и гората зад него.

Накрая кимна.

Нина се приближи до Филдинг и заговори. След малко агентът прибра пистолета.

Когато Занд отмести поглед от езерото, агентът седеше спокойно в колата си.

Нина чакаше при неговия автомобил с дебела папка в ръка.

— Казах му, че ще се върна с теб — рече.

Когато тя се качи в колата му, Занд се приближи до лексуса. Филдинг го изгледа с непроницаемо изражение и запали двигателя. Сетне смъкна стъклото и каза:

— Този път ти се размина.

Занд се усмихна. В изражението му нямаше нито следа от веселие.

— Този път ще ти простя.

Филдинг настръхна:

— Какво означава това?

— Означава, че ако пак се срещнем и пак насочиш пистолет към мен, в някое хубаво езеро ще плуват парченца от федерален агент. И изобщо няма да ми пука дали ще се отрази на екосистемата.

Занд се обърна, оставяйки агента с отворена уста.

Сетне Филдинг се окопоти, даде газ и изпод гумите му хвъркнаха камъчета. Отмина с пълна скорост, като забави само за да покаже среден пръст на другия мъж.

Когато Занд се качи в колата си, Нина седеше със скръстени ръце, вдигнала вежди.

— Все същият гений в общуването си — отбеляза. — Може би трябва да водиш курсове или да напишеш книга. Наистина. Това е талант. Не го дръж само за себе си, сподели го с другите хора.

— Нина, я млъквай.

* * *

Върнаха се до Пимонта. По пътя не проговориха. Нина седеше с папка в скута. Когато стигнаха в градчето, нощта се беше спуснала и пред няколко къщи се бяха появили още коли. Много прозорци светеха. Той спря пред хотела и изключи двигателя. Не понечи да отвори вратата, затова и Нина остана на мястото си.

— Още ли си гладен? — попита тя.

В колата започна да става студено. Две двойки минаха покрай тях на път за ресторанта, нетърпеливи да получат вечерята си.

Той се размърда, сякаш излизаше от дълбок размисъл.

— Ти решавай.

Тя опита да звучи небрежно:

— Моята е лесна.

— Не, тук не е. Вечерята се сервира между шест и половина и девет. Ако не ядем сега, ще чакаме до сутринта. Закуската е между седем и осем и е малка.

— Какво? Няма ли откъде да си купиш сандвич, ако изгладнееш междуременно?

Занд се обърна към нея и този път усмивката му изглеждаше малко по-искрена.

— Май не си свикнала с тукашните порядки.

— Не и слава Богу. Там, откъдето идвам, човек може да яде, когато си поиска. Плащаш и получаваш храна. Хем е модерно, хем удобно. Толкова ли отдавна си се отделил от цивилизацията, че си забравил?

Той не отговори. Тя изведнъж пусна папката на земята, отвори вратата и заръча:

— Чакай тук.

Занд остана вътре, а тя се насочи уверено към ресторанта.

Гладът, който беше чувствал след едnodневното ходене, бе изчезнал. Той изпитваше студ, отвън и отвътре. Не беше свикнал да общува с хора, които го познават толкова добре, и се чувстваше неловко. Бе пътувал твърде дълго и не говореше почти с никого. За дълги периоди от време не мислеше почти за нищо, беше загубил всякаква връзка с предишния си живот. Идването на Нина бе променило всичко. Искеше му се да си беше тръгнал един ден по-рано, така че тя да не го завари. Занд обаче добре познаваше упорството ѝ. Тя нямаше да се откаже, щом си бе наумила да го намери.

Той погледна папката на земята. Беше дебела. Не изпитваше желание да я докосне, камо ли да чете съдържанието ѝ. По-голямата част му беше известна. Останалото сигурно не се различаваше много. Самата мисъл за това го изпълваше с ужас.

Навън се чу звук от затваряне на врата. Нина се приближаваше откъм ресторанта, носеше нещо. Той слезе. Навън бе станало по-студено, небето беше оловносиво. Прехвърчаше сняг.

— Боже мили! — възкликна тя сред облак пара от дъха ѝ. — Май беше прав. Готвят само по поръчка. Все пак успях да взема това. — Държеше бутилка ирландско уиски. — Имах късмет.

— Вече не пия.

— Е, аз пия. Ти, ако искаш, само гледай.

Тя отвори вратата и взе папката. Занд забеляза, че проверява положението ѝ на пода, сякаш искаше да види дали я е отварял в нейно отсъствие.

— Нина, защо си тук?

— Дойдох да те спася. Да те върна в света на живите.

— А ако не искам?

— Ти вече се върна. Просто още не го знаеш.

— Какво искаш да кажеш?

— Джон, тук е по-студено от гроб. Хайде да влезем. Сигурна съм, че можем да се любиме на пейзажа и през прозореца.

За своя изненада той се засмя:

— Много командваш.

Тя поклати глава:

— Нали знаеш, когато преспиш с една жена, тя получава правото да те командва цял живот.

— Дори сама да си го е поискала и после да те е изритала?

— И в двата случая ти не се съпротивляваше особено, доколкото си спомням. В коя от тези бараки пребиваваш?

Той кимна и тя се насочи към указаната страна. След като още веднъж обмисли възможността да се качи в колата и да отпътува, той я последва.

4.

Занд се зае да пали камината, а Нина седна на едното от изтърканите кресла и качи краката си на масичката. Заоглежда стаята: безвкусните избелели килими, долнопробните мебели, картините, които биха се харесали само на хотелиер. Дъските на пода бяха боядисани в кремаво, а в една ваза на няколко сантиметра от краката на Нина имаше букет диви цветя.

Тя се усмихна. Погледна към камината. Огънят пращеше, готов да погълне дървата. Отдавна не беше виждала истински пламъци. Напомниха ѝ за ваканциите като дете; потръпна.

Когато Занд се върна. Нина отвори бутилката и наля в две чаши. Той остана нрав още малко, сякаш не искаше да се поддава на изкушението, но после все пак зае другото кресло. Стаята бавно започна да се затопля.

Нина вдигна чашата си с две ръце и го погледна над ръба ѝ.

— И така, Джон... как я караш?

Той се взираше право пред себе си, без да я поглежда.

— Просто ми разкажи без общи приказки, Нина.

* * *

Три дни по-рано едно момиче на име Сара Бекър седеше на една пейка на алеята покрай Трета улица в Санта Моника, Калифорния. Слушаше минидиск на дискмен, подарък за четиринайсетия ѝ рожден ден. Беше отпечатала малък етикет с името и адреса си на принтера у дома и го бе залепила от задната страна на дискмена с прозрачно тиксо, за да не се изтрият буквите. Макар че не ѝ харесваше да разваля външния вид на сребристото апаратче, по-лошо щеше да е, ако го изгуби. По-късно, когато полицията намери дискмена, се оказа, че слушала албума „Дженърейшън терористс“ на една английска група, наречена „Маник стрийт причърс“. Феновете им ги наричаха за кратко „Маниаците“. Съставът не беше много популярен в училището ѝ и

това бе една от причините да ги слуша. Всички други си падаха по лигави поп принцеси и скучни момченца или тресяха глави под нечленоразделния рев на някои диваци. Сара предпочиташе музика, която звучеше поне малко смислено. Предполагаше, че е заради възрастта ѝ. На четиринайсет човек вече не е дете. Не и в тези времена. Не и в Лос Анджелис. Не и през 2002 година. Доста дълго трябваше да убеждава в това родителите си, но накрая дори и те го проумяха.

И така тя седеше до фонтанчето срещу „Барнс и Нобъл“. По това време на вечерта алеята беше почти празна. В книжарницата влизаха и излизаха малко хора, а през големите витрини се виждаха неколцина клиенти, прелистващи книги и списания, взиращи се в компютри и дивящи се на невероятните електронни учебници. Миналата година тя бе отишла с родителите си на двуседмична ваканция в Лондон и остана удивена от тамошните книжарници. Те бяха ужасно странни. Вътре имаше... представете си — само книги. Нито кафе, нито списания, дори нямаше тоалетни. Само книги, безкрайни рафтове с книги. Хората ги взимаха, плащаха и си отиваха. Майка ѝ явно смяташе, че това е хубаво в някакво отношение, но за Сара то бе едно от наистина, ама наистина скапаните неща в Англия. Накрая попаднаха на голям нов „Бордърс“ и тя намери „Маниаците“. Британските състави бяха готини. Лондон по принцип беше супер. Толкова за екскурзията.

Сега тя седеше, клатеше одобрително глава, докато вокалът заявяваше на висок глас, че е „проклето псе“, и оглеждаше алеята. От другата страна на простиращата се между три преки пешеходна зона имаше главно ресторанти. Баща ѝ я бе оставил тук преди двайсет минути и щеше да дойде да я вземе точно в девет — събитие, което се случваше веднъж на месец. Беше му казала, че има среща с приятелката си Саян в закусвалнята „Бродуей“. Идеята да вечерят навън бе на майката на Саян, която се стараяше да угажда всячески на дъщеря си от страх, че ако я лиши от нещо, може да развали уникалните си отношения с нея. Майката на Сара се беше съгласила лесно — отчасти понеже всички се разбираха с Моника Уилямс, но и защото Зоуи Бекър контактуваше достатъчно с наследницата си, за да осъзнае, че и на нея ѝ се е искало да върши тези неща на нейната възраст. Бащата на Сара от време на време упражняваше правото си на вето и за момент тя се бе уплашила, че и този път ще го използва.

Преди няколко месеца в града имаше серия убийства, свързани с мафията, уреждане на сметки и преразпределение на ролите в пазара на наркотици. Накрая обаче, след като уточниха цял арсенал предохранителни мерки — включително оставяне и взимане от точно определени места в точно определено време, клетъчен телефон с напълно заредена батерия и рецитал на основните правила за избягване на опасности, — той се съгласи. Срещата беше уредена.

Проблемът дойде, когато пристигнаха на уреченото място в уречения час. Саян я нямаше. Майкъл Бекър огледа улицата във всички посоки.

— Добре, къде е митичната госпожица Уилямс? — промърмори, барабанейки по кормилото.

Напоследък поредицата, която пишеше за „Уорнър“, не вървеше и той беше доста нервен. Сара нямаше представа какво точно не е наред, но знаеше, че баща ѝ вярва, че съществуват безброй начини нещата да тръгнат на зло и само един — да поемат в правилната посока. Тя бе видяла проектите и той дори ѝ беше дал да гледа някои откъси, следейки реакциите ѝ като средностатистическа представителка на аудиторията. Накрая — и за своя най-голяма изненада — Сара установи, че сериалът е доста сносен. Всъщност дори по-добър от „Бъфи“ или „Ейнджъл“. Личното ѝ мнение, което пазеше само за себе си, бе, че „Бъфи“ е пълна глупост и че по-възрастният англичанин изобщо не изглежда като Хю Грант, както може би си мислеше. Действието в „Мистерии“ бе по-реалистично, по-динамично и не беше плачливо. Освен това неговият проект (макар че Сара не го осъзнаваше) се основаваше до голяма степен върху наблюденията на Майкъл Бекър върху собствената му дъщеря.

— Ето я — рече Сара и посочи навън.

Баща ѝ се намръщи:

— Не я виждам.

— Ето там, под онази лампа, точно пред „Хенеси и Ингълс“.

В този момент някакъв тъпанар наду клаксона зад тях и баща ѝ се извърна да го изгледа заплашително. Той почти никога не избухваше вкъщи, но понякога доста се нервираше навън. Сара съзнаваше, че това е нещо нормално, но сега се боеше, че той ще излее гнева си не върху когото трябва. Явно обаче не си даваше сметка, че основната грижа на бащите е да пазят децата си.

Тя отвори вратата и изскочи навън.

— Хайде, ще изтичам дотам. Ти карай.

Майкъл Бекър наблюдаваше със стиснати зъби нахалника с крайслера, който се шмугна покрай тях.

Когато се обърна, лицето му се промени. За момент нямаше вид, сякаш главата му е пълна само с рейтинги на телевизионни предавания и демографски извадки. Той просто изглеждаше уморен, като че имаше нужда от солидна доза кофеин, този неин баща.

— Чао — каза Сара и му намигна. — Да получиш сърдечен удар, докато се прибираш.

Той погледна часовника си:

— Няма да имам време. Може би малък проблем с простатата. Ще се видим в девет.

— Точно в девет. Аз идвам винаги навреме. Ти си този, който закъснява.

— Хайде, малката. Пазибожето да е с теб.

— И с теб, татко.

Тя затвори вратата и изчака баща ѝ да потегли. Той ѝ махна, сетне изчезна — погълнат отново в света на хора, които купуваха думи на килограм и не знаеха какво искат. Докато го гледаше, Сара си даде сметка за едно — бизнесът нямаше да завърти и нейната глава.

Саян, разбира се, не беше под лампата.

Сара се бе престорила, че я вижда, за да отпрати баща си. След десет минути, когато джиесемът ѝ иззвъня, приятелката ѝ още я нямаше.

Сара вдигна телефона. Беше Саян.

Обаждаше се от колата на майка си на Сънсет Булевард и се отегчаваше до смърт. Чуваше се и гласът на майка ѝ, която ругаеше някакъв автомонтьор. При вида на двете в главата на горкия човек сигурно се прожектираха сцени от порнофилм. Сара се надяваше да си дава сметка не само за факта, че фантазиите му няма да се реализират, ами и че тежко ще си изпати, ако не поправи колата на момента.

Саян нямаше да дойде навреме. Така Сара изпадаше в затруднено положение. Баща ѝ сигурно още не се беше прибрал, а когато влезе къщи, веднага щеше да хване телефона и да се обади на партньора си Чарлс Ван за някакво доработване на проекта. На следващия ден предстоеше доста разгорещено обсъждане на закуска с

безкофеиново кафе и омлети с ниско съдържание на холестерол. Тя знаеше, че баща ѝ се бои от този тип срещи повече от всичко на света, защото никога не закушваше и мразеше да се преструва, че яде сутрин, като човърка хляба или дрънка с приборите. Сара не искаше да го стресира допълнително, още повече че малката ѝ сестра, Мелани, вдигаше достатъчно шум.

Затова реши изобщо да не се обажда. До срещата за връщане оставаха по-малко от два часа. По алеята имаше предостатъчно магазини за разглеждане, много от които все още бяха отворени. Можеше да си вземе капучино и просто да седне някъде. Да се разходи из „Антрополъджи“ и да потърси подаръци. Да послуша музика в „Барнс и Нобъл“, в случай че имаха нещо ново. Дори да седне в закусвалнята и да си вземе салатата. Трябваше просто да се яви навреме на срещата и тогава (в зависимост от настроението му) или да каже на баща си, че Саян не е дошла, или да се престори, че всичко е минало нормално.

Обади се на Саян, за да се увери, че госпожа Уилямс няма да позвъни на майка ѝ и така да развали плана. Не успя да се свърже, което означаваше, че колата вече е в движение и е попаднала на място, където няма покритие. Сара беше сигурна, че ако майка ѝ е уведомена, резултатът щеше да е вече налице. Над главата ѝ щяха да кръжат хеликоптери, Брус Уилис щеше да се спуска към нея по стоманено въже...

Тя изпрати съобщение на Саян, сетне влезе в „Старбъкс“. Хрумна ѝ, че няма нужда да се измъчва само със салатата, както правеха обикновено, защото пазеха диета двайсет години преди да им се наложи. Можеше да си вземе хамбургер. Голям, огромен, грамадански хамбургер със сирене. И пържени картофи.

Помисли си, че може би точно това означава да си пораснал, и ѝ се стори доста интересно.

* * *

Вече привършваше капучиното и „Маниаците“ ревяха последната си песен за това завъртане на диска, когато от книжарницата излезе висок мъж.

Направи няколко крачки, сетне спря и погледна небето. Все още не беше нощ, но се стъмваше. Той бръкна в джоба си, измъкна кутия цигари и опита да извади една, без да оставя очевидно тежкия плик, който носеше. Помъчи се известно време, без да подозира, че Сара го наблюдава. Тя се замисли, че на негово място би пустила плика, но това очевидно не му беше хрумнало.

Накрая той се ядоса, приближи се до фонтанчето и остави плика на ръба му. След като запали цигарата, сложи ръце на кръста си, огледа се и най-после я забеляза.

— Здравсти — поздрави я той с мек и весел глас.

Вече от по-близо тя прецени възрастта му на около четирийсет, може би малко по-малко. Не беше сигурна откъде ѝ дойде наум, тъй като зад главата му светеше лампа и тя не виждаше много добре лицето му. Той просто бе от този тип по-възрастни мъже.

— Я повтори.

— Ъ... здрасти.

Тя кимна дълбокомислено:

— Сигурно си англичанин.

— О, Боже, толкова ли личи?

— Ами да, по говора ти.

— О! Разбира се. — Той дръпна от цигарата и огледа пейката. — Имаш ли нещо против да седна до теб?

Сара вдигна рамене. Това бе добър отговор. Така не казваше нито да, нито не. Беше ѝ все едно. Пейката бе достатъчно дълга. Тя и без това след малко щеше да тръгва, за да си вземе салатата. Или хамбургер. Все още не беше решила.

Мъжът седна. Носеше вълнени панталони, не особено нови, но лекото му сако беше добра изработка. Имаше големи ръце. Косата му бе руса — всъщност изрусена, но изглеждаше добре. Лицето му също беше хубаво. Приличаше на учител по физика или социология. От онези, които не биха спали с ученичка, но няма да срещнат никакви проблеми, ако поискат.

— Актьор ли си?

— О, не. Просто турист.

— За колко време си тук?

— За две седмици.

Той бръкна в джоба си и извади малък хромиран предмет. Отвори го. Беше преносим пепелник. Сара го заразглежда с голям интерес.

— Англичаните пушат много, нали?

— Да — отвърна мъжът, който не беше никакъв англичанин; смачка фасата си и прибра пепелника. — Не се страхуваме от рак.

Побъбриха още малко. Мъжът каза кои райони на Лос Анджелис е посетил, обичайните туристически обекти. Не й каза обаче, че пликът, който носеше, е пълен с книги, купени преди няколко години, нито — че е прекарал цял час в раздела за политика и икономика на книжарницата, гледайки през витрината в очакване тя да се появи. Вместо това я помоли да му препоръча нещо друго интересно в града.

Сара прие задачата си сериозно и предложи Ла Бреа, Родео Драйв и Уотс Тауър, откъдето се откриваше добър изглед към града. Освен това на „Родео“ можеше да смени вълнените си панталони с нещо по бонмарше^[1], както обичаше да казва Саян след ваканцията си във Франция предишната година.

Сетне мъжът замълча. Сара тъкмо се канеше да тръгва към закусвалнята, когато той се обърна към нея:

— Много си красива.

Това можеше да е вярно, а можеше и да не е — мнението на Сара по въпроса все още бе твърде колебливо, — но тази негова реплика без съмнение предвещаваше неприятности.

— Благодаря — отвърна; за момент я побиха тръпки, но тя бързо се окопоти. — Много мило, че ми го казваш.

— Съжалявам — побърза да се извини той. — Сигурно прозвуча не на място. Просто ми напомнят за дъщеря ми. Тя е приблизително на твоите години.

— Тъй ли? Интересно.

— Тя е в Англия — продължи мъжът, сякаш не я беше чул. — С майка си. Горя от нетърпение да ги видя отново. Прекрасно момиче. Същинска Лейди Ди, мир на праха й.

Той отмести поглед. Сара предположи, че се е засрамил. Всъщност той се увери, че след двацет минути наоколо няма да има никой и че е станало вече достатъчно тъмно. Умееше да преценява тези неща. Това бе едно от най-добре развитите му качества. Премести се с няколко сантиметра към момичето, което тъкмо ставаше.

— Както и да е — рече Сара. — Трябва да вървя.

Мъжът се изсмя. Стисна я за ръката и я дръпна с изненадваща сила. Тя изпищя тихо и се свлече отново на пейката, прекалено изненадана, за да се съпротивлява.

— Пусни ме! — извика, като отчаяно опитваше да запази спокойствие.

Зави й се свят. Чувстваше се, сякаш са я хванали да краде.

— Красиво момиче — измърмори той и я стисна още по-силно. — Расово.

— Моля ти се, пусни ме.

— О, я млък — срязва я той без никаква следа от английски акцент. — Продажна малка курва!

Вдигна юмрук и я удари с все сила в лицето.

Сара залитна. „О, не! — помисли си с ужас. — О, не!“

— Огледай се, Сара! — изсъска мъжът. — Виж всички тези щастливи хора наоколо. Хора, които имат късмета да не са на твое място.

Кимна към булеварда. Само на една пряка от тях улицата бе оживена. Хората се тълпяха пред магазините, оглеждаха критично менютата пред ресторантите. Около Сара и мъжа обаче нямаше никого.

— Навремето тук е имало само хрусталаци, даваш ли си сметка? Пуст бряг, скали, мидени черупки. Няколко следи по пясъка. Ако помълчиш, можеш да чуеш как е било, преди цялата тази помия да се излее тук.

Сара примигна с насълзени очи. Какво ли бе намислил? Може би с някоя казана на място реплика можеше да се измъкне.

— Хората обаче не го разбират — продължи той. — Дори не се замислят. Слепци. Те доброволно са се предали на машината.

Сграбчи я за косата и обърна главата й към книжарницата. Вътре също имаше много хора. Те четяха. Стояха. Разговаряха. Защо му беше на човек да гледа навън? А дори и някой да погледнеше, щеше да види само два тъмни силуета на пейката. Какво необичайно имаше в това?

— Би трябвало да те оправя още тук, сега — изсъска заплашително мъжът. — Просто за да покажа, че може да стане. Че никого не го е грижа. Когато си заобиколен все от непознати, как

можеш да разбереш, че нещо не е наред? В едно море от микроби на кого му пука за един малък вирус?

Сара осъзна, че от това положение няма да се измъкне само с една сполучлива реплика, нито сега, нито по-късно, и се приготви да запищи. Мъжът усети, че тя си поема дъх, и светкавично залепи длан на устата ѝ. Стисна горната ѝ устна и я дръпна с всичка сила нагоре. Сара не успя да издаде нито звук. Опита да се съпротивлява, но той я притискаше с цялата си тежест.

— Никой не ни гледа — увери я мъжът със зловещо спокойствие. — Аз умея такива неща. Мога да се движа между хората и никой да не ме забележи.

От устата на момичето се изтръгна нечленоразделен звук. Той като че ли я разбра.

— Не, няма — повтори. — Никой няма да дойде. Родителите ти са си вкъщи. Мама готви. Татко е в градината с малката ти сестричка. И двамата са голи. Интересна картинка са. Някой може да го сметне за неприлично.

Всъщност в този момент Мелани и майката на Сара гледаха „Семейство Симпсън“. Епизодът (който Зоуи Бекър винаги щеше да помни) бе, когато Джордж Буш отива в Спрингфийлд. Майкъл Бекър тракаше бясно по клавиатурата, сляпо вярвайки, че най-после е налучкал правилния път. Само да можеше да събере презентацията в десет минути и да убеди останалите, че е добре поне някои от персонажите да са по-възрастни от двайсет години, нещата щяха да се наредят. Ако пък не — мамка му! Щеше да ги направи до един тийнейджъри и да нареди всички скапани мутри пред училището, както искаше Ван. На няколко километра от тях Саян Уилямс тъкмо четеше съобщението на приятелката си и вече чувстваше известна завист за тази адски готина самостоятелна вечер.

— Ако продължаваш да скимтиш — предупреди мъжът, — ще ти избия зъбите. Сериозно говоря. Няма да е лесно, но ще си струва.

Сара млъкна и за момент и двамата останаха неподвижни. На мъжа му харесваше да седи така, опънал устната на момичето до болка. Чувстваше се, сякаш изживяват някакъв наистина интимен момент наред оживената улица.

Сетне въздъхна, като човек, който с неохота трябва да се откъсне от някое занимателно списание. Изправи се и дръпна Сара. Дискменът

й падна. Мъжът му хвърли един поглед и го остави на земята.

— Довиждане и лека нощ, добри хора — обърна се към тълпата пред магазините. — Ще гниете в ада, а аз с удоволствие ще ви изпратя там.

Отново стисна устната на Сара с една ръка, докато вдигаше плика с книгите.

— Сега обаче имам среща. Трябва да вървя.

Тръгна с бързи, широки крачки и повлече Сара към страничната уличка, където беше паркирал колата си. Тя нямаше друг избор, освен да го придружи. Той бе висок и много силен.

Когато стигнаха колата, той отвори задната врата, хвана момичето за косата и се взря в лицето му. Тази близост пропъди всички вредни мисли от главата ѝ.

— Хайде, мила — подкани я той. — Каляската ни чака.

Сетне я удари с все сила с глава в челото.

Преди да изпадне в безсъзнание, на Сара ѝ мина една прозорлива мисъл. На нощната си масичка тя държеше тефтерче, в което записваше подобни умотворения. Някои от последните бяха свързани със секса — задъхани размисли за една част от битието, която още не беше изпитала, но знаеше, че ѝ предстои да опознае. Повечето бяха перифразирани реплики на Саян, но тя използваше и собственото си въображение, а също размишляваше върху неща, чути по телевизията или прочетени в някое не съвсем неприлично списание.

Бележникът беше скрит, но не твърде добре. След смъртта ѝ родителите ѝ щяха да го намерят и да разберат, че случилото се тази вечер е било предопределено.

* * *

Нина не знаеше тези подробности, но описа именно това събитие. Когато разказа каквото ѝ бе известно, вдигна чашата си и я пресуши на един дъх. Чашата на Занд оставаше недокосната.

— Четирима свидетели твърдят, че са видели Сара на пейката между 19:12 и 19:31. Описанията им за мъжа до нея са от рода на „Обикновен, може би висок“, „Мамка му, не знам“ и „Ами, к’во да ви кажа, няк’ъв мъж“. Нямаме никакви данни за възрастта или цвета на

косата му, макар че двама свидетели твърдят, че бил белокос, а други двама — че бил рус. Двама казват, че носел дълго палто, един — че бил със спортно яке. Никой не е видял кога са тръгнали, макар че наоколо е имало стотици хора. Ако мъжът е прекарал известно време в книжарницата, преди да я заговори, никой не го е забелязал там. Един свидетел видял кола с неопределени цвят и марка в най-близката пряка. Възможно е да е преместил някой контейнер, за да скрие номерата — това е доста хитро, макар че, за да го направи, трябва да е бил дяволски самоуверен. Всеки е могъл да върне контейнера на мястото му, освен това там паркирането е забранено. В 20:15 колата вече я нямало.

Бащата пристигнал в 21:07. Спрял на обичайното място и зачакал. Тъй като нито дъщеря му, нито Саян Уилямс се появили, той отишъл в ресторанта. Там му казали, че в заведението не са влизали лица, отговарящи на описанието, но имали отказана резервация на името на Уилямс. Той се обадил на майката на другото момиче и научил, че вечерята била отменена в последния момент поради повреда на колата им. Автомобилът е проверен, но не може да се каже със сигурност, че е повреден умишлено.

Майкъл Бекър поискал да говори с момичето.

Накрая тя му казала, че Сара ѝ оставила съобщение да не тревожат татко ѝ. Щяла да убие времето и да се яви на обичайната среща. Той обиколил цялата улица, но не открил и следа от дъщеря си. Накрая стигнал до книжарницата на „Барнс и Нобъл“ и видял дискмена под пейката. Апаратът със сигурност е неин, защото името ѝ е било изписано на него и защото той лично ѝ го е купил. Вътре имало диск на любимия ѝ състав. Била окачила техен постер на стената в стаята си. Бекър веднага се обадил в шерифството, на полицията, а също и на своя агент, което е малко странно. Сигурно си е помислил, че дъщеря му може да е загазила с ченгетата. Обадил се на жена си и ѝ заръчал да си стои вкъщи, в случай че дъщеря им се прибере с такси.

Целият район бил претърсен. Нищо. На дискмена няма други отпечатъци, освен на момичето. Около пейката има стотина фаса, но нямаме представа дали престъпникът е пушач. На един от свидетелите му се струва, че го видял да пуши, затова в момента някой нещастник в лабораторията взима ДНК-проби от цял куп угарки.

— Бащата не е заподозрян — предположи Занд.

— За нищо на света. Били са много близки. Въпреки това в продължение на два дни се работеше и по тази версия. Резултатът е отрицателен. Не смятаме, че е той, а и времето не съвпада. Изключихме и партньора му, Чарлс Ван. Бил е в Ню Йорк.

Занд вдигна бавно чашата си, изпразни я и отново я остави на масата. Знаеше, че това не е всичко.

— И после?

Нина свали краката си от масата и вдигна папката от пода. Вътре освен големия брой ксерокопия имаше и един тънък пакет, увит в кафява хартия. Тя не го докосна, а извади една снимка.

— Това се получило у Бекърови на следващия следобед. Някъде между четири и шест часа. Намерили го на алеята в двора.

Тя подаде снимката на Занд.

На нея се виждаше пуловер, бледорозов и внимателно сгънат. Около него бе завързано нещо, наподобяващо панделка.

— Това е коса. Косата на Сара е била достатъчно дълга, за да е нейната. Освен това цветът е същият. Взехме проби от гребена ѝ и резултатът скоро ще стане известен.

Занд забеляза, че Нина е допълнила чашата му. Устата му вече вонеше на уиски и му се гадеше. Имаше чувството, че главата му е балон, носещ се във въздуха на няколко сантиметра над раменете му.

— Праведника — заяви.

— Е, свързахме се с родителите на жертвите отпреди три години и с всички полицаи, работили по случаите. Почти сме сигурни, че никой не е разгласявал за пакетите, които им е изпращал тогава. Все пак може да е подражател. Затова накарах да проверят във всички медии оттогава, включително в Интернет, за думите „Пощальончето“ и „Праведника“.

— В Интернет ли?

— Да. Поредната компютърна измислица. Вихри се с пълна сила.

— Той е — повтори Занд.

Само той съзнаваше истинската ирония на тази своя увереност.

Тя го погледна, сетне неохотно отвори папката. Извади пак снимка на пуловера, но вече внимателно разгънат. Името на Сара беше избродирано отпред — не особено изящно, но с правилни главни букви.

— Косата, използвана за името, е тъмнокестенява. Много по-суха е от тази, за която мислим, че е на Сара. Явно е отрязана преди доста време.

Тя замълча. Занд бавно пъкна ръка в джоба си. Извади кутия „Марлборо“ и кибрит. Не беше пушил досега. В стаята нямаше пепелник. Занд измъкна цигара, ръцете му не трепереха. Не поглеждаше Нина, съзерцаваше само кибрита, сякаш виждаше някакъв непознат предмет и се стремеше да отгатне предназначението му. Успя да запали едва на третия път, но може би защото клечката беше влажна.

* * *

Тя го остави сам за известно време. Излезе на студа и се заслуша в мрака. Откъм главната сграда на хотела се чуваше приглушен смях; през прозорците се виждаха двойки на различна възраст, сгушили се в дебели пуловери, обсъждащи утрешните си приключения в планината. От другата страна на сградата имаше отворена врата и от нея долиташе тракане на чинии в ръцете на мияч, който очевидно не беше техен собственик. Някакво дребно същество изшумоля в тревата от другата страна на пътя, но не се показа.

Когато Нина се върна, Занд седеше точно както го беше оставила, но пушеше нова цигара. Не я удостои с поглед.

Тя сложи няколко цепеници в камината, неуверено, тъй като не си спомняше дали трябва да се трупат в средата, или да се редят отстрани. Отпусна се в креслото и си сипа нова чаша. Останаха така цяла нощ.

[1] Евтино (фр.). — Б.пр. ↑

5.

До вечерта бях разговарял с полицията и болничната управа, а преди това и с двамата съседни на родителите ми. Подбирах думите си много внимателно.

В полицията се обадох от къщи. Там ме свързаха с полицай Спърлинг — за щастие той не беше сред онези, които ме бяха разпитвали след инцидента в бара. Спърлинг и партньорът му Макгрегър пристигнали първи на местопроизшествието. Останали там до идването на линейката и пожарната и участвали във ваденето на телата от останките на автомобила. Последвали линейката до болницата и Спърлинг присъствал при установяването на смъртта на Доналд и Филипа Хопкинс. Загиналите били идентифицирани по шофьорските им книжки, а след това самоличността им била потвърдена от Харолд Дейвидс (адвокат) и Мери Ричардс (съседка).

Полицай Спърлинг прояви разбиране към желанието ми да науча повече подробности около гибелта на родителите ми. Даде ми името на лекарката, потвърдила смъртта им, и ме посъветва да потърся услугите на психолог. Поблагодарих му и той ми пожела всичко хубаво. Надявах се да не попадна на него, когато отида в участъка да си получа пистолета, макар че вероятно вече знаеше за инцидента. Съветът за психолога не звучеше много непринудено.

Доста по-трудно ми се удаде да намеря лекарката. Когато се обадох в болницата, тя не беше на смяна, а докато се добера до тази информация, загубих доста време в разговори със забързани сестри и други неучтиви болнични служители. Спешното отделение е за живите. Умреш ли, никой не иска да си спомня повече за теб.

Отидох до болницата и чаках почти час, докато доктор Майкълс най-сетне благоволи да излезе от бункера си и да говори с мен. Беше около трийсетте, раздразнителна и ужасно самовлюбена. След като се поперчи няколко минути, тя потвърди онова, което вече знаех. Тежки травми на главата и горната част на тялото, фактът на смъртта не подлежеше на съмнение. Това беше всичко, а сега, ако обичам, да я

извиня. Пациентите я чакали. С удоволствие се лиших от компанията ѝ и дори се изкуших да я ускоря към спешното с ритник.

Излязох от болницата. Вече се стъмваше. На паркинга имаше няколко коли; под светлината на лампите изглеждаха сиви и безлични. Някаква млада жена пушеше и плачеше.

Замислих се какво да правя сега. След като намерих бележката, бях поседял известно време. Виеше ми се свят, а стомахът ми се свиваше. Прелистих цялата книга, но не открих нищо повече. Бележката без съмнение беше писана от баща ми.

„Уорд, не сме мъртви.“

Баща ми бе написал това, беше пъхнал листчето в книгата, а нея бе заврял под тапицерията на старото си кресло. Бележката, отричаща смъртта им, щеше да бъде намерена само ако двамата загинат. Иначе какво щях да правя в къщата сам? Иначе защо да ровя под тапицерията? Баща ми явно се беше досетил, че при тези обстоятелства аз ще седна на креслото му, макар да знаех, че е най-неудобното в стаята. Именно така беше станало. Аз бях поседял на креслото. Имаше логика да го сторя, ако са загинали, може би да прокарам ръка по тапицерията. Точно това се очаква от един скърбящ син.

Тази мисъл не спираше да ме гложди. То означаваше, че преди смъртта им поне единият от двамата се бе запитал точно какво ще се случи, след като умрат. Бяха обмислили положението в подробности и бяха предвидили реакциите ми. Защо? Защо изобщо си бяха помислили, че може да умрат? Беше странно. Нямах логика.

Ако приема, че наистина бяха мъртви.

След като през последните дни се бях опитвал да свикна с мисълта, че тях вече ги няма, сега се налагаше да обмисля другата възможност. От една страна, искаше ми се да е така. Дори да не ги обичах, а само да търсех възможност да им вдигна скандал заради „Ънриалти“, аз исках родителите ми да се върнат. Когато плътта е наранена, тялото веднага предприема защитни действия. Кръвните клетки използват целия си арсенал, за да затворят раната. Тялото и разумът си изграждат защита. Това става по-бавно и неорганизирано, но след известно време различните защитни механизми се задействат и заравят болката дълбоко в дебрите на съзнанието. Понякога някое

събитие я кара да изплува на повърхността и тя пак започва да те мъчи. Това обаче става неволно — никой не желае да отваря стари рани.

Излязох, заключих добре и отидох у Мери. Тя се зарадва и остана изненадана, че ме вижда. Сервира ми кафе и сладкиш в опасни за здравето количества. С чувство, че съм недостоен за такова внимание, аз започнах да я разпитвам по обиколни начини, за да се уверя, че родителите ми са се държали нормално напоследък и че наистина (като твърдеше полицай Спърлинг) Мери е разпознала телата. Вече знаех какво ще ми каже. Беше ми го разказала по телефона, докато седях втрещен в Санта Барбара. Можех, разбира се, да отида в погребалното и да се уверя сам, вместо да се крия два дни в хотела. Не го бях направил и сега се чувствах виновен. Бях си казал, че е важно да си ги спомням каквито са били приживе, а не като две студени парчета месо. В това имаше известна истина. Ала освен това просто не исках да ги гледам в такова състояние.

След като си тръгнах от дома на Мери, отидох у другите съседи. Отвори ми млада жена. Изглеждаше енергична и здрава и бе облечена в омазани с блажна боя дрехи. Коридорът зад нея беше наполовина боядисан в безвкусен цвят. Представих се и ѝ обясних какво е станало със съседите ѝ. Тя, разбира се, вече знаеше. Изрази ми съболезнованията си и поговорихме известно време. Нищо в думите ѝ не намекваше, че катастрофата е била предрешена или че напоследък Хопкинсови са се държали странно. Повече нямаше да науча.

След това се обадох в полицията и отидох в болницата. Застанал на паркинга след разговора ми с лекарката, реших, че три потвърждения са достатъчно. Родителите ми бяха мъртви. Само глупак би продължавал да упорства. Утре можех да говоря и с Дейвидс (не успях да се свържа с него същия ден), но знаех, че и той ще потвърди това заключение. Бележката не променяше нещата. Не бе в състояние да върне мъртвите.

Със сигурност обаче имаше някаква причина за съществуването ѝ. Тя означаваше нещо и аз трябваше да разбера какво.

* * *

Претърсих гаража, после работилницата на баща ми в мазето. Чувствах, че би трябвало да търся нещо определено, но нямах представа какво. Затова просто зяпах. Бургии, длета, инструменти с неясно предназначение. Пирони и винтове с разнообразни размери, прилежно сортирани. Различни летви, които след смъртта му нямаше да намерят никакво приложение. Нищо не изглеждаше необичайно, всичко бе подредено с характерната за баща ми педантичност. Ако по подредбата можеше да се съди за собственика на работилницата, той беше напълно нормален.

Върнах се в къщата и първо огледах долния етаж. Кухнята, килера, хола, кабинета на баща ми, столовата и остъклената веранда. Тук претърсих по-основно. Гледах под всяка възглавничка, под килимите, зад мебелите. Търсих на етажерката, под телевизора, но намерих само два диска с филми. Извадих всичко от шкафовете в кухнята, надникнах във фурната и килерчето. Разлиствах всяка книга, която ми попаднеше, независимо дали в секциите, в коридора или пъхната между кутиите със спагети, както имаше навик да прави майка ми. Имаше много книги. Преглеждането им ми отне доста време, особено в кабинета на баща ми, с който се заех най-напред. Рових в чекмеджетата на бюрото му, по полиците. Дори включих компютъра му и прегледах няколко директории, макар да се чувствах, сякаш нарушавам правото му на личен живот. На мен никак не би ми харесало, ако някой от близките ми рови из лаптопа ми. Скоро си дадох сметка, че надали ще намеря нещо съществено в компютъра. Изключих го с мисълта, че ще се върна отново към него, ако не открия нищо друго. Баща ми обаче не беше голям компютърен маниак и надали би оставил съобщение, което не може да се пипне.

Скоро започнах да се изморявам. Не физически, а емоционално. Това ровене в живота на родителите ми връщаше спомените за тях, особено когато се натъкнех на някои на пръв поглед незначителни предмети. Сложено в рамка фотокопие на първия договор за продажба на недвижима собственост от „Ънриалти“ с малка емблема в единия край, която, сега си дадох сметка, изглеждаше рисувана на ръка. Най-вероятно от майка ми. Бележник с рецепти за ястия, които помнех от детството си — дори ми се стори, че усещам мириса на лазаня, докато ги четях.

Реших да си почина петнайсет минути и отидох в кухнята за чаша минерална вода. Отново опитах да се поставя на тяхно място, да се досетя за следващия им ход. Ако бяха оставили бележката в креслото само за да привлекат вниманието ми, вероятно на някое също толкова необичайно място имаше друго послание за мен. Не се сещах обаче къде можеше да е. Бях обърнал цялата къща, без да намеря нищо.

Търсенето ми на горния етаж се оказа също толкова безрезултатно. Погледнах под леглото в стаята им, претърсих всички чекмеджета. След като си поех дълбоко въздух, разрових гардеробите им. Отделих особено внимание на предметите, които ми бяха познати — старите сака на баща ми, износените чантички на майка ми. Намерих само обичайните боклуци — касови бележки, използвани билети, шепи монети, с други думи — нищо съществено. Отделих време на няколко стари вратовръзки, прибрани грижливо в кутии. Повечето не ми бяха познати.

Дори надникнах на тавана, като показах глава през капака в коридора. Баща ми бе сложил крушка горе, но нищо повече. На тавана имаше само прах и два празни куфара.

Накрая се върнах на долния етаж и отново седнах на креслото на баща ми. Започваше да се стъмва. Не бях намерил нищо и вече се чувствах малко глупаво. Може би опитвах да вложа несъществуващ смисъл в хаоса. Отново прочетох бележката и пак не получих никакво просветление.

Когато ставах, спрях поглед на телевизора. Креслото бе обърнато точно към него и изведнъж ми хрумна нещо. Ако наистина е било изместено нарочно, то целта вероятно бе не само да насочи вниманието ми към възглавничката, а и към съвсем различна част от стаята.

Станах и отворих вратичката на шкафчето под телевизора. Вътре открих точно това, което бях видял и при предишното отваряне: видео, дивиди и два диска със стари филми. Нищо повече.

Нямаше видеокасети и това бе странно.

В цялата къща не бях открил нито една видеокасета. В кабинета имаше два рафта с дискове, във втората спалня — още един. Нямаше обаче нито една касета.

Бързо се върнах в кабинета. Там също нямаше касети, макар че имаше втори видеокасетофон. Не си дадох труда да претърсявам отново чекмеджетата на секцията. Нямаше да намеря нищо. В работилницата и гаража също не бях открил касети. Опитах да си спомня Деня на благодарността преди две години, когато се отбих за един ден. Не помнех да съм видял някакви видеокасети, но и не бях сигурен, че не е имало. Повечето време бях пиан.

Възможно бе баща ми да е приел дивидито като дългоочакваната революция в домашните развлечения, да е обявил видеото за отживелица и да е стъкмил клада от старите си касетки в двора. Само че не ми се вярваше. Дайърсбърг със сигурност имаше общинско бунище, но не вярвах да ги е изхвърлил и там. Дори да беше установил, че гледа касетките все по-рядко, надали щеше да се раздели толкова лесно с любимите си филми. Зачудих се дали липсата на нещо толкова незначително на пръв поглед не цели да привлече вниманието на някого, който ги познава добре и би забелязал тази промяна.

Ако не беше така, сигурно започвах да си фантазирам. Бях преровил цялата къща. Вече имах представа какво трябва да търся, но така или иначе не го бях намерил. Започвах да огладнявам и да се вбесявам. Ако толкова са искали да ми кажат нещо, защо бе тази тайнственост? Защо просто не ми го бяха казали по телефона? Или да ми оставят писмо при Дейвидс? Да ми изпратят имейл? Не виждах никаква логика.

Давах си сметка обаче, че когато напусна тази къща, повече никога няма да се върна. Трябваше да се уверя, че съм направил всичко възможно. Така раната в душата ми щеше да заздравее по-бързо.

Запалих външната лампа, излязох и огледах около верандата. Никоя от дъските на облицовката не се клатеше, а и не видях да има място за тайник. От едната страна имаше голям дървен сандък, но вътре намерих само дърва и паяжини. Излязох на двора, обърнах се, погледнах раздражено къщата.

Комин, греди, стъкла. Два етажа. Спални. Стая за гости.

Върнах се вътре. Докато минавах покрай кабинета на баща си, нещо привлече вниманието ми. Спрях, отстъпих крачка, взрях се вътре. След секунда разбрах какво ми е направило впечатление — видеото.

Като пълен глупак не бях погледнал в нито един от видеокасетофоните. Влязох в кабинета, наведох се над видеото, натиснах копчето за изваждане на касетата. Чу се бръмчене, но нищо не се случи. Сетне забелязах, че върху вратичката има залепено черно тиксо.

Сякаш да попречи на някого да сложи касетка. Надали това бе причината — ако видеото беше развалено, баща ми просто щеше да си купи ново.

Опитах да отлепя тиксото, но то държеше толкова силно, сякаш можеше да слепи цели планети. Извадих ножчето си и го прерязах.

Вътре имаше нещо. Махнах всичкото тиксо и най-накрая копчето за изваждане проработи. Апаратът избръмча заплашително и касетата се показа. Взех я и останах дълго време втрещен в нея.

Докато се изправях бавно, баща ми извика откъм стълбището:
— Уорд? Ти ли си?

* * *

След първоначалното вцепенение тялото ми сякаш само понечи да избяга на някое по-безопасно място. Исках да бъда където и да било другаде, само не и тук. В Алабама например. Опитах се да побягна във всички посоки едновременно.

Отскочих назад, изпуснах касетата и едва не се проснах на пода. Вдигнах трескаво касетата и я пъхнах бързо в джоба си с чувството на крадец, хванат на местопрестъплението. По стълбите отегнаха стъпки, сетне натрапникът спря пред вратата на кабинета. Изобщо не исках да видя кой е.

Не беше баща ми, разбира се. Просто гласът наподобяваше неговия. Пред вратата стоеше Харолд Дейвидс, стар, нервен и раздразнителен.

— Божичко! — рече. — Уплаши ме до смърт.

Аз едва си поех въздух.

— Да знаеш само ти как ме стресна!

Дейвидс спря поглед върху ръцете ми и аз си дадох сметка, че още държа ножа. Сгънах го и понечих да го прибера в джоба си, но се сетих, че касетата е там.

— Какво правиш тук? — попитах, като се стараех да звуча учтиво.

— Получих съобщението ти — отвърна той и бавно премести поглед към лицето ми. — Обадох се в хотела. Не беше в стаята си, затова си помислих, че си тук.

— Не чух звънеца.

— Входната врата беше открената. Разтревожих се да не би някой да е научил, че къщата е празна, и да я е разбил.

— Не. Аз съм.

— Виждам. Май вече се успокои.

Той вдигна вежди с добродушно изражение и пулсът ми започна да се нормализира.

Когато излязохме в коридора, той попита защо съм го търсил. Казах, че не е било нищо особено, някаква подробност по завещанието, за която после сам съм се досетил. Той кимна замислено и отиде в хола.

— Каква хубава стая — отбеляза. — Ще ми липсва. Ако искаш, ще се отбивам от време на време, за да прибирам пощата.

— Чудесно.

Компанията му не ми беше неприятна, но не исках да стои повече в къщата. Върнах се в кабинета на баща си, за да изключа компютъра. По-рано бях забелязал дисково устройство за записване и без да се замислям, направих копие на целия хард диск.

Когато свърших и се върнах на долния етаж, Дейвидс стоеше при входната врата.

Изпратих го по алеята. Той явно не бързаше и ме заразително заплановане ми за къщата. Казах му, че още не съм решил дали да я задържа, или да я продам, но че и в двата случая ще използвам услугите му. Постояхме до голямата му черна кола още пет минути, побъбрихме още малко. Той ми препоръча някакъв ресторант, но аз изобщо не бях гладен.

Накрая той се настани зад волана и си закопча колана с вид на човек, който няма никакво намерение да загива. Погледна за последно тъмната къща, сетне ми кимна сериозно. Предположих, че дълго след това ще се чуди какво е правил синът на Дон Хопкинс с нож в ръка. Изчаках го да завие зад ъгъла, сетне се качих в колата си и потеглих в обратната посока.

6.

С малко пари и няколко комплимента си осигурих видео в стаята. Хотелът или беше по-добър, отколкото го мислех, или скромното ми представление в бара бе убедило персонала, че няма да е зле да ми угаждат. Изчаках с нетърпение някакъв невероятно глупав младок да свърже кабелите, след това го изгоних.

Извадих касетата от джоба си и я огледах внимателно. Нямах никакви надписи. По количеството на лентата изглеждаше, че записът е дълъг не повече от половин час.

Изчаках да ми донесат кафе в стаята. Искях да си осигуря колкото се може повече удобства. Накрая ми го донесоха, все още сравнително топло. Като по чудо не ми предложиха пържени картофи.

Пъхнах касетата във видеото.

* * *

Имаше четири секунди празна лента. След това се чу вой на вятър и на кадъра се показва някакво планинско пасбище. В далечината се виждаха заснежени върхове като за пощенска картичка, но картината се смени твърде бързо, за да ги разпозная. На полегатия заснежен склон имаше постройка, напomniaща хотелче в ски курорт. Наоколо не се виждаха нито коли, нито хора. Явно беше извън сезона. Камерата се насочи към друга сграда на фона на тъмни сиви облаци в небето. Кадърът остана на нея няколко секунди; чуваше се звук като от плющящ на вятъра ръкав.

Следващата картина бе от вътрешността на къщата. Камерата гледаше към пода и остана така само няколко секунди. Аз върнах лентата и спрях на най-ясния кадър. Записът не беше от най-хубавите и образът играеше леко, но помещението приличаше на фойето на планинско хотелче с висок таван. От едната страна се виждаше дълъг плот, вероятно рецепцията, но в момента там нямаше никого. На стената отзад имаше голяма картина, обикновен кич. От едната страна

се виждаше камина от речни камъни. Малкият огън създаваше уютна атмосфера. Няколко кафяви кожени кресла бяха наредени около ниски масички, върху всяка от които имаше дървена статуетка, напомняща за коренните обитатели на Дивия запад: орел, мечка, индианец — станали вече рядкост по тези земи.

Пуснах отново записа. На следващия кадър някой като че се канеше да влезе в друго помещение. Върху стената на коридора падаше сянка, чуваха се стъпки по каменен под.

Последната картина бе пак отвън. От заснемането на първия кадър явно беше минало известно време. Вятърът бе отслабнал, а небето беше ясно и невероятно синьо. На записа отново се показва първата постройка; предположих, че предишните кадри бяха снимани именно в нея. В снега отпред имаше няколко души. Седем или осем; трудно се различаваха, защото стояха близо един до друг и носеха тъмни дрехи. Лицата им не се виждаха, а единственият звук идваше от вятъра. Само накрая този, който снимаше, каза нещо кратко. Изслушах го три пъти, но не успях да го разбера.

Сетне, когато един от мъжете понечи да се обърне към камерата, записът прекъсна.

* * *

Спрях лентата и се загледах в трептящия празен екран. Не бях очаквал такова нещо. От качеството на образа реших, че записът е правен с цифрова камера. В къщата нямаше такава. Касетката можеше да е снимана навсякъде в Скалистите планини, Айдахо, Юта или Колорадо, но най-логично бе да е в Монтана, някъде наблизо. Там са курортите за богаташи, с усамотени уютни вили, където елитът може да кара ски без опасност да се натъкне на турист със средни доходи. Някои имения се охраняват, други нямат нужда от такива мерки. Разумните хора веднага разбират, че това е забранена територия. На никого не би му хрумвало да краде в тези райони.

Родителите ми вероятно познаваха някого с луксозна зимна вила в околността. Може би дори баща ми му я беше продал. Е, и какво от това?

Пуснах отново касетата.

* * *

Бръмчене. Музика, викове, разговор на висок глас. Някакво лице, размазано и в много близък план, тресящо се от смях. Сетне на кадъра се видя препълнен бар. Плотът се простираше по дължината на помещението, пред заемащото цялата стена огледало бяха подредени бутилки. Покрай бара седяха мъже и жени, крещяха си едни на други, на барманите и към тавана. Всички пушеха, във въздуха се носеха облаци дим. Стените бяха облепени с плакати. Уредбата гърмеше толкова силно, че не можеше да се познае коя песен върви.

Очевидно тези кадри бяха доста по-стари от предишните. Не само че записът изглеждаше като свален от 8-милиметрова филмова лента, а и дрехите на клиентите бяха в стила на седемдесетте години (освен ако не ставаше дума за някакво изключително добре организирано ретропарти). Ужасни цветове, ужасни дънки, ужасни прически. Всички бяха като по калъп. Помислих си: „Кои са тези извънземни? Какво искат? Да не са слепи?“

Картината заподскача, показвайки различни места в бара, което говореше, че операторът е бил или под влиянието на халюциногенни вещества, или наистина много пиян. По едно време камерата се наклони застрашително напред, сякаш снимачият замалко щеше да падне. Последва силно и проточено оригване, което премина в жестоко кашляне. През това време камерата снимаше мокрия от бира под. Сетне отново се вдигна и се заклати наляво-надясно. Намръщих се, чудех се дали баща ми снима. Няколко души помахаха към обектива, но никой не извика оператора по име.

Сетне картината се премести зад един ъгъл и показа продължение на главния салон, също пълно с хора. В средата имаше маса за бiliarд. Някакъв човек тъкмо се беше навел, за да удари топката. Бе едър, с голям нос и лицето му почти не се виждаше от брадата, мустаците и бакенбардите. Приличаше на мечка. Зад него стоеше дългокоса руса жена, която се подпираше на щеката, сякаш това бе единствената ѝ опора. Опитваше с всички сили да се съсредоточи върху играта, но изглеждаше, сякаш всеки момент ще загуби съзнание. Партньорът ѝ не беше в по-добро състояние и остана легнал на ръба на масата твърде дълго време. По-близо до камерата

имаше друга двойка, също с щеки за билиард. Те стояха с гръб и се държаха за ръце. И двамата бяха с дълги кестеняви коси. Момичето носеше широка бяла блуза и дълга пурпурна пола със зелени шарки. Младежът бе по износени дънки с широки крачоли и вълнена жилетка.

Блондинката вдигна поглед от масата и забеляза камерата. Извика радостно и посочи енергично, но с известно колебание, сякаш избираше между три различни образа и все забравяше кой е сметнала за истинския. Играчът погледна камерата, завъртя очи и отново се съсредоточи върху щеката. Стоящите с гръб мъж и жена се обърнаха и аз осъзнах, че притесненията ми са били напразни.

Операторът със сигурност не беше баща ми, защото двойката до масата бяха родителите ми.

Докато гледах с отворена уста, баща ми се усмихна накриво и показва среден пръст пред камерата. Майка ми се изплези. Камерата рязко се извъртя към играча, който най-после бе ударил топката. Пропусна с километри.

Аз спрях записа, върнах го.

Родителите ми се обърнаха. Баща ми се ухили и показва среден пръст. Майка ми се изплези.

Отново спрях и върнах.

Майка ми не беше дебела, но с възрастта бе качила доста; движеше се като испански галеон. Жената на записа нямаше шейсет килограма и тялото ѝ беше изключително хармонично. Дадох си сметка, че ако вляза в някой бар и я забележа в този вид с чужд мъж, със сигурност ще започне бой. Тя бе наистина красива жена. А и баща ми изглеждаше достоен за нея. Беше малко по-едър, отколкото си го спомнях, но се движеше с добре премерени движения. Приличаше на актьор. И двамата бяха в добра форма, здрави, стегнати. Истински, живи хора, двойка, водеща редовен полов живот. И най-вече бяха млади. Удивително млади.

Сцената продължи още пет минути. Не се случи нищо особено, освен че баща ми играеше билиард. А той наистина играеше добре. Когато мечокът пропусна, татко обърна гръб на камерата и се наведе над масата. Не си даде труд да я заобиколи, за да удари най-лесната топка. Просто избра една и стреля. Вкара я. Започна да се мести около масата с лекотата на човек, който е сигурен, че ще вкара. Следващият удар беше успешен, третият — също. Сякаш топките сами влизаха в

дупките. Майка ми издаде окуражителен възглас и шляпна баща ми по задните части. Той изпълни сложен удар с рикошет, сетне вкара и черната топка, като ѝ обърна гръб още преди да е влязла.

Край на играта.

Той смигна на мечока, който отново завъртя очи. Явно бе свикнал баща ми да го бие на билиард. Не играеха за пръв път. Тези хора се познаваха добре.

След това нямаше нищо особено, само майка ми затанцува с русата жена. Сетне започна да кърши ръце в ритъм и да щрака с пръсти по начин, който може да се види само на клипове с професионални танцьорки. Никога обаче не бях виждал майка ми да го прави.

„Хайде, момиче! — помислих си. — Давай все така.“

Мечокът започна усърдно да подрежда топките. Баща ми се беше отпуснал на един стол и отпи няколко глътки бира. Майка ми (без да спира да танцува) му смигна и той ѝ отвърна със същото. Тогава осъзнах, че те не са толкова пияни като всички останали. Прекарвах си добре, но на следващия ден нямаше да страдат от махмурлук и отрано щяха да се захванат с делата си. Баща ми сигурно още тогава бе работил в бизнеса с недвижими имоти, въпреки орфаните дрехи. Няколкото допълнителни килограма му отиваха. Той беше широкоплещест и не изглеждаше дебел, а просто як. Ако надебелееше още, щеше да изглежда отпуснат, но сега имаше вид на човек, с когото не бива да се закачаш. Личеше си все пак, че е наддал наскоро и не се чувства особено комфортно така. От време на време се излъчваше, вероятно за да пропъжда натрапници от масата за билиард, но сигурно и за да прибере корема си. По-късно се беше пристрастил към джогинга и залите за фитнес и никога не бе изглеждал по този начин. На този запис обаче аз видях нещо, което ме накара да ахна от изненада. Беше съвсем обичайно и невинно, но на мен ми направи голямо впечатление.

Той запали цигара (нямах представа, че е пушил) и разсеяно повдигна фланелката си... за да покаже провиснало над колана си шкембенце. Върнах записа и отново го пуснах. Сетне пак, наведох се и се взрях в екрана. Жестът бе същият. Аз също имах такъв навик. През цялото време, откакто помнех баща си обаче, не го бях виждал да прави нещо толкова красноречиво и лично. Това бе жест на мъж, който

се грижи за тялото си и се тревожи от някакъв недостатък в него. От всички изненади на този запис това небрежно движение ме удивляваше най-много.

Масата отново бе подредена за игра и баща ми стана, готов да даде на бялата топка урок, който тя да помни през целия си малък сферичен живот. Записът спря рязко, сякаш лентата е свършила.

Преди да успее да натисна паузата, той продължи с кадри от коренно различен момент.

Различно място. Къща. Хол. Тъмен, осветен само от свещи. Картината беше неясна. Чуваше се тиха музика, този път се познаваше, че е от филма „Коса“. На пода бяха наредени цяла армия винени бутилки, изпразнени в различна степен, имаше и няколко препълнени пепелника.

Майка ми се беше полуизлегнала на нисък диван, пееше с цяло гърло „Рано сутрин“. Мечокът бе положил глава в скута ѝ и свиваше цигара с марихуана.

— Пусни пак за содомията — избуча. — Пусни я.

Камерата се измести леко встрани, за да покаже друг мъж, легнал по очи на пода. Русото момиче седеше зад него и палеше свещи в чинийки, наредени по гърба му. Той очевидно беше в това безпомощно състояние от доста време и аз предположих, че именно той бе снимал в бара. Младата жена се беше превила под странен ъгъл в кръста и явно успяваше да се задържи права единствено по силата на волята си. Сега се виждаше, че всъщност е по-възрастна, отколкото ми се беше сторила първия път. Бе преваляла двайсетте, а може би дори отиваше към трийсет — малко старичка, за да участва в такава сцена. Дадох си сметка, че ако действието се развиваше през седемдесетте, родителите ми сигурно са били на нейната възраст.

Това означаваше, че аз вече съм бил роден.

— Пусни я — настоя мечокът и камерата се върна отново на него. — Пусни я.

— Не — отсече друг глас до самия микрофон.

Това потвърди предположението ми, че този път баща ми снима. Справяше се по-добре от проснатия на земята мъж.

— Слушали сме я милион пъти — добави той.

— Защото е готина — изръмжа мъжаката. — Защото е, такава, тъй де... о, мамка му.

Камерата го показва в по-общ план, за да се види, че е изпуснал цигарата. Той изглеждаше покрусен.

— Мамка му! Сега трябва да почвам отначало. Мъча се с тази гадост цяла вечност. Мъча се да я свия, откакто съм се родил. Шибаният Томас Джеферсън я е започнал и ми я е оставил в наследство. Каза ми, че ако му я дам, ще ми подари къщата си. Аз му казах да си я завре отзад и че искам скапания джойнт. Цял живот го свивам. Като добър, верен поданик. А сега се скапа тотално.

— Тотално — повтори русата жена и се захили.

По такта на „Добро утро, звездна светлина“ майка ми се пресегна и взе цигарата от лапите на мечока. Хвана сръчно хартийката, подреди тютюна с показалец и посегна за марихуаната.

— Свий я, Флипър — изръмжа мъжката, развеселен от този благоприятен ход на събитията. — Свий я, свий я.

Камерата показва цигарата в близък план, после отново се отдалечи. Джойнтът бе почти готов за пушене.

При тази гледка веждите ми направо хвъркнаха. Майка ми току-що бе свила цигара с марихуана!

— Пусни я — изскимтя мечокът. — Пусни за содомията. Хайде бе, Дон, Дони-Дон, пусни я бе, Дон, пусни я.

Майка ми продължаваше да пее.

Камерата се извъртя и баща ми излезе с нея от стаята. Пое по коридора. На пода лежаха купчина палта. Вляво имаше кухня, вдясно — стълбище. Това беше старата ни къща, в Хънтърс Рок. Обзавеждането бе съвсем различно от онова, което си спомнях, но разположението на стаите беше същото.

Баща ми прекоси коридора все така с камерата и се качи по стълбите. Изведнъж стана тъмно; отдолу се чуваше ревът на мечока:

— Сodomия... фелацио... — без никакъв опит да се спазва мелодията.

Баща ми се качи на горния етаж, промърмори нещо. Тръгна отново и аз изведнъж се досетих къде отива. Отдолу вече не се чуваше нищо и аз долавях звука на дишането и стъпките му. Той отвори вратата на стаята ми.

Отначало беше тъмно, но постепенно успях да различа леглото до стената и себе си в него. Сигурно съм бил на около пет години. Виждаше се само част от главата ми и едната ми буза, малко от едното

рамо в тъмна пижама. Стената бе в матовозелен цвят, килимът — зелен, каквито са били винаги.

Той остана така цели две минути, без да каже или да направи нещо. Просто държеше камерата и ме гледаше как спя.

Взирах се в телевизора със затаен дъх.

Звукът на записа се промени леко, сякаш на долния етаж е започнала друга песен. Сетне се чу тих шум, като стъпки по килима. Те спряха и аз разбрах, че сега и майка ми стои до татко. Кадърът се задържа върху детето в леглото, върху мен, още известно време. Сетне се премести леко наляво. Отначало си помислих, че си тръгват, но после осъзнах, че само извъртат камерата.

Обърнаха я на сто и осемдесет градуса.

Родителите ми гледаха право в обектива. Лицата им запълваха кадъра. Никой от двамата не изглеждаше пиян или замаян от наркотици. Имаха вид, сякаш се взират в мен от телевизора.

— Здравей, Уорд — каза нежно майка ми. — Чудя се на колко ли години си сега.

Тя погледна над камерата, вероятно към спящото дете.

— Чудя се на колко години си сега — повтори тя; гласът ѝ звучеше малко тъжно.

Баща ми още гледаше в камерата. Беше може би пет или шест години по-млад от мен сега. Той също заговори, но без особена нежност:

— И се чудя какво е излязло от теб.

* * *

Образът изчезна. Някой дрънкаше пред вратата на стаята ми с количка.

Нямах сили да спра лентата. Не можех да помръдна.

* * *

Последната сцена също бе свалена от 8-милиметрова лента, но беше с още по-лошо качество. По екрана проблясваха неясни петна и

точки. Така образите изглеждаха по-далечни.

Някой снимаше през стъклото на вагон. Отвън се виждаха размазани силуети на дървета. Чуваше се равномерно тракане на влак и някакъв шум, чийто произход не можех да определя.

В кадъра се показва лицето на майка ми. Изглеждаше още по-млада. Косата ѝ бе по-къса. Гледаше през прозореца. Обърна се към камерата. Погледът ѝ беше разсеян. Усмихна се леко. Операторът свали камерата.

Действието се пренесе рязко на някаква широка улица. Не можех да определя в кой град е; насочих вниманието си към колите и дрехите на няколкото минувачи. Автомобилите бяха елегантни, костюмите — не; жените носеха къси поли. Нямах представа за модата тогава, но предположих, че записът е правен в края на шейсетте. Имах чувството, че това е затишие пред буря.

Камерата се движеше със скоростта на пешеходец. От време на време отляво в кадъра се появяваше тилът на майка ми, сякаш баща ми вървеше малко вдясно зад нея. Очевидно той снимаше. Улицата не беше особено интересна. Отдясно се намираще супермаркет, отляво — площадче. По дърветата имаше листа, но изглеждаха като в края на лятото. Баща ми държеше камерата на едно ниво, без да я мести нито надолу, нито настрани. Двамата вървяха мълчаливо. След малко пресякоха друга улица и навлязоха в една странична пряка.

Завиха отново. Тази улица бе малко по-тъсна и сякаш се изкачваше стръмно. Майка ми се виждаше от раменете нагоре. Накрая спря.

— Тук става ли? — попита и се обърна.

Носеше черни очила. Камерата потрепери, сякаш баща ми е отделил око от очуляра, за да се огледа.

— Малко по-нататък — рече той.

Те продължиха може би още една минута. След това пак спряха. Камерата се завъртя, колкото да покаже някакво възвишение. От двете страни на улицата се издигаха сгради. Обстановката изглеждаше ужасно позната. На долните етажи на постройките се виждаха реклами на магазини и ресторанти, но прозорците отгоре бяха като на жилищни сгради. Пред магазините стояха хора с шапки; други влизаха или излизаха. Оживен квартал около обяд.

Майка ми погледна камерата и кимна. Тя определяше. Правеше го с неохота.

По-късен момент през деня. Гледката бе малко по-различна, но от същия хълм. Сега сенките бяха по-дълги. Следобедът преваляше, по улиците нямаше много хора. Майка ми стоеше с отпуснати край тялото ръце. Някъде отзад се чуваше странно гъргорене и аз си дадох сметка, че наподобява шума, който бях чул във влака.

Камерата помръдна леко, сякаш баща ми бе протегнал ръка да докосне нещо. После майка ми пристъпи малко напред. Баща ми издиша шумно.

Сетне, седнал пред телевизора, аз издадох същия звук.

Майка ми държеше за ръцете две малки деца. Изглеждаха на една възраст и бяха облечени по подобен начин, макар че едното бе със синя блузка, а другото — с жълта. Бяха на не повече от година, може би на осем месеца, и едва се държаха на крачетата си.

Камерата ги хвана в едър план. Косата на едното бе подстригана късо, на другото беше малко по-дълга. Лицата им бяха еднакви.

Камерата отново се отдалечи.

Майка ми пусна ръката на едното дете. Онова с по-дългата коса, с жълтата дрешка и с малка жълта чанта на гърба. Тя клекна до другото и рече:

— Кажы сбогом.

Детето със синята дрешка я погледна недоверчиво, неразбиращо.

— Кажы сбогом, Уорд.

Двете деца се погледнаха. Сетне онова с по-късата коса, което трябваше да съм аз, погледна несигурно майка си. Тя вдигна ръката му.

— Кажы сбогом.

Тя размаха ръката ми, сетне ме вдигна и се изправи. Другото дете я погледна. Усмихна се и вдигна ръце. Не можех да преценя дали е момче, или момиче.

Майка ми тръгна по улицата.

Вървеше равномерно, без да бърза, но и без да се обръща. Камерата остана насочена към другото дете, докато баща ми се отдалечаваше след нея.

Детето оставаше все по-далеч и по-далеч. Не заплака — поне докато изчезна от поглед.

Сетне камерата зави зад някакъв ъгъл и то изчезна.

* * *

Записът свърши. Нямахше повече. След минута видеото се изключи. Аз продължавах да гледам празния екран.

Напипах дистанционното, превъртях назад, натиснах СТОП.

Дълго гледах неподвижния образ на детето, останало на улицата.

7.

Прозорчето се отвори. През процепа проникна бледа светлина.

— Здравсти, скъпа — каза мъжът.

Сара не виждаше лицето му. По гласа му изглеждаше, че седи на пода точно над главата ѝ.

— Здравей — отвърна тя, като се стараеше да говори колкото се може по-уверено.

Искаше ѝ се да се свие в другия ъгъл, да се отдалечи, колкото е възможно, от него, но не бе в състояние да помръдне и на сантиметър. Опитва се да звучи спокойно, сякаш изобщо не ѝ пукаше.

— Как си днес? Все така побъркан, предполагам.

Мъжът се изсмя тихо:

— Внимавай да не ме ядосаш.

— Кой иска да те ядосва?

— Защо тогава ми говориш такива неща?

— Мама и татко ще умрат от притеснение. Уплашена съм. Имам причини да не съм учтива.

— Разбирам.

Той замълча. Секундите течаха. Сара чакаше.

Може би пет минути по-късно видя една ръка, протегната към лицето ѝ.

Държеше чаша с вода. Без предупреждение той я наклони леко. Сара успя да отвори уста навреме и отпи колкото можеше. Ръката отново се скри.

— Това ли е всичко? — попита тя.

Имаше странно усещане в устата си, на чисто и мокро. Водата бе с такъв вкус, какъвто предполагаше, че има виното. Иначе възрастните нямаше да го задържат толкова в устата си, сякаш е най-прекрасното нещо, което са опитвали. На нея виното не ѝ изглеждаше нищо особено.

— Какво друго очакваше?

— Ако искаш да остана жива, трябва да ми даваш и друго, освен вода.

— Защо мислиш, че искам да останеш жива?

— Защото иначе щеше да ме убиеш веднага и да ме сложиш някъде гола, където да можеш да ме виждаш и да се самозадоволяваш.

— Това не беше много учтиво.

— Нали ти казах вече. Аз самата не се чувствам много добре, а ти си психопат, затова не се налага да съм учтива.

— Аз не съм психопат, Сара.

— Нима? А как ще се определиш? Малко странен?

Той се изсмя отново, явно беше поласкан:

— О, със сигурност.

— Колкото серийния убиец Тед Бънди?

— Тед Бънди е глупак — отвърна мъжът; гласът му придоби напълно сериозен тон. — Пълен глупак и имитатор.

— Добре — съгласи се тя, опитвайки да го успокои, макар че сега той звучеше не само побъркан, но и надут. — Извинявай. И аз не го харесвам много. Ти си несравнимо по-добър. И така, ще получа ли някаква храна, или не?

— Може би по-късно.

— Страхотно. С нетърпение ще чакам. Нарези я на малки парченца, за да мога да я хвана.

— Лека нощ, Сара.

Когато той се изправи, цялото ѝ привидно спокойствие се изпари. Планът ѝ не беше проработил. Изобщо. Тя съзнаваше, че е уплашена до смърт.

— Моля те, не затваряй прозорчето. Аз и без това не мога да мърдам.

— Страхувам се, че трябва.

— Моля те...

Той затвори и Сара отново потъна в мрак.

Стъпките му заглъхнаха, всичко потъна в тишина.

Тя облиза отчаяно устни, за да събере колкото се можеше повече от останалата влага. Сега, след като се опомни от първоначалния шок, тя си даде сметка, че водата има по-различен вкус от онази, която пиеше у дома. Сигурно идваше от друг източник, което означаваше, че се намира много далеч от вкъщи. Поне едно нещо вече знаеше. Колкото повече знаеше, толкова по-добре.

После си помисли, че може да е минерална вода и че в такъв случай вкусът не означава нищо. Можеше просто да е различна марка. Това нямаше значение. Все пак си струваше да поразмишлява по въпроса. Колкото повече идеи ѝ хрумнеха, толкова по-добре. Като факта, че когато спомена родителите си, мъжът не ѝ обясни отново как ги е убил. Когато я хвана, той ѝ разказа с подробности какво им е направил. Може би това имаше значение. Вероятно те все още бяха живи и здрави, а той ѝ бе наговорил онези неща само за да я уплаши.

А може би не.

Сара сви юмруци в тъмното и мобилизира цялата си воля, за да не закрепци.

ВТОРА ЧАСТ

Малко хора са способни да се чувстват щастливи, без да мразят друг човек, народ или вяра.

Бъртранд Ръсел

8.

Самолетът кацна в Лос Анджелис в 22.05. Нина носеше само чантичката си и папката, багажът на Занд се събираше в един сак. На летището ги чакаше кола. Нищо лъскаво или официално. Просто едно такси, което Нина резервира от самолета. То щеше да остави Занд в Санта Моника, а после да закара и нея до дома.

Лампи и рекламни надписи, неясни лица — по улиците животът кипеше. Тук, в тълпата, човек усещаше пулса на големия град, чувстваше, че е съвсем близо до самото му сърце, че то тупти някъде зад ъгъла, зад някоя от надвисналите мрачни сгради или в някой новооткрит нощен клуб на съседната пряка, чиято слава блясва за няколко нощи, а после угасва преди още да си научил за съществуването му. Тук-там се виждаха евтини хотели, прашни магазини за алкохол, паркинги, на които се продаваха стари коли със съмнителен произход. По ъглите се мотаеха мрачни хора, чакащи... сами не знаят какво. В безличните бетонни сгради потъваха безброй неизживени съдби. Постепенно преминаха през по-люксови жилищни квартали и навлязоха във Венис. На места този район изглежда, сякаш се стреми към нов подем и някои сгради са наистина скъпи. От време на време може да се види някоя постройка от петдесетте, напомняща за отминал блясък. Повечето обаче са съборени, заместени от недодялани рекламни послания, изписани на хелветика, шрифта на чистилицето. Хелветика не е предназначен да навява на онзи, който го чете, приятни чувства, да подмамва клиента и да сгрява сърцето му. Надписите с този шрифт говорят, че бизнесът запада, че принтерът се нуждае от нова глава, че между другото, си останал на улицата.

Най-накрая Санта Моника. Тук сградите са по-спретнати, виждат се малки офиси, има места, откъдето можеш да си купиш японска храна и „Лондон Таймс“. Океанът и кеят помнят за времето, когато тук не е имало нищо. Отгоре са Палисейдс и натовареното Оушън Авеню, сетне започват хотелите и ресторантите. Човек има чувството, че някога това предградие е било самостоятелен град. Може би рибният пазар създава това впечатление, сякаш тук има причина за

съществуването на селище. На някои места дори можеш да си помислиш, че тукашните жители са все още свързани с околната среда, а не идват просто за да преспят. Тук има магазини и кафенета, места, където можеш да се разхождаш, да прекарваш свободното си време. Можеш да живееш тук и да се почувстваш свързан с квартала като представител на някоя от старите фамилии. Всичко това, разбира се, е илюзия, но кое в Ел Ей не е мираж? Никой не иска да ходи на онези места, където наистина се чувства реалността. Реалността е за хората с пистолети и махмурлук. Реалността е нещо, с което не би искал да се сблъскаш. Лос Анджелис се смята за място, където мечтите се сбъдват, и може би наистина изглежда така, но в по-голямата си част това е заблуда. Ако застанеш на едно място, можеш да си представиш, че ще станеш филмова звезда — на друго можеш да почувстваш приближаващата си смърт. Знаеш, че това е илюзия, но въпреки това ти се иска да вярваш в нея.

— Радваш ли се, че се връщаш? — попита Нина и Занд изръмжа.

Таксито го остави при „Фонтана“, десететажна жълтеникава постройка на Оушън, близо до кръстовището, където излиза най-прекият път от Уилшир и Санта Моника за океана. Сградата имаше лъскава фасада и изглеждаше по-люксовна, отколкото всъщност беше. Отначало бе построена като жилищна сграда, сетне за кратко беше използвана като хотел, за да бъде преустроена отново за отдаване под наем. Басейнът от задната страна бе пълен, но големият район за почивка около него се използваше рядко. Въпреки зеленината и поставените на сянка шезлонги там определено липсват нещо. Фоайето бе познато на Занд от едно разследване на убийство през 1993 година: излязла от контрол садо-мазо сцена между някакъв неуспял европейски актьор и млада проститутка. Актьорът, разбира се, се беше измъкнал. Занд не си спомняше вече в коя стая бе станало. Със сигурност не в апартамента, който му дадоха — голям, добре обзаведен и с хубава гледка към морето. Той остави сака си в хола и надникна в кухнята. Празни шкафове, малко прах. Не беше гладен, а и не си представяше да започне да готви. Във „Фонтана“ нямаше нито бар, нито ресторант, нито обслужване по стаите. Не предлагаше хотелски услуги и точно затова го бе избрал. Заради спокойствието и местоположението му.

Той слезе на улицата и постоя известно време пред сградата. Нина се беше прибрала; трябваше да се срещнат на следващата сутрин. Беше се обадила в местния клон на Бюрото, но вероятно се налагаше и да се яви лично. Нещо го накара да загледа колите, спрени на улицата. Нямахте да се учуди, ако Нина се беше върнала, за да го наблюдава. Достатъчно любопитна бе, за да го направи.

След пет минути той отиде до ъгъла, зави по „Аризона“ и прекоси няколкото преки до пешеходната зона на Трета улица. „Аризона“ бе булевардът, на който Майкъл Бекър беше оставил дъщеря си в нощта на отвличането ѝ.

Занд зави наляво и се насочи към мястото, където Сара Бекър бе видяна за последен път. Часът отиваше към единайсет, доста по-късно от времето на отвличането. Всички магазини бяха затворени. Уличните музиканти и артисти отдавна си бяха тръгнали, дори имитатора на Франк Синатра го нямаше. Това нямаше значение. Без жертвата и похитителя сцената не можеше да се повтори.

Занд наблюдаваше минувачите. Убийците често се връщат на местопрестъплението, особено онези, за които деянието означава нещо повече от моментно изживяване. Те посещават мястото, за да могат отново да изпитат възбудата. Занд не очакваше да види никой особено подозрителен, но въпреки това гледаше. Когато стигна страничната уличка, в която е била паркирана колата, той спря и остана неподвижен известно време. Не търсеше нищо особено, просто искаше да почувства атмосферата.

— Чакаш ли някого?

Занд се обърна и видя строен и красив младеж. Юноша, най-много на осемнайсет.

— Не.

Момчето се усмихна:

— Сигурен ли си? На мен ми се струва, че чакаш. Може би мен?

— Не — повтори Занд, — но някой друг сигурно те чака. Не тази вечер, не тук, но някога някой ще се заеме с теб.

Усмивката на момчето помръкна.

— Ченге ли си?

— Не. Просто ти казвам как стоят нещата. Отивай да си търсиш белята другаде.

Той влезе в „Старбъкс“ и си купи кафе. Излезе и седна на пейката, от която бе отвлечена Сара. Момчето си беше тръгнало.

Някои мислят, че събитието оставя отпечатък на мястото, където се е случило. Както лицето на някоя известна личност ни навява спомени, свързани със съответния човек. Не става така. Човешкият мозък има способността да запомня лица. По-трудно запаметява места. С лицата нещата са прости: колкото повече хора знаят лицето ти, толкова си по-известен. Никой не иска да се легитимираш. Ти вече не си непознат, а част от едно голямо семейство: силни братя, красиви сестри, грижовни родители, познати лица, които ни помагат да се чувстваме по-малко самотни. Местата, от друга страна, стават известни благодарение на събитията, които са се случили там. Когато обаче забравиш за тях, когато поседиш достатъчно дълго, ти преставаш да чувстваш каквото и да било. Представяш си мястото такова, каквото е било преди събитието. Така сякаш се пренасяш назад във времето и можеш да видиш как е било, преди убиецът да извади ножа си, преди да го изцапа с кръв.

Занд поседя, докато забрави събитието, случило се на това място; сетне остана още известно време.

* * *

Като детектив в отдел „Убийства“ Занд беше разследвал необичайно много серийни убийци. По принцип тези случаи се поемат от ФБР. Те имат психологически отдел в Куонтико, програми за психологическо профилиране и костюмирани агенти в стила на Джоди Фостър и Дейвид Духовни. Федералните се смятат за нещо повече от останалите служители на реда. В течение на осем години обаче Занд, един обикновен смъртен, едно просто ченге, се беше сблъскал с няколко последователни случая, които можеха да се окажат като дело на сериен убиец. Заловени бяха двама заподозрени и Занд изигра ключова роля и в двата случая. Той имаше талант за тази работа и началниците го ценяха. Единият престъпник бе мъж от Венис Бийч, отговорен за убийството на четири възрастни жени, и Занд се замеси в случая инцидентно. Другото разследване се водеше съвместно с ФБР и точно тогава той се запозна с Нина Бейнам.

През лятото на 1994 година в различни райони на града бяха намерени полузаровените останки на четири чернокожи момчета. Отрязаните крайници и оставените при всеки труп видеокасети бяха достатъчни за обявяването на убийствата за дело на един и същи човек. Всички жертви бяха отвлечени от улицата и три от тях бяха наркомани или се занимаваха с проституция. Първото убийство остана встрани от вниманието на обществеността като единичен случай на насилие сред най-нисшата класа. Следващите деяния обаче изкараха престъпленията на първите страници на вестниците. Видеокасетите, оставени до трупове, съдържаха между един и два часа грубо монтиран запис, показващ колко неприятни са били последните дни от живота на жертвите. Всяка от тях имаше обложка със снимката на момчето, името му и думите „Представление на живо“.

Вестниците веднага лепнаха на убиеца прякор Шоумена, доста духовито по всеобщото мнение. Само не и за родителите, но от тяхната болка почти никой не се интересуваше. Опечалените роднини бяха само статисти на това представление, не главният актьор, а публиката обича истинските звезди. Всеки иска да познава лицето, появяващо се под светлината на прожекторите. Всеки се интересува от неговата личност.

Занд пое разследването по първото убийство, а след втория случай се намеси и ФБР. Нина бе млада агентка с добър опит от един дълъг и мъчителен случай в Тексас и Луизиана година по-рано. Благодарение на интуицията и неуморимостта на Занд, аналитичните способности на Нина и факта, че убиецът беше регистрирал камерата, с която снимаше жертвите, престъпникът бе заловен. Беше трийсет и една годишен бял мъж, работещ като графичен дизайнер в една фирма за музикални видеоклипове. В серия от разпити при Занд той призна вината си, разказа цветисти подробности и разкри местонахождението на талисманите си — десните ръце на жертвите, които бяха наблъскани в буркани, съдържащи преди това продуктите на известна фирма за нес кафе. Накрая той насочи полицията към телата на две убити по-рано момчета, с които се беше упражнявал. Хвърли вината за поведението си върху факта, че бил тормозен като дете, с което задоволи желанието на обществото да научи не само основното действие и развързката, а и началото на историята. Това твърдение бе невъзможно за доказване, а краят на случая бе сложен, когато един

друг затворник преряза гърлото на убиеца със заострена лъжица още преди насрочването на процес. Така, както често става, хищникът се беше превърнал в жертва. Мъчителите на деца са презрени дори в средите на изнасилвачи и убийци. В крайна сметка историята на Шоумена се увековечи с една сравнително успешна анонимна книжка и безброй сайтове. Една нискокачествена видеокасета, наречена „Шоумена“, се порадва на кратка популярност, известен успех постигна и един магазин в Атланта, в чието фоайе се мъдреше тъмночервено канапе с надпис „Диванът на Шоумена“.

Разследването продължи тринайсет седмици, като през последните осем Занд и Нина вече спяха заедно. Любовната им връзка приключи скоро след залавянето на убиеца. Аферата бе започнала с активни насърчения от страна на Нина и беше завършила, след като тя загуби интерес. Занд не спомена нито дума за това пред жена си, с която имаше сравнително успешен брак, но отношенията им бяха поохладнели. Той не искаше да загуби нито нея, нито дъщеря си и си отдъхна с голямо облекчение след края на любовната си връзка.

През следващите няколко години двамата с Нина се срещаха от време на време, докато Занд работеше върху обичайните случаи на мафиотски екзекуции, битови убийства и застреляни на улицата бездомници. Някои разкриваше, други — не. Така става в живота. Нина работи по широко отразено в пресата двойно убийство в Йелоустоун и серия отвлечения, които останаха неразкрити. В света отвъд завесата на смърт и насилие, зад която живеят служителите на реда, нещата си течаха постарому. В Босна се стреляше, президентът се забърка в история с пура, американците откриха колко готино нещо е имейлът, зяпаха „Фрейзиър“ и се прехласваха по Шерил Кроу.

На 12 декември 1998 година в Лос Анджелис изчезна едно момиче. Шестнайсетгодишната Джоси Ферис празнувала рождения ден на една приятелка в закусвалнята „Хардрок“ на Бевърли Булевард. В 21:25, след като се разделили, тя тръгна по посока на „Ма мезон“. Възнамерявала да хване такси пред хотела. Бевърли не е някоя затънтена уличка. Булевардът е широк и оживен и онази вечер не правела изключение. Въпреки това някъде по тази отсечка от триста метра тя изчезнала.

След като не се върнала у дома до 5 сутринта, родителите ѝ подали сигнал в полицията. Тъй като не получили задоволителен

отговор, те се явили лично в участъка, за да попълнят необходимите формуляри. Господин и госпожа Ферис били много настойчиви и детективите се заели сериозно със случая (поне за пред родителите на момичето). За жалост резултатът бил нулев. Те никога не видели дъщеря си жива.

Два дни по-късно пред дома им бил подхвърлен пуловер. Отпред с косми, за които после било доказано, че са на жертвата, било избродирано името „Джоси“. Пуловерът бил подарък за шестнайсетия рожден ден на момичето от най-добрата ѝ приятелка, която била избродирала буквите „ВП“ на ръкава: „Вечно приятелство“. Наистина било такава. Просто вечността за тях продължила твърде кратко. С дрехата не дошли никакви искания за откуп. Полицията се зае наистина сериозно с разследването. Беше създадена оперативна група, координирана от началника на местния клон на ФБР Чарлс Монро. Новините за дрехата в крайна сметка стигнаха до пресата, но избродираното с коса име бе запазено в тайна. За един месец по разследването не беше постигнат никакъв напредък.

В края на януари и началото на март 1999 година бяха отвлечени още две момичета. Елиз Льоблан и Анет Матисън изчезнали на връщане съответно от кино и от дома на приятелка. И двете напомняха по външност на Джоси Ферис — бяха на близка възраст (петнайсет и шестнайсет години) и имаха дълги коси. И двете семейства бяха сравнително заможни, а децата били хубави и умни. Това обаче не беше достатъчно, за да докаже, че между трите отвлечения има връзка, тъй като момичетата бяха изчезнали в различни части на града.

След получаването на другите два пуловера обаче връзката бе доказана със сигурност. Дрехите отново бяха оставени пред домовете на семействата и имената на момичетата бяха избродирани върху тях със собствените им коси. Никакъв друг контакт с похитителя не беше установен. Сериозността на положението принуди ФБР да не разгласява за второто и третото изчезване. Повечето серийни похитители се стремят да пазят престъплението си в тайна. Изборът на момичета, чието изчезване ще се забележи веднага, и изпращането на пуловерите показваха, че тук става дума за по-необичаен случай. Похитителят искаше да привлече вниманието.

Полицията реши да не му предоставя тази възможност.

Една седмица след изчезването на Анет Матисън в парка „Грифит“ бе намерен трупът на млада жена. Макар и с обръсната глава, обгорено и наядено от животни, тялото беше идентифицирано по зъбната картина и един характерен накит. Това бе Елиз Льоблан. Според изчисленията девойката била убита малко след отвличането ѝ, макар че беше преместена в парка наскоро. По главата ѝ бяха открити многобройни леки травми, претърпени преди смъртта, но нито една от тях не беше смъртоносна. Макар че трупът бе предаден веднага в лабораторията на ФБР, нито по тялото, нито по дрехите бяха открити улики за извършителя. При последвалото претърсване на парка не бе намерено нито едно от другите две момичета.

Забраната за контакти с пресата бе свалена. Разпитването на свидетели не даде никакви резултати. Родителите престанаха да пускат момичетата си сами.

Тялото на Джоси бе открито след десет дни в храстите край шосето през Лоуръл Каниън в подобно състояние като на Елиз Льоблан. За разлика от предишната жертва, при тази имаше следи от многократно сексуално насилие.

Убиецът вече имаше прякор. Вестникарите го наричаха Пощальончето. Това прозвище бе подшушнато от агент Монро, който смяташе, че умалителното име може да даде някакво предимство на следователите. Че човекът, успял да отвлече три интелигентни млади жени от оживени улици, за да ги убие и хвърли телата им на обществени места, без да остави нито една улика, може да се подразни от това пренебрежение.

Че то може да го накара да изгуби самообладание и да допусне грешка.

* * *

Нина не бе съгласна с такава теория. По тази и други причини тя обсъди случая с Джон Занд, макар че той не участваше пряко в разследването. Двамата се бяха сработили добре при случая с Шоумена. Тя се интересуваше от мнението му.

Занд сподели гледището си, но без особен ентузиазъм. Вече бе загубил енергичността и упорството на Нина. Бракът му отново беше

влязъл в релси, дъщеря му бе пораснала и го сближаваше още повече с жена му. Тя имаше косата на майка си, гъста и червеникаворуса, но очите ѝ бяха като на баща ѝ, кафяви със зеленикави петънца. Слушаше музика твърде високо и в стаята ѝ цареше истински хаос, освен това прекарваше твърде много време в Интернет и понякога намирисваше на цигарен дим. Не минаваше без пререкания. Момичето обаче редовно пазаруваше с майка си, въпреки че това го отегчаваше до смърт, защото знаеше, че на Дженифър ѝ е приятно тя да е до нея. Изслушваше внимателно поученията на баща си, като сдържаше прозявката си. Родителите ѝ нямаха представа, че е пушила няколко пъти марихуана, че е опитвала кокаин, а веднъж е откраднала две много скъпи обеци. Ако бяха научили, щяха да я държат на каишка до Второ пришествие!

Занд просто бе остарял и не желаше да си блъска ума с чужди работи. Изпълняваше добре служебните си задължения, но щом се върнеше къщи, гледаше да забрави професионалните проблеми. След двете предишни разследвания на серийни убийци той не изпитваше никакво желание да се рови повече в развинтените им мозъци. Повдигаше му се от тях.

Знаеше, че серийните убийци нямат нищо общо с образите, които им създава киното: очарователни гении, тайнствени злодеи, самотни рицари на кръвта. Те бяха по-скоро като пияниците или леко чалнатите. С тях бе невъзможно да се общува или да излезеш наглава, живееха изолирани от света зад плътната завеса на заблудите си. Можеха да изглеждат най-различно. Някои бяха чудовища, други водеха сравнително порядъчен начин на живот — само подтикът към убийство разбиваше съдбите им и ги лишаваше от любовта на всичките им близки хора. Джефри Дамър например бе положил огромни усилия да не се поддаде на влеченията, за които знаеше, че отиват далеч отвъд границите на нормалното. И се беше провалил. Когато бе заловен, той не моли за милост, не се опита да разиграва полицията. Призна вината си и изрази искреното си съжаление за онова, което е сторил. Ако не се броят убийствата, той се държеше като съвсем нормален човек. Това обаче не променяше факта, че е отнел живота най-малко на шестнайсет млади мъже по невероятно жесток начин.

Други убийци пък се стремяха към известност, манипулираха медиите и полицията, играеха си със скръбта на хората, от които бяха отнели нещо изключително скъпо и незаменимо. Разкриваха подробностите за деянията си като някаква свещена тайна. Четяха жадно статиите за процесите срещу тях и бяха безгранично доволни, че най-после им е обърнато вниманието, което винаги са заслужавали. Това не ги правеше по-лоши от останалите. Просто ги правеше по-различни. Тед Бънди. Шоумена. Джон Уейн Гейси. Фелипе Гомес. Йоркширския изкормвач. Андрей Чикатило. Някои изглеждаха по-добре от други, някои бяха по-енергични, някои бяха по-умни, някои излизаха значително извън границите на нормалното. Някои приличаха на съвсем обикновени хора, на други отдалеч им личеше, че са психопати. Никой от тях обаче не беше нещо особено, никой не бе „изтъкан от зло“ в библейския смисъл на този израз. Тези хора просто изпитваха желание да отнемат живота на други човешки същества, за да получат полово удовлетворение, докато наблюдават страданията и гибелта на себеподобните си. Те не бяха въплъщения на дявола. Бяха обикновени хора, извършващи нечовешки постъпки под влияние на замъглените си мозъци. Те не бяха по-различни от манаците, които проверяват ключалките по десет пъти, след като излязат, или не могат да заспят, докато не измият кухнята. Серийните убийци не са страшни сами по себе си. Страшна е мисълта, че е възможно да си човек, без да изпитваш онова, което чувстват останалите човешки същества.

Занд знаеше факторите, които могат да подтикнат един човек да стане сериен убиец. Жестока или властна майка; груб или малодушен баща. Полов акт в ранното детство, особено с родители, братя и сестри или животни. Жителите на САЩ, Съветския съюз и Германия бяха по-склонни към такъв вид насилие. Видът на труп в ранното детство. Травми на главата или отравяне с тежки метали. Обикновено някакво събитие караше склонността към убийство да се прояви. Комбинацията на няколко от тези фактори превръщаше човека в сприхав, нервен и жесток индивид, неспособен да живее като всички останали. В една сянка. Вампир.

Занд познаваше достатъчно такива случаи. Не искаше да вижда повече. За Шоумена например той винаги мислеше така; като за Шоумена. Стараеше се да не си спомня истинското му име, а да го приема като някакъв анимационен герой, както самият той се беше

отнасял към жертвите си. Щом убиецът не смяташе шест малки момчета за човешки същества, тогава и Занд щеше да мисли за него като за някакъв безличен Шоумен.

Междувременно той продължаваше да работи по обичайните убийства, свързани с наркобизнеса, разгорещени страсти или финансова изгода. Пиеше с колегите си, слушаше разказите на Нина за разследването по случая с Джоси Ферис, Елиз Льоблан и Анет Матисън. Вечеряше с жена си, караше дъщеря си на разни места, ходеше на бодибилдинг.

На 15 май 1999 година Карън Занд си тръгна от училище след занятия, но не се прибра вкъщи.

Отначало родителите ѝ си помислиха най-доброто. Сетне най-лошото. След седмица пред вратата им бе оставен пуловер.

Занд се обади на Нина. Тя веднага пристигна с колегите си. Пакетът бе отворен. Този път на пуловера не беше избродирано нищо и той не бе на Карън. Нейният беше оранжев, а този — черен.

На дрехата бе закачена бележка, отпечатана на лазерен принтер с шрифт куриер върху обикновена принтерна хартия:

Г-н Занд,

Това е пратка от Пощальончето. За останалото ще се наложи да почакате.

Нека това да бъде наказание за небогоугодните ти дела.

Праведника

След месец трупът на Анет Матисън бе открит в едно дърво на Холивуд Хилс. В същото състояние като Елиз Льоблан и пак без никакви улики. След това отвличанията на момичета престанаха, или поне тези, които бяха следвани от „доставка“ на пуловер.

Трупове на другите две жертви не бяха намерени.

* * *

Два часа по-късно улицата съвсем опустя. „Барнс и Нобъл“ и „Старбъкс“ бяха затворени. Покрай пейката от време на време минаваха хора, бездомници, повлекли колички с оскъдните си вещи към местата си за спане. Поглеждаха мъжа на пейката и отминаваха. Никой не му поиска пари. Никой не посмя да му досажда.

Накрая Занд стана и хвърли празната си чашка в близкото кошче. Хрумна му, че можеше да влезе в книжарницата и да установи от кои места Праведника е имал най-добра възможност да наблюдава Сара Бекър. Макар че нямаше доказателства за това, Занд смяташе, че той внимателно следи жертвите, преди да нанесе удара си. Малко серийни убийци не постъпваха така. Възможно бе случаят с Карън да е бил изолиран, но на Занд не му се вярваше. Момичетата прекалено много си приличаха. Отвлеченията бяха твърде добре изпипани.

Книжарницата щеше да почака. Той бе позволил на Нина да го убеди да се върне. Шокът от наученото и видяното бе помогнал за това. Искаше му се да вярва, че този път ще е различно, че този път ще направи нещо, че няма само да тича като луд из града и да крещи от ярост, че не може да открие мъжа, отнел му дъщерята. В търсене на човека, разбил живота му. Не можеше обаче да повярва.

Той се върна във „Фонтана“, по пътя купи някои продукти. Фоайето на сградата беше празно, в портиерската кабинка нямаше никой. Сградата изглеждаше пуста, сякаш вътре бе само той. Асансьорът слезе бавно, с мъчително скърцане.

Докато чакаше водата да заври, пусна телевизора. Си Ен Ен представяше сложния свят под формата на лесни за разбиране изречения. След няколко минути излъчиха специален репортаж. Малко преди обяд възрастен мъж с пушка излязъл на главната улица на някакво английско градче. Убил осем души и ранил други четиринайсет.

Никой нямаше представа защо.

9.

Седях на предната дясна седалка на колата. Вратата бе отворена. Минаваше осем. Пиех кафе с мляко и пуших. Очите ми бяха ококорени и сухи и вече съжалявах за цигарата. Навремето бях пушач. Пуших много, но после се отказах. Предполагам, че е вредно за здравето. Цяла нощ обаче бях карал по тъмните пътища, сякаш опитвах да намеря изход от безкраен лабиринт от тунели, и си помислих, че една цигара ще ми помогне. Ако човек е пушил и после ги е отказал, в някои моменти започва да изпитва някаква празнота. Без цигара се чувстваш сам и безпомощен.

Бях спрял на главната улица на Ред Лодж, малко градче на сто и осемдесет километра от Дайърсбърг. Седях в колата, защото барчето, от което бях купил кафето, имаше строга политика против тютюнопушенето. В днешно време качеството на кафето, предлагано в едно заведение, е обратнопропорционално от вероятността да ти позволят да пушиш вътре. Тук кафето бе изключително добро — а навсякъде по стените имаха табелки със задраскани глави на пушачи. Затова излязох намусено с чашата си и седнах в колата, докато наоколо Ред Лодж постепенно се събуждаше. Хората щъкаха по улиците, отваряха магазинчетата за предмети, които човек купува, за да докаже, че е бил на почивка. Появиха се някакви мъже с кофи боя и четки и започнаха да освежават фасадата на една сграда от другата страна на улицата. Няколкото туристи бяха така навлечени с топли грейки и пуловери, че изглеждаха почти като топки.

Изпуших втората цигара до половината, присвих очи и я изхвърлих през прозореца. Със съзнанието, че волята ми е по-слаба от лъчите на най-бледата звезда на небосклона, взех кутията от таблото и я хвърлих към близкото кошче, изписано с призови да пазим чистота. Попадението ми беше точно. Наоколо обаче нямаше кой да забележи спортния ми успех. Винаги става така. Случва се и в професионалния баскетбол. Зрителите като че никога не виждат, когато вкараш кош.

* * *

Не бях напуснал официално хотела. Просто взех касетата от видеото и излязох. Можеше да отида в бара, но този път реших, че не е уместно. Излязох, качих се в колата и потеглих. Обиколих бавно Дайърсбърг, като на два пъти минах през мястото на катастрофата на родителите ми. Касетата лежеше на седалката до мен. При второто ми минаване през кръстовището погледнах към нея, сякаш очаквах да ми помогне някак. Тя, разбира се, не ме улесни по никакъв начин, само ме накара да потрепера.

След известно време увеличих скоростта и напуснах градчето. Не поглеждах картата, просто карах.

Накрая излязох на I-90, небето тъкмо започваше да просветлява. Осъзнах, че трябва да си взема кафе, и отбих на отклонението за Ред Лудж. Влязох в града точно когато магазините отваряха.

Чувствах се замаян. Вероятно и гладен, макар че ми беше трудно да определя. Умът ми отказваше да работи, като кола, карана твърде дълго на неподходяща предавка.

Хората на двата по-стари отрязъка на записа със сигурност бяха моите родители. Нямаше причина да се съмнявам, че на първия, най-скорошен отрязък този, който снима, е баща ми. Трите сцени явно имаха някакво значение. Иначе защо да ми оставят касетата? Почти не бях в състояние да мисля за последната сцена, на която те явно изоставяха едно дете на улицата. Бях убеден, че това е мое братче или сестриче. Всичко в поведението на майка ми говореше за това. Детето или беше мой близък, или те искаха да повярвам, че е така. Второто изглеждаше смешно. Ала имаше ли причина да вярвам, че някога съм имал сестра или брат? Че родителите ми съзнателно са го изоставили? И че баща ми е заснел всичко? Само едно обяснение имаше за всичко това: че са искали един ден да ми го разкажат и са съзнавали, че могат да ме убедят единствено ако го заснемат. Цяла нощ си представях тази сцена, опитвах да я тълкувам по различен начин. Все не ми се удаваше, но през цялото време не преставах да се учудвам на хладнокръвието им. Те съвсем спокойно търсеха място да се отърват от едното дете. Бяха избрали оживен квартал, с жилищни сгради и магазини, където детето скоро щеше да бъде забелязано. По някакъв начин това

влошаваше нещата. То показваше, че са обмислили добре всичко, че го правят с пълно съзнание. Не искаха да убият детето. Просто се отърваваха от него. Бяха го планирали и изпълняваха плана.

Средната сцена беше по-малко необичайна. Ако не се смята странното връщане в миналото на хора, които, сега си давах сметка, никога не съм познавал, тя напомняше на обичайно приятелско събиране. Останалите на записа не ми бяха познати, но това не ме изненадваше. Приятелският кръг на всеки човек се мени с възрастта. Хората се променят, местят се. Познати, които са ти се стрували незаменими, постепенно се превръщат в поредните имена от списъка за изпращане на коледни картички. След време установяваш, че не си виждал този или онзи с десетилетия, картичките спират да идват и приятелството остава само в спомените. И така — до самия край, когато ти се иска да сте поддържали връзка, ако не за друго, то поне за да чуеш гласовете на онези, които си познавал в младостта си, които знаят, че този окаян вид е лоша шега на годините, че невинаги си изглеждал така.

Странното бе в начина, по който родителите ми се държаха пред камерата. В думите им. Сякаш са знаели или вярвали, че някой ден ще гледам този запис. На тяхно място аз бих отправил към детето си някое по-весело послание. „Здравей, синко, как я караш? Обичаме те.“ Майка ми изобщо не звучеше така. Гласът ѝ бе тъжен, загрижен. Последната реплика на баща ми се беше запечатала още по-болезнено в съзнанието ми. „Чудя се какво е излязло от теб.“ Ама че послание към едно заспало петгодишно дете! Това някак си бе в пълно съответствие със закриването на „Ънриалти“ — което изразяваше огромната им липса на доверие към мен. Аз не се гордея особено от това, което съм постигнал в живота, но независимо от онова, което е излязло или не е излязло от мен, не съм зарязал детето си на улицата, още по-малко да го филмирам за идните поколения.

Нямах никакви спомени баща ми да е имал или дори да е използвал домашна кинокамера. И със сигурност не си спомнях да съм гледал подобни филми. Какъв смисъл има да снимаш семейството си, ако не предвиждаш един ден всички да се събирате около масата, да се смеете на странните стари дрехи и прически и да сочите колко са остарели всички? Ако навремето е имал навика да снима, защо бе спрял? И къде са филмчетата?

Оставаше първата сцена, онази, която бе снимана с видеокамера. Поради краткостта ѝ и липсата на ясен смисъл явно тя съдържаше ключа към загадката. Не беше вероятно баща ми да е оставил безсмислени кадри при сглобяването на целия запис. Накрая той казваше нещо, но вятърът заглушаваше думите му. Трябваше да знам какво е то. Може би в него се криеше целият смисъл на записа. Може би не. Поне нещо обаче щях да науча от тези думи.

Затворих вратата на колата и взех телефона си. Нуждаех се от помощ, затова се обадих на Боби.

* * *

След пет часа бях отново в хотела. Междувременно минах през Билингс, едно от малкото селища в Монтана, които приличат на истински градове. Точно както бе предположил Боби и противно на моите очаквания, там имаше видеостудио, което да ми свърши работа. Сега в джоба си носех диск с цифрово копие на записа.

Когато минавах през фойето, си спомних, че съм платил само за два дни след погребението, и спрях, за да удължа срока на престоя си. Служителката кимна разсеяно, без да откъсва очи от телевизора, включен на информационния канал. Говорителят четеше известните досега подробности за масовото убийство в Англия, които бях чул вече по радиото в Билингс. Не изглеждаше да са открили нещо ново. Повтаряха едни и същи данни без прекъсване, като някакъв религиозен ритуал. Убиецът се беше барикадирал някъде за два часа, след това се бе самоубил. Вероятно в момента полицията обръщаше къщата му надолу с главата в търсене на някакво обяснение, на някого или нещо, върху което да хвърлят вината.

— Ужасно — промърморих, главно за да се уверя, че наистина съм привлякъл вниманието на момичето.

На дъската за обяви във фойето имаше предупреждение, че хотелът очаква сериозно количество мисловни гении от известни търговски компании, и аз не исках в един момент да се озова на улицата.

Служителката не отговори веднага и аз тъкмо мислех да опитам отново, когато забелязах, че плаче. Очите ѝ бяха пълни със сълзи,

страните ѝ — мокри.

— Добре ли сте? — попитах изненадан.

Тя се обърна към мен с разсеян поглед и кимна:

— Още два дни. Стая 304. Всичко е уредено, господине.

— Чудесно. Сигурна ли сте, че сте добре?

Тя изтри бързо лицето си с длан.

— О, да — отвърна. — Просто ми стана тъжно.

Сетне отново се обърна към телевизора.

Погледнах я от асансьора, докато чаках вратите да се затворят. Фоайето беше пусто. Тя все още се взираше в телевизора, неподвижна, сякаш гледаше през прозорец. Преживяваше това събитие, случило се на хиляди километри от нея, сякаш бе загубила близък роднина. Искаше ми се и аз да изпитвах такова съчувствие към онези хора, но не чувствах нищо подобно. Не че не ме интересуваше, просто онова, което минаваше през главата ми, не можеше да достигне сърцето ми. Събитието не беше толкова близо като атентатите в Световния търговски център, разтърсили собствената ми страна, отнели живота на хора, които са спестявали същите монети в същите детски касички с формата на прасенца. Съзнавах, че не би трябвало да има разлика, но имаше.

Когато влязох в стаята си, взех лаптопа си от гардероба, сложих го на масата и го включих. Докато чаках, извадих диска от джоба си. Видеокасетата бе скрита във взетата под наем кола. Цифровата версия на записа беше на диска. Когато компютърът благоволи да приключи с обичайните си занимания преди стартиране — душ, кафе, четене на вестници или каквото там му отнема толкова много време, — пъхнах диска в четящото устройство. Записът бе запазен под формата на четири MPEG-файла. Беше прекалено голям, за да бъде дигитализиран наведнъж и да се запише на един диск, без да губи качеството си. Затова в студиото запазих първия и последния отрязък на голяма разделителна способност заедно с част от сцената, заснета в къщата на родителите ми. Дългия епизод в бара оставих с по-ниско качество. Въпреки това цифровото копие едва се събираше на диска.

Първо опитах с „Кастинг ейджънт“, една стара програма за обработка на видеофайлове, която е доста смотана, но понякога прави неща, които не можеш да постигнеш с по-нов софтуер. Тя блокира

толкова неспасяемо, че се наложи да рестартирам компютъра. Пробвах с друг продукт. Записът тръгна.

Превъртях го до края на първия откъс, онзи, който бе сниман някъде в планината, и изрязах последните десет секунди. Запазих това парче на хард диска. След това използвах друга програма, за да отделя звука. Знаех какво се вижда на екрана: група хора с черни палта. Исках да разбера какво казва операторът.

Запазих файла, изключих софтуера за обработка на видеоклипове и се въоръжих с дял арсенал звукообработващи програми: „Саундстейдж“, „Ес Пи Екс лаб“, „Аудиомелт про“. В продължение на половин час си играх с файла, пробвах различни филтри. Увеличаването на звука само разваляше качеството му, намаляването на страничните шумове го правеше още по-неразбираем. Успях да доловя само една-две срички.

Накрая реших да подхожда по-сериозно и взех десетсекунден отрязък от същия откъс, но малко преди репликата. Анализирах честотата на фоновия шум от вятъра и приложих такъв филтър, че да го елиминирам. Повторих операцията върху отрязъка с репликата на баща ми и той стана по-ясен. Малко по малко започнах да долавям отделни срички. Сложих си слушалките и затворих очи.

На четирийсетия път най-после го разбрах. „Избраниците“.

Спрях записа и свалих слушалките. Почти бях сигурен, че е това. „Избраниците“.

Само дето не виждах никакъв смисъл. Звучеше ми като име на известен със своята неизвестност рок състав, макар че се съмнявах хората на записа да си изкарват прехраната с песни. Членовете на рок състави не ходят заедно по ски курорти. Те си вдигат къщи в псевдоколониялен стил в различни краища на планетата и се срещат само когато трябва да си получат хонорарите. Така към ребуса се прибавяше още една загадка. Отново изгледах записа на компютъра с надеждата, че в този му вид ще забележа нещо, което съм пропуснал на касетата. Нищо интересно.

Останах известно време на стола, втренчен в една точка. Започна да се мръква. От време на време покрай вратата ми се чуваха стъпки, тракане на количка или приглушени разговори. Не им обръщах внимание.

* * *

Малко след шест часа мобилният ми телефон иззвъня и ме изкара от дрямката.

— Ехо. Уорд, Боби е.

В далечината се чуваха гласове и музика.

— Здравсти, човече — измърморих, като разтърквах очи. — Благодаря за съвета. В Билингс наистина ми свършиха работа.

— Супер. Само че не за това ти се обаждам. Намирам се в някакъв си... „Сакагауи“, май така се казва. Някакъв бар. На главната. Има огромна табела, ще ти извади очите.

Изведнъж се разсъних:

— В Дайърсбърг ли си?

— Разбира се. Кацнах току-що.

— Защо, по дяволите?

— Ами след като ми се обади, нямах какво да правя, та се хванах за нещо, което ти ми каза, и се поразрових.

— Къде си се поразровил?

— На едно място. Уорд, веднага си довлечи задника тук. Бирата ти ще се стопли. Имам новини, приятелю, и не са за телефона.

— Защо? — попитах, докато затварях лаптопа.

— Защото ще умреш от страх, като ги чуеш.

10.

„Сакагауи“ бе голям мотел на главната улица. Имаше огромен разноцветен неонов надпис, който се виждаше от километри и привличаше непредпазливите пътници като магнит. При първото си посещение при родителите ми бях издържал тук точно десет минути. Стаята, която ми дадоха, приличаше на музейна експозиция на мебели от шейсетте, а килимът ѝ бе като козината на бездомно куче. Отначало си помислих, че нарочно са целели този ефект, но като се вгледах, установих, че обзавеждането просто не е променяно от годината на раждането ми. След като установих, че няма и обслужване по стаите, се изнесох начаса. Никога не бих останал в хотел без рум сървис.

Фоайето беше малко и влажно и миришеше силно на хлорна вар, вероятно защото малкият басейн се намираше в съседното помещение. Побелелият старик на рецепцията ме насочи към горния етаж, без да си дава труда да проговори, но ме изпрати с любопитен поглед. Когато се качих в бара, разбрах защо. Там не беше особено оживено. В средата имаше барплот с една–единствена сервитьорка. Отстрани се мъдреха ред допотопни игрални автомати и неколцина не по-млади клиенти търпеливо пускаха монети в тях. Живи вкаменелости. От големите прозорци в предната част на салона се виждаха паркингът и улицата. Няколко двойки, разпръснати по масите, говореха на висок глас, вероятно с надеждата, че така ще създадат поне малко атмосфера. Напразно.

Боби Нигърд седеше до прозореца.

— Какво, по дяволите, означава това „Сакагауи“?

Аз се настаних срещу него.

— Сакагауи била индианската девойка, която съпровождала Люис и Кларк^[1]. Помагала им да се разбират с местните, да не се забъркват в неприятности и други такива неща. Експедицията минала недалеч оттук, на път за планините Бътърут.

— Благодаря, професоре. Но не е ли рисковано да се каже „девойка“ в наши дни? Няма ли да се разтълкува като полова дискриминация или нещо подобно?

— Вероятно. И знаеш ли какво? Изобщо не ми пука. По-добре е от „женска“.

— Така ли мислиш?

— Както и да е. Радвам се да те видя, Боби.

Той ми смигна и се чукнахме. Изглеждаше както винаги, а не се бяхме виждали от две години. Беше малко по-нисък от мен и малко поширокоплещест. С къса коса, винаги леко зачервено лице и общ вид на човек, който няма да се впечатли много, ако го удариш с бухалка. Някога служеше в армията и все още приличаше на войник, макар и не от тези, които виждаме по телевизията.

След като отпихме, Боби остави халбата си, огледа се и отбеляза:

— Голяма дупка.

— Защо тогава си тук?

— Заради скапания надпис навън. Привлече ме като муха. Защо? Има ли по-добро място за отсядане в града?

— Не, исках да кажа, какво правиш в Дайърсбърг?

— Ще стигнем и до това. Между другото, как я караш? Моите съболезнования, човече.

Изведнъж, може би защото седях до приятел, смъртта на родителите ми отново ме натъжи. Неочаквано се почувствах потиснат, както вероятно ще се чувствам от време на време до края на живота си, независимо какво са направили. Понечих да кажа нещо, но замълчах. Чувствах се уморен, объркан и тъжен. Боби отново чукна чашата си в моята и двамата отпихме. Той помълча още малко, сетне смени темата:

— И така. Какво правиш напоследък?

— Нищо особено.

Той вдигна вежди:

— Нищо особено или „по-добре не питай“?

— Не. Просто не си струва да говорим за това. Може би има една-две професии, които още не съм пробвал, но се съмнявам, че ще се справя по-добре. Навсякъде ме хващат да зяпам през прозорците, а работодателите не разбират каква ключова роля има това занимание в съвременния свят.

Той кимна:

— Малодушие и липса на далновидност. Всички са еднакви.

Махна на сервитьорката за още две бири.

След като отегченото момиче ни донесе напитките, побъбрихме още малко. Една от предишните ми работи бе към ЦРУ, но беше доста по-скромна, отколкото звучи. Останах седем години и там се запознах с Боби. Сдружихме се веднага, макар че той бе в оперативния отдел, а аз прекарвах повечето си време пред компютъра. Напуснах Управлението, когато преди няколко години въведеха ежегодни тестове на детектора на лъжата. Тогава ЦРУ загуби много служители, възмутени от тази липса на доверие към тях. Аз напуснах, защото бях вършил разни неща. Нищо сериозно, разбира се. От тези неща, за които могат да те вкарат в затвора. ЦРУ може да не е най-изправната организация в света, но все пак се стараят служителите му да избягват да вършат углавни престъпления. Аз бях използвал някои връзки, за да си осигуря допълнителни доходи, бях източил малко пари през дупките в системата. Нищо повече. Нищо особено. Да си кажа право, никога не съм вършил нищо сериозно.

Макар че сега живееше в Аризона, Боби все още работеше от време на време за Управлението и поддържаше връзки с няколкото ни общи приятели. Двама от тях в момента опитваха да се инфилтрират във военизирани нелегални групировки и тази новина ме накара да се зарадвам, че съм напуснал. Това не е работа за човек, който цени живота си. Един от двамата, хилав хлапак на име Джони Клер, дори живееше в скривалището на една от тези групи, сбирщина от фанатици, обитаващи някаква гора в Оклахома. По-добре, че не бях на негово място, макар че Джони бе достатъчно чалнат, за да изпъква дори в такава компания.

— Добре — каза Боби, след като се въоръжи с друга бира. — Обясни ми сега как изведнъж реши да дигитализираш семейните видеозаписи.

— Може би ще ти кажа — отвърнах, възхитен от начина, по който опитваше да измъкне информация от мен, без да издаде своята.

Това беше стар трик. Когато работехме заедно, той се занимаваше с разпити на преселници от Близкия изток. Накрая всички проговаряха. След това го прехвърлиха в отдела за електронно наблюдение със специалност обработка на видеозаписи.

— Но не е задължително — добавих. — Със сигурност няма да изкопчиш нищо, докато не ми разкриеш защо скочи толкова

неочаквано на самолета и прелетя три щата. Сигурно не е само за да ме черпиш бира.

— Добре. Добре. Да те попитам първо нещо. Къде си роден?

— Боби...

— Отговори ми на въпроса, Уорд.

— Знаеш много добре къде съм роден. В общинската болница на Хънтърс Рок, Калифорния.

Названието на градчето излезе от устата ми с тази лекота, с която бих казал името си. Това бе едно от първите неща, които съм научил.

— Да бе. Казвал си ми. Все се тюхкаше, че никой вече не използва апостроф в „Хънтър’с“.

— Да, много ме дразни.

— Прав си. Направо скандално. Така. Като ми се обади преди няколко часа, ти спомена, че си намерил видеозапис, свързан по някакъв начин с детството ти. Както вече ти казах, нямах какво да правя, а в службата съм заобиколен отвсякъде от компютри, пък и вече си бях свършил ръчната работа за деня.

— Надявам се да не си я вършил, докато говорехме по телефона.

— Ще ти се — усмихна се лукаво той. — И така, викам си, абе защо не се поровя малко в живота на стария Уорд?

Изгледах го сърдито — въпреки че ми беше приятел, не ми стана никак хубаво.

— Знам, знам — вдигна виновно ръка той. — Отегчавах се, нали ти казвам. Извинявай. Та, както и да е, сядам аз пред компютрите и влизам в няколко бази данни. Да ти кажа отсега, че не съм намерил нищо, за което вече да не знаех. Викан за справка на няколко пъти, освободен поради липса на улики, дрън-дрън. Освен това главният свидетел се отказал. Задържан в Ню Йорк през 1995-а по дело за наркотици, но освободен, когато си се съгласил да дадеш информация за някаква студентска група в Колумбийския.

— Те бяха задници — изсумтях. — Расисти. Освен това единият чукаше гаджето ми.

— Разказвал си ми го вече и на мен изобщо не ми пука. Ако не го беше направил, нямаше да се изтърсиш в Управлението и нямаше да се познаваме, а това щеше да е голяма загуба за мен. Както казах, не открих нищо, което вече да не знаех. Ако има още нещо, сигурно си го потулил добре. Ама наистина добре. Можеш да ми кажеш, ако искаш.

— Няма начин. Един мъж трябва да има някои тайни.

— Е, добре, пази си ги. Аз пък знам нещо наистина интересно.

— Какво?

— След около час бях преровил вече всичко и пак започнах да скучая, затова се заех с миналото ти в Хънтър'с Рок — с апостроф. Намерих адреса на родителите ти, датите, когато са се нанесли и са напуснали. Заселили се там на 9 юли 1954 година, мисля, че е било петък. Плащали си редовно данъците, правили, каквото правили. Баща ти работел в „Голстън риалти“, майка ти била на половин работен ден в един магазин. След малко повече от десет години си се пръкнал и ти.

— Точно така.

Започвах да се питам какво става.

Боби поклати глава:

— Грешка. В окръжната болница на Хънтърс Рок няма записан никакъв Уорд Хопкинс на твоята дата.

Стори ми се, че не съм чул правилно.

— Моля?

— Не си записан и в многопрофилната болница на Бонвил, нито в „Джеймс Б. Нолан“, нито в кое да е друго лечебно заведение в радиус от триста километра.

— Не може да съм записан другаде. Аз съм роден в окръжната. В Хънтърс Рок.

Той отново поклати глава:

— Не, не си.

— Сигурен ли си?

— Не само че съм сигурен, ами проверих и до пет години преди и след датата ти на раждане, в случай че си заблуждавал хората по някаква причина, от суетност или просто защото не можеш да смяташ. Няма никакъв Уорд Хопкинс. Никакъв Хопкинс с каквото и да било друго малко име. Не знам къде си роден, приятелю, но със сигурност не е в Хънтърс Рок или околностите.

Аз отворих уста. Отново я затворих.

— Може да не е важно — добави той, като ме погледна изпитателно, — но има ли това никаква връзка с нуждите ти от апаратура за дигитализиране на видеозаписи?

* * *

— Пусни го пак — каза той.

— Наистина не мисля, че ще го издържа още веднъж, Боби.

Той ме погледна. Седеше на един от двата стола в стаята ми, наведен над лаптопа. Току-що му бях пуснал файловете и сериозно мислех, че съм ги гледал достатъчно за този ден. Може би за целия си живот.

— Имай ми доверие. Няма какво повече да се види.

— Добре. Пусни ми сега звуковия файл.

Той изслуша преработения вариант няколко пъти, след това го спря и кимна:

— Наистина звучи като „Избраниците“. И нямаш никаква представа какво може да назовава, така ли?

— Никаква.

— Търси ли думата?

— В тълковния речник ли?

Той завъртя очи:

— В Мрежата, разбира се.

— Бога ми, не.

Аз харесвам Интернет. Наистина. Всеки път когато ми трябва някоя безплатна програма или се интересувам от времето на другия край на планетата, или ми се прииска да видя момиче по бельо, пускам модема в действие. Като източник на информация обаче Нетът е пълна нула. Получавах милиарди данни, които се прескачат, за да привлекат вниманието ти, а онова, което наистина търсиш, остава заровено някъде. Като че ли винаги когато ми трябва нещо определено, на екрана ми излиза съобщение за грешка.

— Ти си пълен консерватор, Уорд.

Боби вече включваше кабела в телефона. Прииска ми се да не бях хвърлял цигарите сутринта. След пет минути той поклати глава:

— С големите търсачки не излиза нищо, нито с няколкото специални програми, които случайно знам и използвам за проникване в особено секретни компютърни системи.

— Ето ти го твоя Интернет. Глухоням оракул, страдащ от амнезия.

— Това не означава, че вътре няма нищо. Просто сайтовете, в които се среща думата, може би не са достъпни за търсачките.

— Боби, няма причина да смятаме, че ще намерим нещо там. Това е просто една дума. Ако сложиш стадо маймуни да тракат безцелно по клавишите, някоя от тях рано или късно ще я уцели. Това обаче не означава, че ще направи с нея уебстраница, а и да направи, какво общо може да има тя с родителите ми?

— Сещаш ли се за нещо по-разумно?

— Да. Бутилката вече свършва, а аз съм уморен и искам да пия още.

— Ще пием след това.

— След кое? Вече се убеди, че в Мрежата няма нищо.

Боби потропа известно време с нокти по масата, втрещен с присвити очи в завесите. Имах усещането, че чувам как в главата му се въртят зъбни колелца. Започвах да се отегчавам, чувствата ми бяха притъпени от алкохола. През последните няколко дни ми се беше събрала твърде много нова информация и умът ми бе размътен.

— В къщата сигурно има още нещо — рече накрая той. — Нещо, което си пропуснал.

— Само ако е скрито в някоя крушка. Разрових навсякъде. Няма нищо интересно.

— Всичко изглежда различно, когато знаеш какво търсиш. Мислил си, че трябва да има друга бележка. Затова си търсил бележка. Това, че си се сетил за видеото, е чиста случайност.

— Не — възразих. — Сетих се за него, защото къщата беше подредена по такъв начин. Мисля, че баща ми нарочно е...

Замълчах. Скочих и разрових из куфарчето на лаптопа.

— Какво?

— Записах хард диска му. Това е единственото място, ако може да се нарече място, където не съм търсил.

Седнах до Боби и пъхнах диска в компютъра. Изкарах прозорец за търсене и написах „избраниците“ в текстовата графа. Лаптопът побръмча известно време.

„ТЪРСЕНАТА ОТ ВАС ДУМА НЕ БЕШЕ НАМЕРЕНА“

Опитах с „избрани“, но пак нищо.

— Е, това е — казах. — Хайде към бара.

Изправих се в очакване Боби да се присъедини към мен, но той отвори нов прозорец за търсене.

— Какво правиш?

— Ще проведе търсене в текстовото съдържание на всички файлове. Ако тези „избраници“ са нещо важно, няма логика да съществува файл с подобно име. Сигурно е скрито някъде. Може да фигурира вътре в някой файл.

Съгласих се. Дискът се четеше бързо и процесът отне само няколко минути.

Думата отново я нямаше.

Боби изруга:

— Защо, по дяволите, просто не ти остави писмо? Да ти каже направо каквото толкова е искал да знаеш?

— Задавах си този въпрос вече хиляди пъти. Хайде, откажи се.

Той продължаваше да седи.

— Виж — продължих. — Знам, че го правиш заради мен, и съм ти много благодарен, но през последните двацет и четири часа открих, че родителите ми или са били побъркани и някога съм имал близък, или са били наистина чалнати и са искали да си помисля, че съм имал такъв. От дни не съм слагал нищо в устата си. Имах глупостта да лапна цигара тази сутрин и сега ми се пуши, та две не виждам. Скапан съм. Отивам в бара.

Той се обърна към мен, но погледът му бе отнесен. Виждам го и преди в такова състояние. Това означаваше, че дори не ме чува какво му говоря, че няма да се опомни, докато не завърши хода си на мисли.

— Ще те чакам там — рекох и излязох.

[1] М. Люис и У. Кларк — американски пътешественици и изследователи, предприели първата експедиция през целия американски континент. — Б.пр. ↑

11.

Спомням си, че като малък изпитвах голяма гордост, че комарите не ме хапеха. Когато ходехме на екскурзии с родителите ми или от училище, повечето бързо се покриваха с малки, червени, адски сърбящи пъпки — въпреки всякакви кремове, спрейове и мрежи против насекоми. Аз оставах не засегнат. Може би веднъж съм имал една пъпка, на глезена. Странен повод за гордост, но нали знаете какви са децата. Когато разбере, че не е център на вселената, човек отчаяно търси нещо, което да го отличава от останалите. Аз бях Момчето, което не се бои от комари. Внимание, дами и господа, проявете малко уважение. Това е Насекомонедостижимия, Комароустойчивия. По-късно, след като навърших двайсет години, аз си дадох сметка, че може би не съм разбрал правилно. Вероятно комарите ме хапеха не по-малко от всеки друг. Просто аз няхах достатъчно силна имунна система и ухапванията не се възпаляваха. Това все още си беше „особено“ качество (вече бях достатъчно голям, за да си дам сметка, че не се различавам твърде от останалите хора, и искрено се надявах да е така), но в друго отношение. Просто не бях комароустойчив.

С тези мисли седях в бара и чаках Боби. Семейството, животът ми изведнъж се бяха превърнали в неразбираеми за мен неща. Сякаш сградите, които виждах всеки ден, бяха някакъв декор. Всъщност аз не виждах едни и същи сгради всеки ден. След напускането на Управлението няхах нито постоянна работа, нито постоянно местожителство и срещата с Боби ми го припомни по-красноречиво отвсякога. Занимавах се по малко с това и с онова. Живеех в мотели, хранех се в ресторанти, мотаех се по летища, разговарях с непознати, четях надписи, предназначени за тълпата и без никакво значение за мен. Бях заобиколен от хора, които явно водеха нормално съществуване. Обикновени хора. С обикновен живот. За разлика от моя. Не можех да се обърна и да кажа: „Ето, това съм постигнал.“

Барманът не пропусна да спомене инцидента от предишната ни среща.

— Мислиш ли пак да вадиш пистолет?

— Не и ако ми донесеш фъстъци.

Той остави една чинийка на масата ми. Беше добър барман, реших аз. Този път барът не беше пълен с костюмирани подобия на мъже. Имаше само четирима старци в един ъгъл. При влизането ми те ме изгледаха мрачно. Не ги обвинявах. Когато стана на тяхната възраст, и аз ще мразя младите. Всъщност вече ги мразех, тези стройни, голобради сополанковци. Затова нищо чудно, че старците са винаги толкова начумерени. Половината им приятели са мъртви, чувстват се ненужни и следващото интересно събитие, което може да се случи в живота им, е неговият край. Те дори не си правят илюзиите, че като спортуват, тялото им ще изглежда по-добре, че ще срещнат някоя красива жена в петък вечерта или че кариерите им внезапно ще започнат небивал възход и те ще се оженят за филмови звезди. Те вече са минали през този период. Вече са се примирили с болестите и лошото зрение, чувстват промените на времето с костите си и нямат много за правене, освен да гледат как децата и внуците им карат с главата напред и допускат всички грешки, за които са ги предупреждавали. Затова изобщо не ги обвинявам, че са малко странни. Дори се чудя защо старците не се тълпят по улиците, за да ругаят и размахват юмруци, и защо не се напиват до безпаметност. При тези демографски прогнози вероятно това може скоро да се очаква. Банди от осемдесетгодишни старци, надрусани и търчащи като побеснели. Е, може би все пак кретащи като побеснели и с един час следобедна бандитска дрямка.

След известно време групичката в ъгъла явно реши, че няма да засвирия на някой писклив музикален инструмент или да направя нещо неприлично. Захванаха се отново с работата си, а аз с моята. Продължихме да съществуваме съвместно като два вида червеи в кална локва.

След почти два часа се появи Боби. Забеляза ме в сепарето, даде знак на бармана да донесе още две и се приближи.

— Приличаш на парцал — отбеляза със странно изражение на лицето.

— По десетобалната система бих си дал шест.

— Добре. Открих нещо.

Това ме поотрезви, вдигнах глава. Той държеше някакво листче.

— Наложих се да ползвам принтера на рецепцията — обясни.

— Къде, по дяволите, се бави пиенето?

В този момент барманът се появи с поръчката.

— Още фъстъци? — попита.

— О, не — отвърнах аз. — Двама сме достатъчни.^[1]

Захилихме се. Барманът се оттегли. Боби търпеливо изчака да се успокоя. Мисля, че бях на път да изпадна в истерия.

— Добре — казах след малко. — Думай.

— Първо реших още веднъж да се поровя в Мрежата. Не намерих нищо за „Избраниците“.

— Как не ти омръзва да вършиш едно и също нещо по сто пъти!

— После отново погледнах диска — продължи той, без да ми обръща внимание. — Сканирах паметта, проверих за скрити файлове и тъй нататък. Нищо. След това прегледах програмите, които не са много.

— Татко не беше голям компютърен гений. Затова не си дадох труда да търся в компютъра.

— Така е. Но е ползвал Интернет.

Вдигнах рамене:

— Имаше имейл. Освен това имаше сайт за фирмата, макар че някой друг го поддържаше. От време на време му хвърлях по един поглед.

Това ми се струваше по-лесно, отколкото да им звъня по телефона. След изгонването ми от колежа не бях много наясно какво ще правя. И със сигурност не знаех защо съм прекъснал следването си и с какво ще си изкарвам прехраната. Родителите ми никога не се бяха интересували от политика, но бяха преживели шейсетте, както много добре личеше от касетата. Тогава, като всички младежи, се бяха поддали на обществените настроения. Постъпването ми в ЦРУ нямаше да ги впечатли особено. Затова пазех този факт в тайна от тях, без да си давам сметка, че така не ги допускам до нито едно кътче на живота си. Разбира се, сега това не ми се струваше чак толкова странно, като се има предвид какво бяха скрили те от мен.

Боби поклати глава:

— На диска има и „Експлорър“, и „Навигейтър“. Баща ти редовно е използвал и двата браузъра. Има и доста отправки.

— Към какви сайтове?

— Към какви ли не. Информационни. За пазаруване онлайн. Спортни.

— Без порно?

Той се засмя:

— Без.

— Слава Богу!

— Проверих всеки сайт, в който е влизал. Дори онези, кои то изглеждаха маловажни. В случай че е сменил името на букмарка, за да прикрие връзката към истинския сайт.

— Хитър си.

— Баща ти също не е паднал по-долу. Имаше един такъв случай, скрит във файл със сто и шейсет букмарка на изключително скучни сайтове, засягащи търговията с недвижими имоти. Връзката бе наименувана „Наскоро продадени имоти на Мизнър/Интеркоустал“. Говори ли ти нещо?

— Адисън Мизнър е архитект от двайсетте и трийсетте. Построил е доста луксозни сгради в Маями и Палм Бийч. В стил италиански вили. Много се търсят и са безбожно скъпи.

— Доста шантави неща знаеш. Добре. Само че линкът изобщо не води към сайт за недвижими имоти. Води към празна страница. Затова си викам, мамка му, задънена улица. Няколко минути ми бяха нужни, за да забележа, че на страницата има прозрачна графика със скрити връзки. Заех се да ги проследя и попаднах на сайтове с доста странни линкове.

— В какъв смисъл странни?

Той поклати глава:

— Просто странни. Приличаха на обикновени уебстраници, пълни с ненужни подробности, лоша пунктуация и безвкусни комбинации от цветове, но съдържанието им изглеждаше извънредно скучно. Имаше обаче нещо много необичайно в тях. Сякаш бяха фалшиви.

— Защо му е на някого да прави фалшиви уебстраници?

— Е, и аз се запитах същото. Проследих повечето връзки, но все задънваха или даваха грешка. На всяка страница обаче имаше един линк, който водеше към повече от една-две други страници. По едно време започнаха да ми искат пароли. Отначало бяха лесни. Успях да ги разшифровам с няколкото полезни програмки, които намерих на

компютъра ти. Между другото, имаш нужда от още оперативна памет. Скапаният лаптоп ми заби цели пет пъти. След това (надявам се, че нямаш нищо против няколко междуградски разговора от стаята ти) се наложи да потърся помощ от неколцина приятели специалисти. Трябваше да използвам обиколни пътища, задни вратички и така нататък. Някой, който наистина е знаел какво прави, е поставил цял куп пречки.

— Добре, но какъв е смисълът? Със сигурност някой може да си качи на букмарк последния линк и така да влиза директно в основната страница. Защо да създават такъв лабиринт от връзки и страници?

— Предполагам, че адресът на основната страница се сменя през определен период. Както и да е, стигнах до края.

— И какво имаше там?

— Нищо.

Втренчих се невярващо в него.

— Повтори.

— Нищо. Там нямаше нищо.

— Боби, това е глупава история. Скапана. Само че как така „нищо“?

Той ми подаде листа. На него бяха отпечатани само две думи: ВДИГАМЕ СЕ.

— Ето това имаше — заяви той. — Два часа си загубих, за да стигна до една страница без никакви линкове и само с тези две думи. Похабих цял тон хартия, но разпечатах единствено пътя, по който стигнах до това, като и някои данни, необходими за повторния достъп. Записах и Ай Пи адреса на последната страница.

— И къде е това?

— В Аляска.

— По-точно?

— Аляска. После Париж. Германия. Калифорния.

— Какви ги приказваш?

— Адресът на сайта се мени постоянно. Обикаля целия свят, но на мен ми се струва, че сървърът не е на никое от тези места. Това е сайт — фантом. Не съм най-големият компютърен гений, но разбирам от това-онова, а през целия си живот не съм виждал подобно нещо. Дадох задача на двама приятели да се занимават с проблема, но каквото и да открият, тук става нещо странно.

— Без майтап.

— И не е само в това, което се случва с теб. На мен това ми е работата. Трябва да разбере как го правят. И кои са. — Той отпи голяма глътка и ме изгледа сериозно. — Ами ти? Какво смяташ да предприемеш? Освен че ще изгълташ още няколко чаши.

— На записа има три отрязъка. По въпроса с последния не мога да сторя нищо. Не мога да намеря... другото дете. — За малко да кажа „моя близник“, но се отказах от този израз в последния момент. — Нямам представа в кой град е станало, а и е било преди трийсет години. Той или тя може да е на другия край на света. Да не е вече между живите. Третият отрязък явно не води никъде. Затова смятам да потърся онова място в планината.

— Разумен план. Аз ще ти помогна.

— Боби...

Той поклати глава:

— Не бъди глупак, Уорд. Родителите ти не са загинали по случайност. Много добре го знаеш.

Вероятно наистина съм го знаел, макар че не желяех да го изразявам с думи. Боби го направи вместо мен:

— Били са убити.

[1] Игра на думи: nut (англ.) — фъстък и откачен. — Б.пр. ↑

12.

Нина седеше на двора със Зоуи Бекър. Нощта бе студена и тя вече съжаляваше, че не е приела разсеяното предложение на домакинята да ѝ сипе чай. Занд вече бе говорил с жената, беше огледал стаята на момичето и сега разговаряше вътре с бащата. Никой от Бекърови не се изненада от това вечерно посещение на двамата детективи. Животът вече течеше в твърде различна от нормалната посока. Двете жени поговориха известно време, но скоро се умълчаха. Зоуи наблюдаваше потрепващите пръсти на крака си. Поне натам бяха насочени очите ѝ. Нина се съмняваше, че изобщо вижда нещо, кракът ѝ просто отмерваше темпото на мислите ѝ. Агентката се радваше, че мълчат, защото знаеше кое е единственото, от което се интересува домакинята ѝ. Дали дъщеря ѝ бе все още жива? Смяташе ли Нина, че ще успеят да я върнат? Или в тази къща завинаги щеше да остане една празна и тъмна стая като студената черна дупка в душите им? На стената на стаята имаше плакат на някаква група, за която никой от тях не беше чувал. Затова какъв бе смисълът от него сега?

Нина не можеше да отговори на тези въпроси и когато жената понечи да каже нещо, тя я изгледа със страх. Зоуи обаче просто заплака. Нина не направи опит да я утеши. Някои хора приемат да бъдат успокоявани от непознати, други — не. Госпожа Бекър беше от вторите.

Нина се облегна назад и погледна през остъклената плъзгаща се врата в хола. Майкъл Бекър седеше на ръба на едно кресло. Занд стоеше зад дивана. Дватамата с Нина бяха прекарвали целия ден заедно, без да разменят и пет изречения. Сутринта бяха огледали отново мястото на отвличането, преди обичайната тълпа да залее улиците. След това посетиха училището на Сара Бекър. Занд огледа удобните за наблюдение места, подстъпите, местата, на които родителите чакаха децата си. Прекара много време там, сякаш се надяваше да зърне сянката на похитителя. Когато си тръгнаха, бе станал доста раздражителен.

Не посетиха родителите на нито една от предишните жертви на Праведника. Имаха записите от водените с тях разговори и не вярваха да научат нещо ново. Нина ги знаеше наизуст и можеше да допълва, ако родителите пропуснат нещо. Като говорят с тях, само щяха да се объркат повече. Освен това вярваше, че ако Занд попадне на следите на убиеца, то ще е не толкова благодарение на нещо, което е научил, а с помощта на интуицията си.

Имаше и друга причина да държи Занд далеч от родителите. Не искаше някой от тях да се обади във ФБР или полицията, за да провери как върви разследването. Никой не знаеше, че Занд отново е привлечен по случая. Ако се разчуе, щеше да стане напечено. Този път нямаше да ѝ се размине с мърмене. Това щеше да е краят на кариерата ѝ. Срещата му с Бекърови също беше риск, но трябваше да го поеме. Родителите бяха видели толкова много полицаи и агенти след изчезването на дъщеря им, че надали щяха да си спомнят точно този или да споменат за него някъде. Поне така се надяваше Нина. Надяваше се също разговорът им да запали някаква искра в мозъка на Занд.

И той да ѝ каже, ако стане така.

* * *

— Мога да повтора всичко отначало, ако искате.

Майкъл Бекър бе разказал за събитията през онази вечер два пъти, отговаряше бързо и ясно на въпросите. Занд знаеше, че няма да узнае нищо полезно от този човек. Бе научил, че през седмиците непосредствено преди отвличането Бекър е бил толкова зает с работа, че почти не е забелязвал какво се случва около него. Затова поклати глава.

Бекър сведе очи.

— Не искате ли да попитате за нещо? Сигурно има още. Сигурно.

— Няма магически въпрос. Или ако има, аз не го знам.

Бекър вдигна поглед. Сигурно никой полицай не му беше казвал такова нещо.

— Мислите ли, че е жива?

— Да.

Бекър остана изненадан от увереността, която видя в лицето на полицаия.

— Всички други се държат така, сякаш вече е мъртва. Не го казват, но си го мислят.

— Грешат. Жестоко грешат.

— Защо? — изхриптя Бекър.

— Когато убиец от този тип иска да се отърве от жертвата си, той обикновено скрива трупа и прави всичко възможно, за да попречи на идентифицирането му. От една страна, за да затрудни полицията. Прави го обаче и защото много от тези хора искат да скрият деянията си от себе си. Трите предишни жертви бяха намерени на открито, с част от собствените им дрехи и лични вещи. Този човек не се крие от никого. Той искаше да разберем кои са жертвите. За да достигне до желанието от него край, е необходимо отвличените да останат живи за известно време.

— Необходимо...

— Само една от предишните жертви беше сексуално насилвана. Освен леки травми на главата и обръсване на косата той не ги малтретира по никакъв начин.

— И освен убийството им, разбира се.

Занд поклати глава:

— Убийството не е малтретиране. То е край на мъченията. Според изследванията момичетата са държани живи около седмица след отвличането им.

— Седмица? Пет дни вече минаха.

Занд замълча. По време на разговора бе огледал внимателно стаята и сега забеляза нещо, което му беше убягнало. Купчинка учебници на една масичка. Бяха за по-големи ученици и следователно не принадлежаха на малката дъщеря. Той си даде сметка, че другият мъж го наблюдава.

— Знаем — отвърна Занд.

— Стори ми се, че имате и друга причина да смятате, че е жива.

— Просто не вярвам да я е убил вече.

Бекър се изсмя рязко:

— Не „вярвате“? Само това ли? О, добре. Много обнадеждаващо.

— Не е моя работа да ви обнадеждавам.

— Не, предполагам, че не — съгласи се Бекър. Помълча за миг, сетне добави: — Тези неща наистина се случват, нали?

Занд знаеше какво има предвид. Че такива събития, за които хората обикновено само научават от вестниците и телевизията, наистина се случват. Неща като внезапна смърт, разводи и травми на гръбнака; като самоубийства и пристрастяване към наркотици; сцени като тази, в която около теб се събират куп безлични хора и повтарят: „Шофьорът не можа да спре.“ Случват се. Те са реални като щастието и любовта, като приятната топлина на слънчевите лъчи върху гърба ти, но се забравят по-трудно. След тях животът ти може никога да не е същият. Ти може да не си сред щастливците и всичко да продължи да се повтаря.

— Да, случват се — съгласи се Занд.

Без другият мъж да го забележи, докосна корицата на един от учебниците. Прокара пръст по грапавата повърхност.

— Какъв е шансът да си я върнем?

Въпросът бе зададен направо, със спокоен глас и Занд се възхити на Бекър за това. Обърна се.

— Трябва да приемете, че няма такъв.

Бекър остана потресен. Опита да каже нещо, но не можа.

— Всяка година от ръцете на такива мъже умират стотина души — продължи Занд. — Може би и повече. И то само в тази страна. Почти никой от убийците не може да бъде заловен. Ние вдигаме голям шум, когато хванем някого, сякаш сме върнали тигъра в клетката. Само че не сме. Всеки месец се ражда нов. Малцината, които залавяме, просто нямат късмет или са глупави. Повечето никога не попадат в ръцете ни. Тези хора не са някакво изключение. Те са част от обществото. При тях важат същите закони. Оцеляват най-приспособените. Най-умните.

— Поцалъончето умен ли е?

— Той не се нарича така.

— Така го наричаха вестниците. И ченгетата.

— Той се назоваваше Праведника. Това име си е избрал сам. Да, умен е. Може би точно това ще причини провала му. Той се стреми прекалено много да спечели възхищението ни. От друга страна...

— Може никога да не го хванете. А ако не го хванете, ние няма да видим Сара.

— Ако я видите отново — рече Занд и прибра бележника и химикалката си, — това ще е дар от боговете. Животът ви ще се промени завинаги. Не е задължително да е към по-лошо. Просто така стоят нещата.

Бекър се изправи. Занд не си спомняше да е виждал човек, който да изглежда едновременно толкова уморен и толкова неспособен да заспи. Без да подозира, Майкъл Бекър си мислеше същото за него.

— Но вие ще продължавате да я търсите, нали?

— Ще сторя всичко, което е по силите ми. Ако е възможно да го открия, ще го открия.

— Защо тогава ми казвате да очаквам най-лошото?

В този момент обаче жена му влезе в стаята, следвана от агентката от ФБР, и полицаят не продума повече.

Нина благодари на Бекърови за вниманието и обеща да ги държи в течение. Увери ги освен това, че посещенията им няма голяма връзка с хода на разследването.

Майкъл Бекър я изпрати с поглед, докато се отдалечаваше през двора. Остана загледан в мрака и след като двамата полицаи изчезнаха в нощта. Зоуи се качи на горния етаж, за да провери Мелани. Той се съмняваше, че малката му дъщеря спи. Кошмарите ѝ от предишната година се връщаха и той не можеше да я обвинява за това. Той също не можеше да спи. Знаеше, че тя още използва заклинанието, което ѝ бе написал, и тази мисъл изведнъж го изпълни с ужас. Иронизирането на злото не е защита от него, независимо какво си мислеха той, Сара или режисьорите на съвременните филми на ужасите. В един свят на насилие хуморът не помага. Той си спомни как бе обсъждал среднощните кошмари със Сара преди няколко години. Тя бе любопитно дете и го беше попитала защо хората се боят от тъмното. Той ѝ разказа, че е останало от времето, когато човеците спели в пещери или на открито и дивите зверове ги нападали през нощта.

Сара го бе изгледала с недоверие:

— Да, но това е било преди ужасно много време. — Замисли се и след малко добави: — Не. Сигурно се боим от нещо друго.

Майкъл вярваше, че е права, ние не се страхуваме от чудовища. Чудовищата са измислица за самоуспокояване. Ние знаем на какво са способни представителите на собствения ни вид и се боим сами от себе си.

След известно време той затвори вратата и влезе в кухнята. Направи кафе — това се бе превърнало в нещо като ритуал през последните вечери. Занасяше кафеарката в хола заедно с две чаши и кана топло мляко. Може би и малко бисквити. Зоуи отказваше да сложи друго в устата си. След това седяха пред телевизора и чакаха времето да мине. Старите филми бяха най-добрият вариант. Нещо от времето преди раждането на Сара, преди началото на този кошмар. Понякога разговаряха, но обикновено мълчаха. Зоуи седеше близо до телефона.

Докато вадеше чашите от новия шкаф (масивна чамова мебел, донесена от Англия след последното му ходене там), Майкъл Бекър се замисли за думите на полицаия. Даде си сметка, че за пръв път от отвличането чувства някаква наченка на надежда. До сутринта щеше да я е изгубил, но сега се радваше на това моментно облекчение. Чувстваше я, защото му се струваше, че я е доловил между думите на полицаия, сред онова, което беше премълчал.

Жената бе показала служебната си карта, но мъжът дори не се представи. С почти суеверната надежда, че знанието за дадено събитие може да помогне за смекчаването на последствията от него, Майкъл Бекър бе прочел всичко, което откри, за предишните престъпления на похитителя на дъщеря му. Разрови се в Интернет за статиите, отразяващи случаите, и дори намери книжката, написана за тях. В хода на това търсене дори пренебрегна работата си. Не беше докосвал „Мистерии“ от нощта на отвличането. Предполагаше, че никога няма да се захване отново с този сценарий, макар че нищо неподозиращият му партньор продължаваше да държи на срещата в телевизионното студио. Ван имаше пари, а връзките му сякаш не свършваха. Той щеше да оцелее.

От търсенето си Майкъл бе научил, че освен Лъоблан, Джоси Ферис и Анет Матисън приблизително по същото време е изчезнало още едно момиче. Дъщерята на полицай, участвал в разкриването на други двама серийни убийци. Имаше предположения, че е отвличена като наказание за успехите на баща ѝ. Той се намесил в разследването въпреки несъгласието на ФБР и поне един вестник намекваше, че постигнал сериозен напредък, докато колегите му определено се проваляли. След това просто изчезнал. Полицаят се казваше Джон Занд. Пощалъончето, доколкото се разбираше от пресата, не бил

заловен. В една ретроспективна статия, публикувана година след отвличанията, се съобщаваше, че госпожа Дженифър Занд се върнала във Флорида при родителите си. Журналистът не беше успял да открие нищо за детектива.

Сега Майкъл размишляваше, че независимо какво дават по телевизията, двамата с жена му трябва да поговорят. Щеше да сподели с нея мислите си за тазвечерния посетител и да ѝ предложи да не споменават нищо за него пред полицаите, които щяха да идват занапред.

И още нещо. Макар че доверието му в думите бе сериозно разклатено, той вярваше, че думите и имената са колоните, на които се крепи реалността. Те я очовечаваха. Те внасяха порядък в хаоса.

Той вече нямаше да мисли за Пощальончето. Щеше да го нарича Праведника. И междувременно щеше да си мисли най-лошото. Полицаят беше прав. Нещо повече, Майкъл Бекър вярваше, че това би желала и Сара.

* * *

Седяха пред „Сморгас борд“, посещавано главно от сърфисти кафене на десетина метра от мястото на отвличането. Киснеха тук вече час и заведението скоро щеше да затваря. Единствените други клиенти бяха двама младежи, приведени над една съседна маса и сърбаци вяло от големи чаши.

— Мислиш ли нещо, или просто гледаш?

Занд не отговори веднага. Погледът му бе насочен към улицата. Почти не беше помръднал. Кафето му бе изстинало. Беше изпушил една цигара, но бе дръпнал само няколко пъти. Вниманието му бе насочено към съвсем друго място. Приличаше на ловец, на хищник, готов да чака неподвижно жертвата си, без да се отегчава, да нервничи или да се разсейва.

— Не всички се връщат — отбеляза раздражено тя.

— Знам. Не чакам него.

Тя се изсмя:

— Глупости. Ако не е това, сигурно си се парализирал.

За нейна изненада той се усмихна:

— Мисля.

Тя скръсти ръце.

— Ще споделиш ли?

— Мисля си каква загуба на време е това и се чудя защо ме накара да се върна.

Нина си даде сметка, че гримасата му не е била усмивка.

— Доведох те, защото си помислих, че може да помогнеш. — Тя помръдна неловко на стола си. — Джон, какво ти става? Знаеш защо те доведох. Защото ми помогна преди. Защото ценя съвета ти.

Той отново се усмихна и този път тя потрепери.

— Какво постигнах предишния път?

— Не знам — призна тя. — Каж ми. Какво стана?

— Знаеш какво.

— Не, не знам! — ядоса се тя. — Знам само, че беше стигнал донякъде. Започна да се спотайваш и да се криеш, не ми казваше нищо, въпреки че дотогава разчиташе на мен да ти източвам информация от Бюрото. Информация, която иначе нямаше как да получиш, защото собственият ти началник те беше отстранил от случая. Аз ти направих услуга, а ти ме отряза.

— Никаква услуга не си ми направила. Просто искаше да ме използваш.

— О, майната ти, Джон! — тросна се тя.

Двамата младежи на съседната маса подскочиха като марионетки, чийто кукловод изведнъж е дръпнал конците.

Тя понижи глас и заговори бързо:

— Ако наистина ме мислиш за такава, защо не се върнеш в скапания Върмонт? Скоро ще падне сняг. Можеш да легнеш в него и да умреш.

— Да не искаш да кажеш, че си ми помогнала от добра душа?

— Да, разбира се, защо иначе?

— Въпреки че заради теб изневерих на жена си?

— Това е глупаво. Не ме обвинявай за убежките си.

Занд срещна гневния ѝ поглед. Помълчаха, сетне тя внезапно сведе очи.

Той се изсмя кратко:

— Искаш да ме заблудиш, че аз владея положението, нали?

— Какво?

Тя се прокле наум.

— Това внезапно свеждане на очи. Балсам върху мъжкото ми самочувствие. След като отново се почувствам в пълната си власт, пак ще заиграя по свирката ти.

— Станал си истински параноик, Джон — обвини го тя, въпреки че той бе отгатнал; даде си сметка, че е прекарала прекалено много време сред глупци. — Просто не искам да споря с теб.

— Какво мислиш за косата?

— Каква коса? — смръщи вежди Нина, объркана от внезапната смяна на темата.

— Праведника. Защо им реже косите?

— Ами за пуловерите. За да избродира имената им.

Занд поклати глава и запали нова цигара.

— За това не му е нужно да обръсва цялата глава. Всички момичета имаха дълга коса. Когато ги намериха обаче, бяха остригани. Защо?

— За да нямат вече човешки вид. За да ги убие по-лесно.

— Възможно е. Така смятахме тогава. Сега обаче се чудя.

— Ще ми кажеш ли най-после какво мислиш?

— Чудя се дали не е наказание.

Нина се замисли.

— За какво?

— Не знам. Но ми се струва, че убиецът избира точно определен тип момичета за точно определена цел. Мисля, че очаква нещо от тях и всяка по някакъв начин го е разочаровала. За наказание той взима нещо, което смята, че е особено важно за тях.

Той отпи глътка кафе, без да се интересува, че е студено.

— Знаеш ли какво са правили с колаборационистите във Франция в края на Втората световна война?

— Разбира се. Жените, заподозрени, че са приели твърде радушно германските нашественици, са били показвани по улиците с обръснати глави. Голяма гордост за нашата цивилизация. — Нина вдигна рамене. — Мога да разбера наказанието, но не и причината за него. Тези момичета не са се отдавали на никого.

— Може би.

Занд явно бе изгубил вече интерес към темата. Загледа се разсеяно в далечината. Един от младежите случайно го погледна. Занд

не отмести очи. Младежът сведе своите. Даде знак на приятеля си, вероятно — че е време да се омитат, и двамата се изнизаха от кафенето.

Занд явно остана доволен от това.

Нина опита отново да привлече вниманието му:

— Добре, накъде води тази следа?

— Вероятно наникъде — отвърна той и смачка фасата си. — Миналия път просто не се бях замислил сериозно за това. Тогава се бях съсредоточил върху начина, по който ги избиваше. Върху това, как ги среща. Сега ми стана интересно. Как са го разочаровали? Какво всъщност е очаквал от тях?

Нина зачака да продължи.

— Защо престана да спиш с мен?

Това отново я свари неподготвена. Тя се поколеба, преди да отговори:

— Двамата престанахме.

— Не. — Той поклати глава. — Не беше такъв случаят.

— Не знам, Джон. Просто стана така. Ти не изглеждаше особено натъжен от това.

— Просто го приех.

— Накъде биеш? Сега не го ли приемаш?

— Разбира се, че да. Това е отдавна минало. Просто ти задавам въпроси, които не съм ти задавал преди. Когато започнеш веднъж, те сами продължават да изникват.

Тя наистина не знаеше какво да му отговори.

— Добре, какво искаш да правим сега?

— Искам да си вървиш. Да си отидеш и да ме оставиш сам.

Нина се изправи:

— Както желаш. Имаш номера ми. Обади ми се, когато решиш да си размърдаш задника и да свършиш някоя работа.

Той се обърна бавно, погледна я право в очите.

— Искаш ли да знаеш какво стана последния път?

Тя се втренчи в него. Изражението му бе хладно и замислено.

— Да — отвърна тя.

— Открих го.

Нина почувства как косъмчетата по гърба ѝ настръхват.

— Кого си открил?

— Следих го две седмици. Накрая отидох в дома му. Бях го видял как наблюдава други момичета. Не можех да го оставя.

Нина не знаеше дали да седне, или да остане права.

— И какво се случи?

— Отричаше. Аз обаче знаех, че е той. Той беше, но нямах доказателства и щеше да се измъкне. Останах с него два дни. Не искаше да ми каже къде е тя.

— Джон, не ми разказвай това!

— Убих го.

Нина се взря в лицето му и разбра, че е истина. Отвори уста и отново я затвори.

— След два дни получих пуловера и бележката.

Изведнъж ѝ се стори много стар и уморен. Извърна се.

Когато заговори отново, гласът му бе лишен от всякаква емоция.

— Убих невинен човек. Сега ти решавай какво да правиш с мен.

Тя тръгна по улицата. Не искаше да поглежда назад, затова се съсредоточи върху палмите, поклацани леко от бриза.

Когато стигна ъгъла, спря и се обърна. Той бе изчезнал. Тя изчака малко, прехапала устни, но той не се появи. Затова отново тръгна бавно.

Нещо се беше променило. До тази вечер Занд ѝ се струваше кротък човек, но компанията му я караше да се чувства некомфортно. Сега си даде сметка, че не ѝ е напомнял на ловец, а на боксьор, втренчен в камерата, един час преди решителния мач. В периода, когато боецът забравя околния свят и се съсредоточава върху предстоящото изпитание. Едни можеха да залагат, да се обличат като палячовци и да хвалят избраника си. Други можеха да тръбят как боксът трябвало да бъде забранен, за да не смуцава уютните им семейни гнезда. За мъжете на ринга беше различно. Те се биеха за парите, но не само. Правеха го, защото в това бе силата им. Не искаха да се измъкнат. Те търсеха място, където да почувстват същността си.

Посещението при родителите беше грешка. Занд имаше достъп до съвсем малко информация, а вече се питаше какво иска тя от него. Единствените нови сведения можеше да получи от Бекърови. Нямахше как да не го остави да говори с тях. Осъзна обаче, че не е трябвало.

Тя не целеше това. Нямахше никаква нужда от ловец или от убиец. Вярваше, че единственото, което е в състояние да накара

Праведника да напусне скривалището си, е човек, над когото той иска да надделее.

Трябваше й примамка.

13.

Мъжът седеше на креслото в средата на хола. Стаята бе просторна, издадена навън, с три огромни прозореца на всяка стена. От двете страни на къщата се простираше гора; от третата се разкриваше гледка към наклонена, терасирана поляна. Този следобед всички завеси бяха спуснати, плътният плат не позволяваше на нито един лъч да проникне в помещението. Понякога мъжът ги държеше така, понякога ги дърпаше встрани. Беше напълно непредвидим в това отношение.

Креслото бе поставено с гръб към вратата. Харесваше му начинът, по който се чувства, когато седи така. Изпитваше леко напрежение, усещане за уязвимост. Сякаш някой можеше да се промъкне и да го удари по главата. Този въображаем нападател трябваше да преодолее сложната охранителна система, но теоретично това все пак беше възможно. Така мъжът се чувстваше господар на обкръжението си. Той не се боеше от външния свят, но обичаше жизнената му среда да е добре защитена.

Лицето му бе гладко и без бръчки, резултат от редовното използване на омекотители и други поддържащи кожата средства. Косата му беше подстригана късо, очите му — ясни и с остро зрение. Ръцете му бяха с лек слънчев загар, ноктите — старателно изрязани. Той седеше съвършено гол. Креслото бе поставено под лек ъгъл спрямо лакираните дъски на пода. На масичката до него стояха чаша с много горещо кафе и чинийка с мънички стъклени перли. До тях лежеше тънка публикация. Чашата бе поставена така, че стърчеше наполовина извън ръба на масата. Креслото беше старо, покрито с изтъркана кожа. При друго стечение на обстоятелствата на една от облегалките би трябвало да стои последният брой на „Ню Йорк Таймс“, а отзад да се е изправил лакей, готов да поднесе сандвичи.

Мъжът бе оцветил една цяла етажерка за книги със зелени, сини и червени флумастери, като всяка чертичка беше дълга не повече от три милиметра. Така бе постигнал един особен замазаночерен цвят. Бяха му нужни седемнайсет флумастера и няколко седмици работа. Едно изящно бюро в другия край на стаята бе облепено с малки

снимки на Мадона, изрязани от списания отпреди излизането на „Материал гърл“, след което той загуби всякакъв интерес към нея. Сетне беше покрил бюрото с няколко слоя тъмен лак, докато заличи всяка следа от снимките. Както с етажерката, начинът, по който бе постигнат този ефект, можеше да се установи само при внимателно вглеждане.

Сега се беше заел с масичката до креслото; смяташе да я облепи със стъклени перли. Те имаха диаметър около един милиметър и бяха в четири цвята: червен, син, жълт и зелен. Залепването им изискваше огромно съсредоточаване, защото не трябваше да се поставят случайно, а в сложна последователност, която в крайна сметка нямаше да има голямо значение. След като облепи масичката, той щеше да я покрие с няколко слоя черен лак, докато заличи всяка следа от перлите. На никого нямаше да му хрумне, че под лака има нещо, както никой не би досетил, че една дъска на дюшемето е направена от голям брой слепени кибритени клечки, изгладени след това с шкурка и лакирани така, че да не се отличават от останалите дъски на пода. Събирането на клечките бе отнело на мъжа шест месеца. Всяка трябваше да бъде запалена от различен човек. Той дълбоко вярваше, че индивидуализмът е от огромна важност за човечеството. Напоследък всички гледаха едни и същи телевизионни програми, четяха едни и същи лъскави списания и се оставяха да бъдат подмамвани от медиите да ходят на едни и същи посредствени филми. Живееха по правила, създадени от напълно непознати хора. Водеха повърхностен живот в един телевизионен свят, където значение имат само последните пет минути. За тях „сега“ означаваше всичко. Изобщо не се замисляха за миналото, погълнати от вездесъщото настояще.

Публикацията на масата бе наскоро излязла научна статия, коя то се беше получила по пощата тази сутрин. Той бе видял резюмето ѝ в Интернет и я беше поръчал, за да я прочете цялата. Макар че темата бе строго специализирана, той можеше много добре да вникне в същността ѝ. В продължение на години беше чел материали по проблемите, които го интересуваха: генетика, антропология, култура на първобитното общество. Макар че бе прекъснал обучението си рано, той беше интелигентен и бе научил много неща от живота. От своя и на другите. От нещата, които казваха. От тях често можеше да

се научи много, стига да не обръщаш внимание на молбите им, а тялото говореше без намесата на разума.

Преди да прочете статията, той се изправи, отдалечи се малко от креслото и направи три серии лицеви опори. Една серия с цели длани, опрени на пода и на широчината на раменете. Една серия пак с длани на пода, но раздалечени встрани. И накрая пак с ръце на широчината на раменете, но с длани, свити в юмруци.

Дори не се изпоти. Това го накара да се почувства доволен.

* * *

Сара Бекър чу приглушения шум от физическите упражнения на мъжа под нея, но не се замисли за естеството на заниманието му. Нямаше представа кое време е и не я интересуваше. Биологичният ѝ часовник ѝ подсказваше, че е ден, може би следобед. В някои отношения това бе по-лошо, отколкото ако беше нощ. През нощта се случваха лоши неща. Това бе нормално. Хората се страхуваха от тъмното, защото мракът означаваше нощ, а през нощта излизат всякакви свирепи същества. Така бе устроен светът. През деня се очаквателно положението да е по-добро. През деня човек ходи на училище и обядва, небето е синьо и всичко е сравнително безопасно, стига да не се мотаеш из бедняшките квартали. Ако през деня не може да бъде в безопасност, тя изобщо не искаше да мисли за него. Не искаше да знае кое време е.

Ако извиеше глава нагоре, можеше да опре чело в тавана на помещението, където лежеше. Вътре цареше пълен мрак. Тя лежеше по гръб и бе в състояние да придвижи ръцете и краката си на около пет сантиметра в двете посоки. От дълго време беше в това положение, от четири или дори шест дни. Не си спомняше нищо между отвличането от Трета улица и момента, когато се озова легнала по гръб тук с тесния отвор пред лицето. След известно време си даде сметка, че вижда тавана на стая и че отворът е дупка в пода, под който имаше кухня точно колкото да побере тялото ѝ. Прозорчето на пода бе около петнайсет сантиметра дълго и десет сантиметра широко и достигаше от малко над веждите ѝ до малко под устата ѝ.

Тя запищя и след известно време някой влезе в стаята. Той ѝ прошепна нещо. Тя продължи да пици и той запусти прозорчето с малък дървен капак. Тя чу как стъпките му се отдалечават и оттогава се беше случило само едно нещо. След известно време Сара се събуди и установи, че прозорчето над лицето ѝ отново е отворено. Стаята отгоре бе почти тъмна, но тя успя да различи силуета на някакъв човек, който я гледаше. Опита да го заговори, да му се моли, да му предложи пари, но той мълчеше. След малко тя спря и заплака. Мъжът протегна ръка, в която държеше малка кана. Поля лицето ѝ с вода. Отначало тя опита да извърне глава, но после си даде сметка, че е жадна, и отвори уста, за да погълне колкото можеше повече.

След известно време той се върна и говориха за Тед Бънди. Този път тя пи жадно.

С времето умът ѝ се проясни; явно упойващото вещество, което ѝ беше дал, бавно напусна организма ѝ. Лошото беше, че блаженото ѝ замайване постепенно отмина. Тя опита да бутне прозорчето с носа и езика си, но положението му бе внимателно изчислено и нямаше начин да бъде отместено така. Както цялата камера под пода, то беше предназначено точно за човек с нейните размери, сякаш ѝ бе изработено по мярка. Сара беше яко момиче, редовно караше ролкови кънки и превъзхождаше по сила повечето момичета на нейната възраст. Въпреки това нямаше никакъв шанс да се измъкне от клетката си, затова престана да опитва. Баща ѝ често казваше, че проблемите на много хора идват от енергията, която губят в опитите си да променят неща, които не могат да бъдат променени. Тя не беше достатъчно голяма, за да осъзнае дълбокия смисъл, който той влагаше, но в буквалния поне го разбираше. Струваше ѝ се, че не е яла от цяла вечност. Докато не получи източник на допълнителна енергия, нямаше смисъл да хаби малкото, която ѝ оставаше. Глупаво бе да се съпротивлява. Затова тя остана неподвижно и се замисли за Пазибоже.

Пазибоже бе създаден от нея и от баща ѝ персонаж. Поне така смятаха. Идеята беше дошла от майката на Сара. Зоуи Бекър вярваше в много неща. Е, може би не вярваше в истинския смисъл на думата, но избягваше да рискува в определени ситуации. Астрология ли? О, това, разбира се, са пълни глупости, но не е зле човек да знае предсказанията на звездите, а те изненадващо често се оказваха точни. Фън шуй? Всичко се основава на елементарна логика, разбира се, но

ритуалите са забавни, така че защо да не ги изпълняваш? Не бива да се предизвиква съдбата с изрази като „На мен такива неща не ми се случват“, когато стане дума за някакво нещастие, а трябва човек да чука на дърво — дърветата притежават странна магическа сила, не мислите ли? — и да прошепва „Пази Боже!“.

Зоуи бе „прихванала“ суеверията от баба си, не от майка си — твърдоглава пенсионирана издателка, която се занимаваше главно с джогинг. Нито Майкъл Бекър, нито дъщеря му виждаха смисъл в тези заклинания. И в отговор на тия бабини деветини „се роди“ Пазибоже.

Представяха си го като зъл дух, вероятно от Скандинавия, който непрекъснато те дебне кога ще предизвикаш съдбата с някоя непредпазлива забележка. Сетне се вмъкваше в дома ти в късна доба и обръщаше живота ти с главата надолу: По-добре човек да не се мисли за много щастлив, когато Пазибоже е наоколо, защото веднага ще разбере и ще те накаже.

Затова, когато се разделяха, те винаги си пожелаваха нещо лошо, за да ги чуе Пазибоже и да не се меси в живота им. Преди година, когато сестрата на Сара, Мелани, започна да сънува кошмари, тази практика се оказа ефикасна. По идея на Сара Майкъл ѝ разказа, че това било работа на Пазибоже, който прелитал над леглото ѝ и само търсел как да ѝ навреди. Достатъчно бе Мелани да изрецитира едно стихче (за измислянето, на което баща ѝ отдели повече време и усилия, отколкото за цял телевизионен сценарий) и Пазибоже ще разбере, че тук няма нужда от него, и ще отлети да измъчва другиго. Мелани опита, отначало със съмнение, но скоро започна да си повтаря стихчето всяка вечер — и след време кошмарите ѝ престанаха. Майка им не одобряваше тази тяхна игра, но не казваше нищо.

Майкъл дори бе „вмъкнал“ Пазибоже в „Мистерии“ като едно от дребните демончета, които тормозеха главната героиня. Партньорът му постави това хрумване под въпрос, но той държеше на своето.

Сега, легнала под дюшемето на къща, обитавана от луд, Сара се питаше дали майка ѝ все пак не е била права. Може би такъв дух наистина съществува. И може би бе разбрал, че му се подиграват. Може би се беше ядосал. И може би точно той я бе хванал и сега идваше да я гледа в тъмното, защото под маската, с която се бе показал, когато я отвличаше, нямаше никакво лице.

Сара остана да лежи неподвижно, с отворени очи.

* * *

Публикацията, озаглавена „Находката в Крюнигер и Мител-Бакстървата родова община“, описваше едно археологическо изследване, проведено наскоро в Германия, на някакво непознато за мъжа място. Той го намери в атласа и установи, че е твърде далеч, за да може някой от сътрудниците му да направи наблюдения лично. Наложиха се да се задоволи с информацията в статията.

Недалеч от останките на едно неолитно селище бе открито гробище. С помощта на въглеродния метод и някои лични вещи на погребаните скелетите бяха датирани от края на осмото хилядолетие преди новата ера. Преди десет хиляди години. Мъжът се опита да си представи как е изглеждал светът тогава. Това е било много преди възникването, на който и да е познат език, много преди построяването на пирамидите — тези хора бяха живели и умирали, бяха погребвани, бяха се любили, бяха яли и оставяли нечистотиите си на земята. Мъжът отпи от кафето си, сетне внимателно остави чашата така, че наполовина да стърчи извън масата. След това се зачете.

Имаше двацет и пет скелета. Млади жени, деца, младежи около двацетте и един мъж в по-напреднала възраст. В приложенията на статията се описваха подробно състоянието, в което бяха намерени останките, методите за определяне на възрастта, преобладаващата храна в менюто на погребаните и климатичните условия, при които са живели. Авторите изтъкваха, че скелетите били подредени по сложен начин, непознат за никой друг европейски масов гроб от този период. Бяха приложили схеми, от които ставаше ясно, че древни те са имали някакви примитивни познания по астрономия и са следели зимните и летните слънцестоения. Твърдяха, че това доказвало една тяхна предишна хипотеза: че точно в този район на Германия е съществувала социална организация, наречена от тях Мител-Бакстървата родова община (по имената на самите автори), ограничена във времето и пространството култура със съмнително значение за науката и пренебрежимо слабо влияние върху развитието на човешката цивилизация.

Мъжът прочете внимателно статията, сетне се задълбочи в приложенията. След като прочете за скелетите на другите мъртъвци,

като кимаше от време на време на добре обоснованите заключения, той премина към описанието на по-възрастния мъж, намерен в гроба. Положението на скелета — точно в средата на гроба — показваше, че е погребан пръв, и авторите твърдяха, че е бил някаква важна личност в селото. Предполагаха също, че е роден в друга част на страната, защото двойното вдлъбване във вътрешността на очните му кухини (известно като крибра орбиталия) показваше недостиг на желязо в храната през по-голямата част от живота му. Количеството на желязото в растителността се определя от вида на почвата. Оловото също влияе върху усвояването му. Тези особености се отразяват и върху хората, обитаващи даден район. След измерване съдържанието на стронций и олово в костите му бе установено, че е живял в друг район, на повече от триста километра от мястото на погребението. Освен това една стара травма на черепа свидетелстваше за удар по главата, който не е бил фатален за живота — костната тъкан бе заздравяла много преди смъртта на мъжа. Авторите смятаха, че травмата е получена при борба за надмощие, и твърдяха, че това било доказателство за енергичен и плодотворен живот. Дори си позволяваха да спекулират, че е възможно точно този човек да е пренесъл Мител-Бакстървата култура в нецивилизован преди това район.

Мъжът прочете този абзац още веднъж, сетне затвори статията на скута си. Беше изключително доволен. Това погребение бе много по-добре запазено и много по-старо дори от седемте древни гроба от равнината Наска край Кахуачи, при които в устата на всеки скелет бе открито по едно фосилизирано изпражнение. Изпитваше жал към Мител и Бакстър, макар че се съмняваше пълната глупост на умозаклученията им някога да излезе на бял свят. Статията вероятно дори щеше да им помогне да затвърдят позициите си в затънтения университет в Средния запад, където работеха. Сигурно можеше да се свърже с тях и да им отвори очите. Съмняваше се обаче да му повярват, макар че истината беше очевидна. Когато се стигнеше до тълкуване на факти въз основа на предишните им предположения, археолозите бяха най-плачевният случай сред учените. Независимо дали се осланяха на усета си като Ханкок и Бейгънт, или бяха пътешественици като Клаус Мител и Джордж Бакстър, всички те виждаха онова, което искаха да видят. Традиционалистите съзираха само религиозни ритуали, привържениците на теорията за Новата ера

си представяха единствено извънземни космически кораби — колкото и абсурдни да бяха предположенията им. От време на време изводите им се оказваха правилни, но те никога не разбираха кога — защото за себе си бяха винаги прави. Човек можеше да се досети за истината само ако разгледа непредубедено фактите.

Травмата на черепа със сигурност показваше рана на главата, но с много по-голямо значение, отколкото предполагаша Мител и Бакстър — сътресение в ранна детска възраст, което бе събудило една определена част от мозъка, оставаща неактивна при повечето хора. Свидетелството за крива орбиталия не сочеше само произход от друга географска област. Говореше за дефицит на желязо, а понякога и за анемия, но можеше да има и много по-интересен произход. Това изменение можеше да се получи при излишък на олово в храната. Мъжът знаеше, че това не е никакво „отравяне“, а дар Божии, който, съчетан с други фактори, променя някои неактивни участъци от човешкия геном и им помага да се излявят.

Не грешната интерпретация на фактите от Мител и Бакстър обаче бе най-крещящото в тази статия, а пълната им неспособност да разберат истинската същност на това погребение. Мъжът в средата на гроба не беше умрял пръв. Разбира се, че не. Той бе умрял последен. Когато му е дошло времето и по собствена воля.

В центъра на собственото си творение.

14.

Брокерът се наведе напред, отвори малката си уста и заговори:

— И какъв точно имот смятате да закупите? Моля ви, бъдете искрен. Знам, че това е само началото на нашето сътрудничество, господин Ъ... Лотнър, зората на вашето търсене на подходящ дом, но и за двама ни ще бъде от полза, ако знам точно колко сте готов да дадете.

Той се отпусна назад в креслото и ме изгледа с изражение на разбирач, очевидно доволен, че е свалил картите си на масата. Трудно ще заблудя този човек, помислих си мрачно. Той искаше веднага да разбере с какви финансови възможности разполагам. Беше на средна възраст, хилав, с червена коса и името му бе (не можех да повярвам) Чип Фарлинг. Вече бях разговарял с неколцина много подобни на него хора и все повече започвах да губя търпение.

— Таванът ми е шест милиона — отвърнах бързо. — Общо. Ако излезе нещо специално, съм готов да платя и повече.

Той грейна:

— Нали на едно плащане?

— Естествено — усмигнах се аз.

Чип кимна и чистите му ръчички извадиха два формуляра на бюрото.

— Добре. Чудесно. Имам нещо точно като за вас.

И насочи показалец към мен. Аз се намръщих, но скоро си дадох сметка, че това е прелюдия към следващата му стъпка. Той се почеса замислено под брадичката и зарея поглед в далечината. С това явно симулираше мислене.

След около половин минута отново отправи взор към мен:

— Добре. Да се залавяме за работа.

Стана рязко от бюрото и се отдалечи бързо към другия край на стаята, като пукаше с кокалчетата на пръстите си. Аз въздъхнах и се приготвих да чакам.

Първо, разбира се, бях отишъл в „Ънриалти“, но кантората беше затворена. Една бележка на вратата благодареше на клиентите за вниманието и обясняваше, че фирмата прекратява дейността си поради

смъртта на собственика. Аз едва се стърпях да добавя, че другата причина е неблагоприятността на наследника му. Надникнах през прозореца. Няма значение дали бюрата и шкафовете са си на мястото, зали компютрите са включени в контактите и годишният план още виси на стената — човек винаги може да разбере дали една фирма функционира. „Ънриалти“ вече не дишаше. Знаех какво ще видя, но въпреки това гледката ме потресе. Дадох си сметка, че досега не съм се замислял дали разкритията ми от последните четирийсет и осем часа не обясняват донякъде действията на баща ми. Колкото и да си блъсках главата, все не стигах до логично обяснение.

Затова тръгнах да обикалям всички фирми за недвижими имоти в околността. За благосъстоянието на едно населено място може да се съди по броя на бюрата за недвижима собственост по улиците му. В Каулик, Канзас, например ще се наложи доста да потърсиш. Всеки иска да се маха, на никого не му се остава. Никой не желае да завърши живота си там. В някое средно заможно градче човек може да намери една-две кантори, почти незабележими сред офисите на другите фирми. В Дайърсбърг правиш две крачки и попадаш на някоя. Фирмите за недвижими имоти са повече дори от галериите и ресторанчетата. Градовете от този тип ти продават не просто къщи, а един идеал — възможността да водиш спокоен живот, да се шириш в луксозно жилище, да го престроиш както намериш за добре и да го оградиш с висок зид. Да седиш в строен по твоя поръчка дървен дом с таван като на катедрала и да се чувстваш богоизбран. Навсякъде из Америка богатите изпъзват от скривалищата си. Всяко ранчо, предназначено за отглеждане на добитък или просто за да се наслаждаваш на природата, се превръща в стодекарово имение, в което си заобиколен от прекрасни гледки и съседи от твоята черга. Аз не осъждам тези хора. И на мен ми се иска да имам такъв дом, да живея такъв живот в някое от най-красивите кътчета на света. Просто не желая онова, което, върви ръка за ръка с него. Голфа. Частния самолет. Пурите. Скучните, излезли като от музей подобия на хора, киснеци в луксозни клубове: надути мъже с безупречен загар и силно ръкостискане, жени с ледени очи и опъната до скъсване кожа, разговори с алчни, самодоволни типове, които не казват нищо съществено. Мисля, че от това ще полудея.

След малко Чип отново се появи, стиснал купчина проспекти и две видеокасети.

— Господин Лотнър? Време е да намерите своята мечта.

Аз изгледах внимателно записите, като от време на време изръмждавах с престорен интерес. Никоя от къщите не приличаше на онова, което търсех. Сетне прегледах брошурите — стаи с имитация на дървена ламперия, обзаведени от пияни каубои, или ослепително бели стерилни камери, приличащи на жилища за извънземни. Единственото, което варираше, и то не особено, бяха безбожно надутите цени. Така бяха минали посещенията ми и в другите агенции. Тъкмо смятах да поискам визитната картичка на Чип и да си тръгвам, може би да се обадя на Боби и да проверя как се справя той със задачата си, когато сред многобройните лъскави брошури ми попадна един единичен лист.

„Палатите“ — бе отпечатано с изящен шрифт върху него. — „За хора, които търсят нещо повече от жилище.“

Прочетох трите кратки параграфа, описващи един малък комплекс в планините Галатин. Естествено имаше условия за ски. Разбира се, че нямаше съседни от простолюдието. Хиляда декара в планината, на които бяха подредени няколко луксозни къщи във формата на малко селище, където вероятно дори самият Зевс би се изкушил да си купи дом. Ала въпреки това брошурата не беше оформена така, че да привлича купувачи. Нямаше снимка, нито дори цена, което възбуди още повече интереса ми.

Взех напосоки една от другите брошури, като се постарях имотът на нея да е скъп.

— Бих искал да видя това — рекох.

Чип погледна брошурата и кимна доволно:

— Това е истинска скъпоценност.

— И докато сме в района — добавих, — нека да проверим и това.

Показах му единичния лист. Той го погледна и събра ръце върху бюрото си.

— „Палатите“, господин Лотнър, са нещо изключително специално. Те са за много богати купувачи, които са готови да платят в брой. Шест милиона няма да стигнат. Никак няма да стигнат.

Аз го удостоих с най-широката си и най-чаровна усмивка.

— Както казах, търся нещо специално.

* * *

След час Чип ми говореше нещо за голф. Още говореше. Продължаваше да говори. Започвах да се страхувам, че ще говори вечно. Докато ме караше към имота, той се беше поинтересувал от пристрастеността ми към тази игра. Признах, че не играя, и додадох: „Защо, за Бога, трябва да играя?“ Той ме изгледа с толкова искрено неразбиране, че се почувствах длъжен да добавя, че възнамерявам да се заема с този спорт веднага щом се установя някъде за постоянно — че това е една от основните причини да си търся имот от такъв тип. Той кимна, сетне се зае да ми проведе кратък курс за всичко, което трябва да се знае в тази игра. Предполагах, че мога да издържа още петнайсет минути, след което щях да го убия.

Вече бях изтърпял разходката из комплекса „Високо небе“ (под от хондураски клен и камина, облепена с речни камъчета от някой пълен бездарник). Накрая поклатих глава. Чип ме потупа окуражително по рамото — вече бяхме най-добрите приятели в света — и се върнахме при колата. Излязохме отново на главното шосе и продължихме към планината. Чип се захвана да ми обяснява какви били според него двата малки недостатъка в играта на Тайгър Ууд — отдаваше ги на расовите особености на играча. Небето беше ясно. Река Галатин, студена и бърза, течеше отляво на шосето. На другия бряг се проточваше тясна долина, покрита с гора. И от двете страни се издигаха стръмни планински склонове По-нагоре пътят излизаше на високо плато и продължаваше на изток към националния парк „Йелоустоун“, кратер на огромен вулкан, изригнал за последно преди шестстотин хиляди години. Оттогава в кухнята под него се събира разтопена магма. Един път баща ми ми разказа легенда, според която край бреговете на езерото Йелоустоун се чувало тихо бръмчене — звукът от увеличаващото се налягане в земните недра. Очевидно вулканът може всеки миг да изригне и да ни върне отново в каменната ера, където ни е мястото. След час, прекаран в компанията на Чип, имах чувството, че собствената ми глава ще изригне.

Трийсетина километра по-нататък Чип отби на едно място без никакъв видим знак на пътя. Скочи от колата и изтича до близката ограда, на която имаше малка невзрачна врата. Това ме изненада.

„Високо небе“, както повечето такива комплекси, имаше огромен вход, изсечен от дънерите на огромни дървета. Тази врата изглеждаше, сякаш води към някаква ферма. Чип се наведе към дясната ѝ страна и размърда устни. Досетих се, че в стълба има вградена домофонна уредба. Той се изправи и зачака, вперил поглед в небето. Започваше да ръми. Сетне се обърна, заслуша се в нещо и се върна при колата.

Докато се качи, вратата вече се беше отворила. Чип вкара автомобила вътре и тя се затвори незабавно. Продължихме по две следи от гуми през тревата. Той караше внимателно, но въпреки това колата друсаше. Присвих очи:

— Малко пасторална атмосфера, а?

Той се усмихна:

— Ще видите.

Следите от гуми продължиха още около половин километър по посока на група дървета. Когато ги заобиколихме, теренът се промени драстично. Двата коловоза през тревата изведнъж преминаха в безупречен асфалтов път. Обърнах се бързо и забелязах, че главното шосе вече не се вижда, оставаше скрито зад дърветата.

— Хитро — отбелязах.

— В „Палатите“ нищо не е случайно. Клиентите ни могат да разчитат на пълно спокойствие.

Пътят се отдалечи от реката, преваля малко възвишение, което скриваше допълнително видимостта към главното шосе. След няколко минути нищо не подсказваше, че наблизо има натоварена магистрала. „Палатите“ бяха проектирани наистина с мисъл. Останах впечатлен.

— Откога е този комплекс?

— Строежът му започна пред седем години — отвърна Чип, докато се взираше през предното стъкло в дъжда. — Жалко, че не можете да го видите при по-добро време. Тук натрупва много сняг. Истински рай за скиорите.

— Продали ли сте много жилища?

— Нито едно. Има само десет къщи и собствениците не бързат да продават. Честно казано, това листче не им прави голяма реклама. Посъветвах ги да сложат някоя и друга снимка.

Наближавахме върха на поредното възвишение, след като се бяхме изкачили поне двеста метра по криволичещия път.

— В никоя от другите фирми не знаеха за този обект.

Чип поклати глава:

— Имаме изключителни права върху него. Поне засега.

Той ми смигна и на мен ми се стори, че за пръв път виждам как изглежда истинският господин Фарлинг под официалната си маска. Извърнах се и изведнъж реших, че съм направил добре, че не съм се представил с истинското си име. Имах чувството, че Чип веднага ще се досети за Хопкинс.

Пред нас се появи нова врата. Беше от огромни канари и се издигаше на върха на малко възвишение, закриващо гледката към онова, което лежеше отзад. Когато се приближихме, забелязах думата „Палатите“, издялана в камъка със същите букви, с които бе написана на листовката.

— Това е — заяви важно Чип.

От другата страна на възвишението пътят завиваше рязко наляво и аз мернах далечни върхове напред, но частично закрити от друга групичка дървета. Зад тях в двете посоки се простираше нова ограда. Много висока. Дъждът се беше усилил и небето изглеждаше, сякаш всеки момент ще се срина върху главите ни.

— Игрището за голф е от онази страна — обяви Чип и продължи с рецитала си: — С девет дупки е, „Никлаус и синове“, разбира се. Естествено по това време на годината не се използва. На броени минути от него са водопадът Тъндърфол и реката Лосткрийк. Представяте ли си какво удобство за любителите на природата? Такова прекрасно местенце само на няколко минути път с кола от дома ви!

„Наистина — помислих си. — А ти си представи как ти извивам врата.“

— Ето го входа — обяви Чип. Пред нас се показва група ниски дървени постройки. — Клуб, бар за непущачи и луксозен ресторант.

— Яли ли сте в него?

— Не, но предполагам, че е неповторим.

И паркира сред няколко много скъпи коли.

Слязохме и Чип ме поведе към вратата. Щеше ми се да се огледам, но видимостта беше силно намалена — валеше като из ведро.

— Шибан дъжд! — изруга Чип; забеляза изненаданото ми изражение и вдигна виновно рамене. — Извинявайте. Това е най-големият враг на търговеца на недвижими имоти.

— Какво? По-лош дори от съседи латиноамериканци?

Той се разсмя гръмко и ме удари по гърба. Сетне ме въведе в сградата.

Помещението, в което влязохме, бе празно. Огромен прозорец, от който при друго време вероятно се разкриваше зашеметяваща гледка, заемаше едната стена. Днес прозорецът представляваше сив правоъгълник. Огромна, бумтяща камина. Нежна класическа музика. Бюрото на рецепцията бе от скъпо дърво, а на стената отзад висеше произведение на изкуството. Докато чакахме някой да се отзове на иззвъняването на Чип, аз бръкнах в джоба на самото си и натиснах копчето на мобилния си телефон. Трябваше да се свържа с Боби. Бяхме се разбрали да го сторя, ако открия онова, което търсех.

Открил го бях.

* * *

Представянето продължи половин час. Една стройна и привлекателна дама на средна възраст и с прическа за много, ама много долари, ни покани да седнем в един кабинет и ни разказа за всички екстри, които предлагаша „Палатите“. Беше облечена с безупречен сив костюм и имаше ясни сини очи и съвършено гладка кожа, та предположих, че всичко, което казваше, е истина. Не се представи и това ми се стори странно. Ние, американците, си казваме името още преди да сме се ръкували. Това създава илюзия за някаква близост. „Разкривам ти името си, следователно имам само най-добри чувства към теб. Няма начин да ти скроя някой гаден номер. Кой, аз ли, твойт приятел?“

Основната цел на „Палатите“, обясни госпожа Анонимна, било пресъздаването на традиционните идеали за една задружна общност — но в много по-голямо съвършенство. Персоналът винаги бил на разположение, дори за разрешаването на най-банални проблеми. Жителите на комплекса очевидно ги смятаха за приятели — от онези, които са готови да ти услужат по всяко време и независимо колко досадно и неприятно нещо искаш от тях. Главният готвач бил работил в луксозен ресторант в Лос Анджелис, за който дори аз бях чувал, и жителите на комплекса можеха да получат топла храна по всяко време между 9 и полунощ. Избата била приказна, увери ни дамата. Всички

къщи били автоматизирани до върха на покрива, имало постоянен Интернет-достъп. Освен прехваления голф клуб имало фитнес клуб, кулинарен клуб и няколко други, които не си дадох труда да запомня. Членството във всеки от тях бе задължително за всички живеещи в комплекса и възлизаше на половин милион долара. За година. За всеки. През цялото време Чип кимаше енергично, сякаш не можеше да повярва, че е възможно да има такива удобства. Аз пиех стотната си чаша кафе за деня (в „Палатите“ поне го правеха хубаво) и с мъка потисках прозявката си.

Накрая дамата обясни, че в комплекса имало само още три свободни къщи с цени от единайсет и половина до четиринайсет милиона долара — безбожно скъпи дори за стандартите на луксозните недвижими имоти. Тя завърши, като отново изтъкна основните достойнства на комплекса.

— Хубаво — казах аз и оставих чашата си. — Да разгледаме сега.

Жената ме изгледа любезно:

— Това, разбира се, е невъзможно.

— Не ме е страх да се намокря — уверих я. — И друг път ме е валяло.

— Времето не е проблем. Ние не разрешаваме на клиента оглед на „Палатите“, докато не докаже, че е подходящ.

Тя хвърли поглед на Чип, който седеше с непроницаемо изражение.

— В какъв смисъл?

— Във финансов и друг.

Аз вдигнах вежди и се усмихнах любезно:

— Какъв?

— С други думи — намеси се Чип, — както казахме вече, в „Палатите“ живеят само най-избрани...

— Да, да. Да разбирам ли тогава, госпожо...?

Оставих изречението недовършено. Тази жена не бързаше да се сприятелява с мен.

— Да разбирам ли тогава, че няма да стигна по-далеч от тази стая, докато не докажа, че отговарям на определени критерии?

— Точно така.

Тя се усмихна лъчезарно, сякаш бях дете, което най-после е проумяло как да познава часовника след дълго и мъчително обяснение от нейна страна.

— Както господин Фарлинг би трябвало да е дал да се разбере.

— И по какъв начин трябва да докажа, че съм подходящ?

Дамата отвори папка и извади лист хартия. Постави го пред мен и обясни:

— Трябва да внесете цялата сума за покупката, заедно с петгодишния членски внос за всички клубове, на временна сметка. Не се приемат никакви ипотечи или други начини на плащане. Трябва да посочите личния си счетоводител за допълнителни справки по финансовото ви състояние. След това ще се срещнете със съвета на общността, който се състои от управителите и представители на всеки зает имот, а после, ако се наложи, и с подкомисията по настаняване. Трябва да посочите двама изтъкнати представители на обществото, които да гарантират за благонадеждността ви. Едва когато всички тези стъпки минат гладко, ще ви се предостави право да разгледате комплекса и да направите избора си.

— Сигурно се шегувате.

— Уверявам ви, че не.

Престорих се на възмутен:

— Имате ли представа кой съм аз?

— Не. — Тя се усмихна и устните ѝ се превърнаха в тънка бледа линия, напомняща стар белег. — Точно това е смисълът на проверката.

Забелязах, че портиерът, младеж, който явно прекарваше доста време във вдигане на тежести, ни наблюдава. Останах втренчен в очите на дамата за момент, сетне се усмихнах:

— Прекрасно.

След кратко колебание тя се намръщи:

— Моля?

— Точно това се надявах да намеря. Господин Фарлинг очевидно е разбрал добре нуждите ми. Човек в моето положение иска да има сериозни гаранции и с удоволствие виждам, че вие отговаряте на изискванията ми.

Госпожа Анонимна отново придоби приятелско изражение:

— Постигнахме ли съгласие?

— Абсолютно. Ще ми разрешите ли да видя плановете на свободните къщи?

— Разбира се.

Тя отново отвори папката и извади два свитъка. Разпъна ги на масата и аз ги огледах набързо. Плановете бяха подробни и добре означени. Показаха се по-любопитни, отколкото бях очаквал.

— Интересно — рекох. — Съжалявам, че не е възможно да ги огледам на място, но това е достатъчно, за да ме заинтригува.

Започнах отново да сгъвам скиците, но си дадох сметка, че човек с моето положение би трябвало да остави тази тежка физическа работа на друг. Затова се изправих. Това неочаквано движение свари и двамата неподготвени и те побързаха да последват примера ми. Хванах ръката на дамата и я разтърсих горещо.

— Благодаря за вниманието — казах, сякаш вече обмислях предложението. — Ако имам някакви други въпроси, ще се обръщам към господин Фарлинг.

— Това е стандартната процедура. Мога ли да попитам как научихте за „Палатите“?

Поколебах се за миг. Реших, че ако призная, че случайно съм забелязал листовката им, ще прозвучи неубедително. Затова отвърнах:

— От приятели.

Тя кимна едва забележимо. Добър отговор.

Наведох глава и тръгнах, без да чакам Чип. Останах за момент под навеса, загледан навън в дъжда. Забелязах, че постройката е така разположена, та да закрива цялата останала част от комплекса. Чип не се шегуваше за усамотеността на мястото.

Той се появи скоро и двамата отидохме при колата. Докато се качвах, забелязах, че откъм портата приближава друг автомобил. Голям черен джип. Той заобиколи малкия паркинг и спря на четири-пет метра от нас.

Постарах се да се забавя колкото може повече, преди да се кача. Докато закопчавах колана, от постройката, от която току-що бяхме излезли, изскочи мъж. Беше приблизително с моя ръст, имаше тъмноруса коса и вървеше с наведена глава. Мина покрай нас, без да ни поглежда. Когато се приближи до колата, шофьорът излезе, заобиколи автомобила и отвори задната врата. Другият мъж хвърли сака си вътре. Чантата беше голяма, синя на цвят. Около дръжките ѝ

беше увита лента от митническа служба на летище. На лентата бяха отпечатани буквите ХЛ. Двамата мъже се качиха в колата.

Чип също запали двигателя. Даде внимателно на задна, излезе на пътя и скоро „Палатите“ бяха зад нас.

* * *

През по-голямата част от пътуването към града Чип остана безмълвен. Имах чувството, че госпожа Анонимна го е подложила на полицейски разпит след излизането ми и че той се ядосваше, защото не е могъл да отговори задоволително на въпросите ѝ. Като например кой съм и откъде съм. Дори аз знаех, че това са първите неща, които един търговец на недвижими имоти трябва да научи за клиента си. Баща ми обичаше да казва, че пътят към джоба на човек минава през собствената му ръка. С това намекваше, че търговецът трябва да подходи към клиента по най-хитрия начин.

Чип ме попита какво мисля за видяното. Казах му, че „Високо небе“ не ме интересува, особено след като съм видял какво предлагат „Палатите“. Това като че ли не го изненада. Попитах го колко други клиенти е водил там. Отговорът бе: „Осем за последните три години.“ Всичките бяха минали през процедурата за установяване на благонадеждността, но никой не беше отговорил на условията.

Изгледах го удивено:

— Тези хора са превели петнайсет-двайсет милиона на сметка, разкрили са финансовото си положение и въпреки това не са получили достъп? Тези къщи продават ли се изобщо, или какво?

— Само на най-отбрани клиенти, господин Лотнър. Такива са правилата на играта. — Той ме стрелна с поглед, за да се увери, че го слушам с най-голямо внимание. — Живеем в странен свят, няма спор. Имаме най-красивата страна на планетата, най-работливия народ, но въпреки това сме принудени да съжителстваме с хора, които не бихме искали да живеят на един континент с нас. Има исторически предпоставки за това. Отворихме вратите си прекалено широко и ги затворихме твърде късно. Казахме: „Елате, всеки, който иска да се присъедини към нас, е добре дошъл. Имаме достатъчно земя за всички.“ Но не сме взели необходимите мерки, за да се уверим, че ще

приютим само подходящи хора. Не сме мислили далновидно. Това е причината хора като вас да идват на запад. За да се махнат от градовете, от папачта, да живеят сред себеподобни. Да се върнат към истинския начин на живот. Не говоря за расовите различия, макар че това също има значение. Говоря за поведение. За стандарти. За хора, които са родени да съжителстват, и такива, които не могат да се понасят. Затова елитът се стреми към места като Дайърсбърг. Това е един филтър и през повечето време работи добре. Ала въпреки това понякога се появява някой, когото не бихте искали да е около вас. Студенти. Ски-хулигани. Бели боклуци по пътищата. Хора, които не ни разбират. Какво може да направи човек? Не можеш да ги изгониш; все пак това е свободна страна. Не ни остава нищо друго, освен да се грижим сами за себе си.

— И как ще го постигнем?

— Като направим филтъра си много по-фин. Като намерим съмишленици и се обградим с висока стена.

— Това ли са „Палатите“?

— В известно отношение. Уникална възможност да създадеш собствен дом.

— Ако имахте достатъчно пари, щяхте ли да се преместите там?

Той се изсмя малко тъжно:

— Да, щях. А дотогава ще работя, за да ги изкарам.

Спуснахме се от планината. Когато се върнахме в Дайърсбърг, вече се беше стъмнило и дъждът бе понамалял. Чип спря пред кантората си и се обърна към мен с усмивка:

— Е, какъв е следващият ви ход? Ще помислите ли още, или да влизаме в офиса и да ви покажа някои други възможности?

— Искам да ви попитам нещо — отвърнах, като се взирах през стъклото към пустата улица.

— Казвайте.

Той изглеждаше уморен, но нащрек. Майка ми обичаше да казва, че търговията с недвижими имоти не е за хора, които искат да имат фиксирано работно време.

— Казахте, че сте започнали да се занимавате с „Палатите“ наскоро. Били ли са предлагани и чрез друга фирма?

— Да. — Той се смути. — И какво от това?

— Продавали ли са нещо без ваше знание?

— Не. Не се занимавах с тях много дълго.

— Как така вече не ги представяват?

— Собственикът умря, фирмата се ликвидира. Не можеш да продаваш имоти от оня свят.

Кимнах, сърцето ми се свиваше.

— Каква комисиона получавате от такава продажба? Приблизително.

— Голяма — отвърна предпазливо той.

Запазих мълчание, след малко попитах:

— Достатъчно, за да убиете някого за тези пари?

— Какво?

— Чухте ме добре — отговорих; усмивката ми беше изчезнала.

— Не разбирам за какво говорите. Да не мислите... какво? Какво, по дяволите, намеквате?

Нещо в отговора му не ми хареса. Изненадващо е колко добре лъжат някои хора, дори в най-трудни ситуации. Чип изглеждаше искрен, но на мен ми трябваше потвърждение. Досега се бях държал добре. Бях чакал. Търпението ми обаче се беше изчерпало.

Сграбчих Чип за косата и ударих с все сила челото му във волана. Сетне дръпнах главата му назад.

— Ще поставя въпрос — изсъсках, като отново ударих главата му в кормилото. — Този път искам правдоподобен отговор. Искам да знам истината и ти давам само една възможност да ми я кажеш. Ясно ли е?

Той кимна уплашено. Отново дръпнах главата му назад. Носът му кървеше, на челото му имаше синкава вдлъбнатина. Очите му бяха ококорени.

— Ти ли уби Дон Хопкинс?

Той заклати глава. Известно време го наблюдавах. Виждах съм много лъжци и доста дълго сам бях такъв, та имам набито око.

Чип не беше убил баща ми. Поне не собственоръчно.

— Добре — рекох, преди да си счупи врата от клатене. — Струва ми се обаче, че знаеш нещо. Ето какво ти предлагам. Ще предадеш едно съобщение от мен. Ще го направиш ли?

Той кимна. Примигна.

— Кажи на нацистите в планината, че някой се е заинтересувал от тях. Кажи им, че не вярвам, че родителите ми са загинали при пътен

инцидент и ще потърся сметка за случилото се. Ясно ли е?

Той отново кимна. Пуснах косата му, отворих вратата и излязох под дъжда.

Сетне се наведох и го погледнах. Устата му бе разкривена от удивление и ужас, по брадичката му се стичаше кръв.

Обърнах му гръб и се отдалечих. Ръцете ми трепереха.

15.

Боби стоеше облегнат на плота в кухнята на родителите ми и пиеше минерална вода. Когато влязох, вдигна поглед към мен. Бях вир-вода, през целия път до къщата ме беше валяло.

— Какво направи?

— Нищо.

— Добре — рече след кратък размисъл той.

Надигна чашата и изпи остатъка от водата на един дъх. Едва тогава се сетих, че минералната вода бе от последните покупки на родителите ми.

— Има ли още вода?

— Малко.

— Не я пий.

Свалих си палтото.

През прозореца се виждаше, че холът на Мери свети. Надявах се да не е разбрала, че все още съм в града. Щеше да се обиди, че не съм се отбил. Сетне си дадох сметка, че лампите в къщата са запалени и че колата ми е отпред, така че вероятно вече знаеше. Не размишлявах особено трезво.

Боби стоеше със скръстени ръце.

— Е — попитах, — как мина денят?

— Хайде, Уорд — изръмжа раздражено той.

Поклатих глава. Той вдигна рамене и заобяснява:

— Проверих мястото на злополуката. Като се има предвид положението на колата, в която са се забили, напълно възможно е майка ти просто да не е взела завоя. Доста е остър, а тогава е било и мъгливо.

— Да бе! — прекъснах го аз. — А тя е шофьор само от четирийсет години. Вероятно никога не е виждала остър завой и през цялото време, докато са живели тук, не е минавала нито веднъж през онова кръстовище. Предполагам, че сокът от касис и мъглата са й дошли твърде много. Сега разбирам. Цяло чудо е, че колата не е прескочила близката къща.

Боби не ми обърна внимание:

— Недалеч от мястото на злополуката има малка бензиностанция и магазин за видеокасети под наем. Няма нужда да казвам, че никой от служителите, с които разговарях, не е бил дежурен в нощта на катастрофата. Видеотеката се държи от двама братя. Онзи, с когото разговарях, е сигурен, че брат му не е разбрал нищо, докато не е видял полицейските коли.

— Не е ли чул сблъсъка на тежки метални предмети?

— Знаеш как са тези магазинчета. Имат огромни телевизори, които винаги гърмят, та да ти се пръсне главата, а продавачът си убива времето с индустриални количества бира и марихуана. Надали ще разбере, дори да го удариш с чук по главата. Затова отидох на бензиностанцията и там ми дадох телефона на управителя. Обадих му се и той ми продиктува адреса на дежурния в нощта на катастрофата.

— Какво му каза?

— Че помагам на полицията в разследването.

— Чудесно, сега местните ченгета ще ме погнат.

— Уорд, на кого му пука?

— Аз не съм вече в Управлението, Боби. Не съм застрахован срещу неприятности с полицията.

Боби махна пренебрежително и продължи:

— И така, отидох у тях. Той също не е видял нищо. Чул шум и си помислил, че някой се опитва да краде от бензиностанцията му. Почудил се дали да не се обади в полицията, но докато реши, тя вече била там.

— Добре. — Не бях очаквал Боби да научи нещо повече, но той настояваше да разпита. — Какво друго?

— Ами тогава, както се бяхме разбрали, дойдох тук.

— Намери ли нещо?

Той поклати глава:

— Абсолютно нищо.

— Нали ти казах!

— Каза ми — тросна се той. — Не само че си красив, Уорд, ами и винаги си прав. Човече, иска ми се да бях гей! Нямах да търся повече мъжа на мечтите си. Ти си съвършен. Хайде сега, разказвай.

— Мястото от първата сцена на видеозаписа се нарича „Палатите“ и се намира в долината на Галатин. За да живееш там,

трябва да си наистина червив от пари и нямаш право дори да видиш къщите, докато не докажеш, че си достоен за тях.

— „Палатите“ ли? Откъде са го изкопали това име?

— Не знам. Сигурно се мислят за царе. Може би дори за богове. С толкова много пари — вероятно не без основание.

— Сигурен ли си, че е това?

— Без съмнение, фойето е съвсем същото като на записа. Това е мястото. И те много, ама много внимателно избират кой ще се присъедини към тях.

— Защо тогава не ми се обади?

— Обадох се. Сигурно няма покритие. Телефонът беше в джоба ми, така че нямаше как да разбере.

— Как беше?

— Барикадирано. Не видях никого от обитателите. Накрая зърнах само един човек, но съвсем за кратко. По принцип, който има пари, не желае да му досаждат простосмъртни. Това е смисълът на такива места. Прегледах плановете на къщите. Не са обикновени жилища. Проектирани са по специален начин.

— Какъв?

Извадих химикалка и начертах набързо една схема.

— Раздвижено разположение. Основните жилищни помещения са над нивото на земята. Камините са изтеглени във вътрешните ъгли. Прозорците срещу тях са от матово стъкло, коридорите са със стъклени тавани. Висящи корнизи, плъзгащи се прозорци, вътрешни тераси.

Боби погледна схемата:

— Е, и? Казвам ти, приятелю, това ми прилича на най-обикновена къща.

— Много от тези черти присъстват в стандартните съвременни жилища — съгласих се аз. — Това разположение обаче е в типичния стил на Франк Лойд Райт.

— Може би са го наели.

— Не ми се вярва. Освен ако са използвали медиум.

— Тогава са взели някого, който проектира в неговия стил. Може да има стотици такива архитекти. Голяма работа.

— Може би, но този тип строителство не е много популярно в наши дни. Никога не е било. Богаташите обикновено търсят външни

стълбища, просторни холове, нещо, което да се набива на очи.

— Звучи ми добре.

— Само че е изкуствено. В зората на цивилизацията жили щата са се вписвали в околната среда, били са строени от природни материали. Точно затова съвременната архитектура изглежда стерилно. Тя не използва даденостите на местността. Къщите на Райт са други. Входовете им са сложни лабиринти, символизиращи влизането в усамотен, безопасен дом. Камините са във вътрешните ъгли по подобие на огнище в дълбока пещера. Помещенията преливат едно в друго, като имитират нагаждане по релефа. Външните прозорци са наредени така, че отвън да не може да се види нищо вътре. Матовото стъкло символизира буйна растителност, позволяваща на обитателите да виждат навън и в същото време да остават скрити. Хората се чувстват най-добре, когато имат добра гледка навън, без да издават присъствието си. Това е философията на неговите проекти.

Боби ме гледаше втренчено.

— Ти си невероятен човек.

Вдигнах рамене:

— Просто съм внимавал в час. Мисълта ми е, че ако ми намериш друг подобен комплекс в света, съм готов да ти целуна задника.

— Съблазнително предложение, но ще приема думите ти на доверие.

— Вероятно точно затова не позволяват клиентите да оглеждат къщите предварително. Никой няма да хвърли милиони за такова нещо. Затова се налага да спечелят интереса на купувача по друг начин.

— Значи предприемачът е вманиачен почитател на Райт. А може би са наели друг архитект, който е внимавал в час. Не разбирам накъде води това и наистина съм любопитен да разбера какво стана накрая.

— Изгубих търпение и се нахвърлих върху агента.

— На терена ли?

— За глупак ли ме имаш? В града, разбира се. Никой не ни видя.

— Мъртъв ли е? — поинтересува се с делови тон Боби.

— Не, за Бога.

— Защо го направи?

— Не ми харесваше. Освен това фирмите, които са продавали къщите на „Палатите“, са били две. Сега е само една.

Боби кимна бавно:

— Другата е на баща ти.

— Много си досетлив.

— Щом не си го пречукал, явно не смяташ, че агентът е убил родителите ти. Въпреки финансовия мотив.

Поклатих глава:

— Поне не лично. Той обаче е свързан с хората, които са го извършили. Защо иначе мястото ще е на записа?

Изведнъж скочих и бързо напуснах кухнята. Докато минавах през коридора, нещо ми се стори не в ред, но не успях да определя какво, затова продължих. Боби ме последва в хола. Приближих се до масичката.

Взех книгата, която лежеше там, и я размахах към Боби.

— Книга за споменатия архитект — досети се той. — И какво? Баща ти беше агент по недвижими имоти. Те се занимават с къщи. Освен това е от старото поколение. Старците обичат да четат биографии. Постоянно киснат пред Дискавъри Ченъл.

— Боби...

— Добре. Искам да кажа, че е интересно съвпадение.

Излязох в коридора и отново спрях. Чувствах се, сякаш в мен имаше неуморим двигател. Бях готов да действам, но нямах представа в каква насока.

— Внимателно ли претърси къщата?

— Гледах под килима, под дюшемето, качих се на тавана. Надникнах в телефоните. Нищо не открих. Наистина нямам представа какво не е наред.

— Нито пък аз — признах. — Не съм идвал достатъчно често. Единственото, което помня, са видеокасетите. — Намръщих се. — Чакай малко. Когато идвах тук онзи ден, оставих пощата тук. Сега я няма.

Изведнъж почувствах, че съм попаднал на следа.

— Спокойно, детективе. Преди известно време мина един човек да я вземе. С голям нос. Представи се като адвоката на родителите ти. Пуснах го да влезе. Обясних му, че съм твой приятел. Прие го, макар че изглеждаше, сякаш се чуди колко сребърни лъжици съм откраднал.

— Харолд Дейвидс. Каза, че ще мине.

Боби се усмихна:

— Уорд, тук има достатъчно странни неща, за да си търсиш допълнително. Стига с тази параноя.

Откъм хола се чу силен трясък. Побягнахме, но не достатъчно бързо.

* * *

Не беше толкова звук, колкото някакво чудовищно налягане. Почувствах се потресен като дете, ударено от някого, който никога преди това не му е посягал. Когато е достатъчно близо до епицентъра на експлозия, човек усеща налягането с цялото си тяло, струва ти се, че целият свят ще избухне. Самият звук ти се вижда като нещо странично, сякаш идва от друго място.

Отхвърчах към стената, лицето ми се удари в една картина. Свлякох се на пода, пред очите ми излязоха звезди, наоколо се сипеха отломки и счупени стъкла. В следващия момент, без да осъзная как, вече извличах Боби навън.

Побягнахме заедно по алеята, хлъзгайки се по мокрите плочи. Зад нас се чу втори взрив, много по-силен от първия. Долових свистенето на летящи предмети. Боби продължи да бяга на четири крака. Аз спрях за миг, за да погледна към къщата, и той се спъна. Дватама се претърколихме на земята, проснахме се по гръб върху мократа трева. Цялата външна стена на хола бе разбита, къщата се бе подпалила. Не можех да сваля очи от нея. Когато видиш горяща къща, все едно гледаш обхваната от пламъци душа.

Когато се изправих, Боби вече бе извадил телефона си и се отдалечаваше, като надничаше зад оградата. Направих няколко стъпки към къщата. Може би щях да успея да потуша пламъците. Или да спася нещо от огъня. Не знаех. Просто чувствах, че трябва да направя нещо.

Чу се друг малък взрив във вътрешността на къщата. Температурата бързо се покачваше. Дъждът бе намалял до слаб ръмеж. Стори ми се нормално. Беше валяло целия следобед, защо не и сега.

Боби притича, като затваряше телефона си. От рана на ръката му течеше кръв.

— Идват — обяви.

Нямах представа за кого говори.

— Кой идва?

— Пожарникарите. Хайде, да тръгваме.

— Не може. Това е тяхната къща.

— Не, това е място на престъпление.

Когато отидохме при колата, той я огледа бързо, взря се внимателно в земята. След това застана на четири крака и надникна отдолу. Изправи се, отръска ръце и отключи вратата. Клекна и погледна под седалката на шофьора, сетне отвори предния капак, излезе и огледа двигателя.

— Добре — рече накрая. — Ще рискуваме.

Затвори капака и седна зад волана. Пъхна ключовете в стартера, намигна ми и ги завъртя. Моторът забръмча, без да се взриви. Боби си пое дълбоко дъх и потупа колата по покрива.

— Ама ние не чухме никого — отбелязах аз. — Никаква кола.

— Нищо чудно — отвърна той с леко разтреперан глас. — В такъв квартал е по-лесно да се промъкнеш през дворовете, отколкото да дойдеш по улицата. Оставяш колата на половин километър и идваш пеша. Направи ли ти впечатление свистенето между двете експлозии? Взривът е бил заложен набързо.

— Какво значение има? Първият взрив и без това вдигна всичко във въздуха.

— Началният заряд избухна преждевременно. Някой опита да ни гръмне с наистина адска бомба, само че тя не се взриви както трябва.

— Така изглежда.

— В такъв случай... — Той погледна часовника си. — Явно са свършили цялата работа за малко повече от час.

Усетих, че от една рана на тила ми тече кръв, и я избърсах с ръкав.

— Както казах, доста са бързали.

— Може да са сбъркали в подробностите, но наистина свършиха голяма работа, не мислиш ли?

В далечината вече се чуваше воят на приближаващи сирени, от другата страна на улицата се отвориха няколко врати.

— Взривиха дома на родителите ми! — възкликнах невярващо.

Горящата къща изглеждаше странно, в пълен контраст със спретнатите малки постройки наоколо.

Погледнах дома на Мери. Няколко лампи бяха запалени, входната врата беше отворена.

— Забъркахме се с първокачествени негодници — съгласи се Боби и отново удари по покрива на колата. — Да се омитаме.

Аз обаче вече тичах към вратата на двора. Боби изруга и се втурна след мен. Прескочих живия плет на Мери. Едва бях влязъл в двора ѝ, когато Боби ме сграбчи за рамото и ме извъртя с лице към себе си.

Измъкнах се от хватката му и продължих през двора. Той отново опита да ме хване, но видях онова, което бях забелязал аз, и се затича по-бързо и от мен.

Тя лежеше на верандата, главата и раменете ѝ висяха над стълбите, ръцете ѝ бяха разперени. Отначало си помислих, че е получила удар, но после видях кръвта. Около нея имаше вече цяла локва. Боби коленичи, повдигна главата ѝ.

— Мери — промълвих. — Боже мили!

Извъртахме я леко, така че да я сложим на равно. Тя едва дишаше. На бледата светлина бръчките ѝ приличаха на дълбоки цепнатини. Боби опипа под дрехите ѝ, намираше дупка след дупка, опита да спре кръвта, която изтичаше по-бавно, отколкото би трябвало. Тя се закашля и от устата ѝ потече нещо черно.

Преди това в нея бях виждал една обикновена старица, от онези, които се редят на опашки в супермаркетите или по спирките на автобусите, които знаят и се интересуват на кого какво трябва да се подари за рождения ден, сбръчкани и с хладен поглед, сякаш са били такива цял живот. От онези хора, които никога не са се напивали, никога не са прескачали в чужд двор, никога не са погаждали лоши шеги на някого. Стари сухари, които никога не са обичали. Сега видях съвсем друга жена. Такава, каквато е била и вероятно все още беше под сухата набръчкана кожа, под оредялата сива коса. Въпреки тежестта на годините тя бе една истинска, жива жена.

Ала след малко дъхът ѝ секна. Наоколо се разнесе миризма на урина. Вероятно заради студеното време, но старата жена сякаш се вкочани пред очите ни.

Боби се втренчи в мен. Срещнах погледа му. Нямаше какво да му кажа.

* * *

— Какво е станало? — попитах; това бе първото, което бях в състояние да кажа през последните десет минути. — Какво е станало там?

Боби се взираше през предното стъкло, вглеждаше се в страничните отклонения. Вечерта бе спокойна. Трупът на Мери беше вече на три километра зад нас, все още проснат на верандата ѝ. Щеше да получи първа помощ по-бързо, отколкото, ако я бяхме откарали в болницата, а и без това бе вече мъртва. И двамата го осъзнавахме.

Той вдигна рамене:

— Излязла е. Както казах, някой се е промъкнал през дворовете. Тя е чула нещо, показала се е. Те са я видели и са изпразнили половин пълнител в нея. Съжалявам, човече.

— Някой идва да ме взриви и за всеки случай си носи пистолет със заглушител. Една беззащитна старица се изпречва на пътя му и той я убива, без да се замисли. Ей така.

— Тези хора не си играят, Уорд. И наистина никак не са те харесали.

Той зави рязко наляво и ние навлязохме отново в центъра на града. Една пожарна кола прехвърча покрай нас и се отправи в погрешна посока.

— Къде, по дяволите, отиват?

Зад нас се чу клаксон. Двамата с Боби се обърнахме като един и шофьорът на пикапа отзад ни даде знак, че вече е светнало зелено и ако искаме, можем да минаваме. Боби потегли и се насочи след пожарната кола.

— Карат в противоположна посока, Боби!

— Казах им адреса, който ти ми даде. Аз го намерих доста лесно.

Боби изведнъж отби, без да пуска мигача. Старецът с пикапа отново ни извири и ни изгледа злобно, докато ни задминаваше. Не му обърнахме внимание. В далечината се виждаше горящата сграда на „Бест уестърн“. Не можех да повярвам на очите си. Дайърсбърг изведнъж се беше превърнал в един от кръговете на ада.

— Приближи се — прошепнах.

Боби потегли бавно и след една пряка свърна по някаква странична улица, за да заобиколи хотела. Спряхме на върха на едно възвишение на стотина метра от сградата. Пожарът бе сравнително малък. Беше засегнал само част от едното крило. Хотелът щеше да се оправи след малък ремонт. Четири пожарни коли вече гасяха, а пред очите ни към тях се присъедини и пета. В другия край на улицата се тълпяха хора. Покрай колата ни минаваха още, забързани да заемат по-удобни за наблюдение позиции. Половината градски полицаи също бяха тук.

— Май е започнал някъде около твоята стая, а?

Не отговорих. Виеше ми се свят. По някаква причина нападението над хотела ме засягаше повече от взривяването на къщата на родителите ми. Питях се дали съседите ми по стая са били там.

— Уорд, това послание, което си им пуснал, какво точно се казваше в него?

— Това е смешно. Това е пълна лудост! Ами къщата? Какво...?

— Вероятно вече са изпратили някого. Съседите ти сигурно са се обадили. И ако се чудиш за това, нещата ти са в безопасност.

— Какви неща?

— Ами не дрехите, разбира се. Погледни отзад.

Обърнах се. Куфарчето на лаптопа ми беше на задната седалка.

— На теб май никога няма да ти дойде умът в главата — продължи той, като барабанеше с пръсти по кормилото. — Аз, за сметка на това, съм много далновиден човек. Винаги нося най-необходимите неща със себе си. Мисля, че е време да се махаме отук.

Искаше ми се да се кача в планината и да убия някого. Боби прочете мислите ми и поклати глава:

— След като изгасят огъня, ще се заемат да разберат чия стая е пламнала първа. Възможно е да са отделили повече време и да са го нагласили като случайно запалване. Като се вземе предвид и взривът в къщата обаче, ти скоро ще си в списъка на най-издирваните лица на дайърсбъргската полиция.

— В какъв смисъл, по дяволите? Аз не съм направил нищо!

— Къщата на родителите ти застрахована ли е?

— Да.

— За много ли?

Въздъгнах:

— Вероятно. Не знам. А след това ще намерят Мери и някой досетлив полицаи ще реши да вземе отпечатъци от тялото ѝ за всеки случай. Толкова много кръв. Сигурно е останал някой. Отпечатъците ти в картотеката ли са, Боби?

— Много добре знаеш, че са.

— Моите също. Да се махаме.

След двадесет минути вече бяхме на дайърсбъгското летище.

16.

Занд стигна до Бевърли Булевард в 21 часа. Беше изтощен и краката го боляха много. Освен това бе пиан.

В 3 часа бе отишъл пред киното, където била видяна за последен път Елиз Льоблан. По това време кината изглеждат странно, както и магазините и ресторантите. В малките часове на нощта те са зловещи, пусти здания, които сякаш не сме забелязвали през деня. Няколко часа по-късно той отиде пред къщата, където Анет Матисън беше прекарала последната си вечер сред приятели. Позна и жената, която излезе в седем часа, облечена с елегантно костюмче, на път към царството на телевизионния бизнес. Занд бе разпитвал Глория Найдън неколkokратно. Бе остаряла доста през последните три години. Занд се чудеше дали още поддържа връзка с Франсис Матисън. Дъщерите им бяха най-добри приятелки и не една вечер се бяха прибирали заедно. Това беше нещо обичайно. В крайна сметка живееха в много добър квартал. Нали именно затова си бяха купили къщи със седемцифрена цена — за да могат да се разхождат по улиците по тъмно. Занд подозираше, че отношенията между двете майки са поохладнели, ако не — и напълно прекратени. При споменаването на Моника Уилямс гласът на Зоуи Бекър беше прозвучал неутрално — макар че Моника надали можеше да се държи отговорна за това, че Сара е избрала да изчака на улицата до уговорения час за среща с баща си. Малката им затворена общност не беше успяла да ги предпази. Когато се случи нещо такова, човек започва да се пита защо и търси някой виновник. И най-често хвърля вината върху съседа си.

Когато колата на госпожа Найдън го отминаваше, Занд се извърна. Възможно бе да го познае, а самотният му силует можеше да ѝ навее спомени за един друг мъж, стоял може би на същото място преди две години.

Той отмина. След няколко часа вече бе в парка „Грифин“, на мястото, където бе намерено тялото на Елиз. Нищо не подсказваше за трагедията, сред цветята се търкаляха само парчета от стъклен буркан.

Той остана там дълго време, загледан към трепкащия в маранята град, където милиони хора работеха, спяха и се лъжеха едни други.

Скоро след това отиде в някакъв бар. Малко по-късно посети друг. Продължи в същия дух, но малко по-бавно. Постепенно го обхвана чувство за безцелност. Бе обикалял по тези улици много пъти. И те му бяха донесли само кръв и разрушение. Все още чуваше гласовете, които го бяха накарали да скочи на крака, след като Нина си тръгна, виковете на изгубените — но сега, на дневната светлина, те звучаха по-слабо и не го водеха наникъде. Ризата му провисна извън панталона и когато се разминаваше с други пешеходци, той забелязваше подозрителните им погледи. Казват, че полицаите се познават отдалеч — по очите, по изпитателния, пронизващ поглед. Занд се чудеше дали можеш да познаеш и един бивш полицай по разсеяния поглед, по обидата в очите. Навремето този град му беше познат, всяко негово кътче. Бе вървял по тези улици като човек, към когото хората се обръщат в най-трудни моменти. Като част от имунната система на обществото. Сега нямаше този престиж. Бе лишен от достолепната си външност, не всяваше вече респект. Беше един обикновен човек, скитащ по улици, по които малко хора се осмеляват да минат — и където малкото минувачи го гледаха предпазливо. Това бе една джунгла, но обитавана не от зверове, а от хора.

В късния следобед той застана, олюлявайки се леко, отстрани на една малка уличка през Лоуръл Каниън. Храстите, расли някога тук, бяха изкоренени и заменени с асфалтово петно, дълго може би колкото тялото на Анет. Занд бе напълно пиян, но не чак толкова, че да не забележи мъжа, който го наблюдаваше от хубавата къща от другата страна на улицата.

След няколко минути мъжът излезе. Носеше анцуг и бледозелена жилетка. Изглеждаше в много добра физическа форма.

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не — отвърна Занд.

Опита да се усмихне, но не му се удаде. Ако беше видял изражението си, сигурно щеше да разбере реакцията на човека.

Другият мъж подуши въздуха:

— Пиян ли сте?

— Искам само да постоя тук. Прибирайте се. Ще се махна след малко.

— Какво е това?

Мъжът се обърна леко; зад гърба си държеше телефон.

Занд го изгледа въпросително:

— Кое?

— Този асфалт. Защо е тук? Безсмислен е.

— Тук беше убито едно момиче. Или по-скоро трупът ѝ бе намерен тук.

Лицето на другия мъж стана по-приятливо.

— Познавахте ли я?

— Не и преди смъртта ѝ.

— Какво ви интересува тогава? Не е ли била... от труженичките?

Гърлото на Занд се сви. Някои хора смятат проститутките, наркоманите и чернокожите младежи за досадни бездомни кучета. Сякаш те никога не са посрещали със смях прибиращите се вкъщи родители, сякаш никога не са проговаряли и не са прекарвали сладостно-тревожни нощи в чудене какво ще намерят на следващата сутрин в чорапа.

Мъжът отстъпи една крачка.

— Ще повикам ченгетата — предупреди.

— Няма да дойдат навреме. Може би на мястото ви ще сложат друго парче асфалт, но не съм много сигурен в това.

Занд се обърна и се отдалечи, оставяйки другия мъж напълно объркан.

* * *

Когато най-сетне стигна Бевърли и мина покрай кафенето „Хардрок“, той прибра ризата си в панталона, изпъна сакото си и изправи рамене. Влезе в хотел „Ма мезон“ и се насочи директно към мъжката тоалетна в бара. Наплиска се с малко вода и вече никой, освен бармана не можеше да се досети колко е пиан. Върна се в бара и седна на една маса, от която се виждаше улицата. След толкова извървени километри меката седалка го караше да се чувства, все едно седи върху облак. Един любезен младеж обеща да му донесе нещо за пиене.

Докато чакаше, Занд заоглежда улицата, където бе изчезнала Джоси Ферис. Това не беше местопрестъплението на последния от серията взаимно свързани случаи, но Занд не искаше да вижда училището, в което бе учила Карън, или бившата си къща. А и нямаше смисъл да се връща на онова другото, последното място. На мястото на неговото престъпление. Тогава извършеното не му донесе облекчение. Видът на мъртвия мъж само доказваше колко тънка е границата между справедливост и беззаконие.

Дженифър знаеше какво е направил. Той й каза след два дни, когато се получи пуловерът. Не това бе причината да се разделят. Тя разбираше подбудите му, макар че осъждаше постъпката. Опитаха да запазят връзката си, но не успяха. Положението стана нетърпимо за него. Трябваше или да потиска скръбта и да се преструва на силен заради съпругата си, или да разкрие цялата си болка. Когато го направи, той престана да бъде онази опора в живота, от която се нуждае всяка жена. Само тя имаше право да скърби, той трябваше да преодолее мъката.

Занд реши, че вече не може да се преструва на полицай, и почти по същото време тя взе решение да се върне при родителите си.

Сега, като погледнеше назад, той виждаше колко е сгрешил. Именно неговата сдържаност бе разклатила връзките помежду им. Тя беше готова да приеме слабостта му. Жените разбират нуждите на мъжете си. Всяка връзка се нуждае от гъвкавост, особено във времена на голямо нещастие, когато мъжът и жената се чувстват съюзници срещу всички злини на света. Ако са достатъчно близки, те заедно преодоляват моментните трусове в живота и запазват равновесие. Макар че тези мисли не му даваха голяма утеха, те бяха една от причините да продължи да живее. Понякога човек вижда смисъл да живее единствено защото е разбрал, че в някои отношения и той носи вина. Преди това се чувства онеправдан, наранен — и не може да намери покой. „Това не е честно“ — би проплакало някое дете, някой, който не си дава сметка, че всяка връзка има две страни. Когато си дадеш сметка, че и ти не си съвършен, болката бавно отминава. Когато разбереш, че сам си си постлал леглото, вече можеш да легнеш спокойно в него, колкото и твърдо или мръсно да е то.

Когато бирата му дойде, той поддържа малко халбата, без да отпива, загледан през прозореца. Вече цял ден опитваше да види

фактите от друг ъгъл. В едно престъпление не може да се говори за твърди улики, просто човек трябва да комбинира известната информация по нови начини. В повечето случаи престъплението може да се опише само с едно изречение. Отпечатъци, оръжие на престъплението, неизплатени дългове и разбити алибита — всичко това са доказателства за пред съда, за придаване на законност на цялото начинание. Самото престъпление е нещо съвсем просто: хората се убиват едни други. Мъже убиват съпругите си. Жени убиват мъжете си. Родители — децата си, и деца — родителите си. Непознати убиват други непознати. Хората взимат неща, които не са техни. Подпалват къщи — за пари или защото вътре има други хора. Но и когато фактите влязат в някоя папка, истината остава все така скрита. Можеш да вземеш имената на кои да са двама души и да сложиш думата „уби“ между тях.

Занд още не можеше да се досети какво очаква Праведника от жертвите си. Защо ги наказваше. Дали бяха отказали да го дарят с любовта си, или не отговаряха на някакви изисквания? Дали се страхуваха твърде много от него, или не се бояха достатъчно? Дали го бяха разочаровали, като са показали слабост, или притежаваха някакво силно качество, което искаше да им отнеме?

Той забеляза, че бирата му е свършила, и потърси с очи младия сервитьор. От него нямаше и следа, макар че останалите клиенти явно бяха получили наскоро поръчките си. Той спря поглед на неколцина. Всеки търсеше някаква утеха в алкохола. Той притъпява тревогата. Всички народи пият. Американците — постоянно; освен при един кратък експеримент, довел до нечувано дотогава разрастване на престъпността. Немците и французите се наливат, за да се развеселят. Руснаците пият изключително сериозно и меланхолично. Англичаните също са манияци на бирата. Наливат се, докато зрението им се замъгли. Всеки се стареае да притъпи по някакъв начин чувствата си.

Накрая се появи друг келнер. Носеше черно сако и панталони и бяла риза също като колегата си, но беше с десетина години по-възрастен и не толкова лъчезарен. Докато младежът вероятно все още живееше с илюзиите си за по-добро бъдеще, този човек се беше примирил напълно със скучното си съществуване. Той изглежда подозрително Занд; явно келнерската интуиция му подсказа, че този мъж не е нито гост на хотела, нито чака някого.

— От същото ли, господине?

Главата му бе леко наклонена встрани, в гласа му се долавяше иронична нотка. Очевидно това „господине“ не можеше да се отнесе към този леко пийнал мъж с неподходящо облекло.

— Къде е другият пич?

— Кой „пич“, господине?

— Келнерът, който ми сервира досега.

— Сменихме се. Не се тревожете. Ще ви донеса от същата бира.

Мъжът се отдалечи с небрежна походка. Занд се замисли дали да не го застреля. За назидание на всички останали келнери, които се отнасят към порядъчните клиенти като към паплач. Отдавна трябваше да им се даде такъв урок. Вероятно слухът щеше да стигне и до продавачите и момчетата на бензиностанциите. Занд още си спомняше един инцидент отпреди шест или седем години. Когато бе завел жена си в един скъп магазин, за да ѝ купи блуза. Бързо си тръгнаха. Дженифър стискаше смутено плика с покупката, а Занд трепереше от едва сдържана ярост. Тя рядко обличаше тази дреха — заради унижението, което бе изпитала при купуването ѝ.

От спомена Занд се почувства по-зле. Тъкмо вадеше едно листче с намерението да си запише нещо, но изведнъж спря. Келнерът стоеше на бара и пълнеше халбата му.

Бирата беше „Будвайзер“, същата като предишната. Съвсем според очакванията. Преди да отстъпи от смяна, другият келнер би трябвало да му остави бележка със сметката до този момент.

За да му покаже какво желае.

Какво очаква от него.

Когато келнерът дойде с бирата, мястото на Занд беше празно. На масата лежеше десетдоларова банкнота.

17.

Къщата се намиреше високо над хълмовете на Малибу. Беше малка и необичайна, обзаведена като мотел. За да се отиде от една стая в друга, човек трябваше да излезе навън, да мине по покритата с навес алея и да влезе отново в сградата през друг вход. Намиреше се на една скала над океана и до нея се стигаше по стръмна, мрачна алея. Не беше място, където човек може да се озове случайно. Въпреки местоположението ѝ наемът бе нисък, защото основите ѝ бяха нестабилни и всеки момент можеше да се срине. Просторният хол с кухня и огромен прозорец на едната стена, който бе най-хубавото помещение в цялата къща, имаше пукнатина по средата на бетонния под. В нея се побираше цял юмрук, а разликата в нивата от двете страни беше повече от пет сантиметра. Навън, в обърнатата към сушата част от двора, имаше малък басейн. Беше празен, защото тръбите се бяха стопили при един горски пожар години преди тя да се нанесе в къщата. Доста смелост бе нужна, за да спиш на такова място.

Нина прекара вечерта в дворчето зад сградата, опряла гръб в стената и вдигнала крака на табуретка. Обикновено от това място се разкриваше гледка към океана. Други постройки не се виждаха. Тази нощ обаче морето оставаше скрито, потънало в гъста мъгла, която сякаш започваше под самите крака на Нина. Това явление се получаваше често и тя се чудеше дали не го предпочита пред по-добрата видимост. Сега имаше чувството, че се намира на края на света, където всичко е възможно. Бе мислила да си сипе чаша вино, но после забрави. След като седна, нищо вече не можеше да я накара да стане и да отиде до хладилника.

Цял ден беше търсила Занд. Нямахше го нито в хотела, нито на Крайбрежния булевард, нито на другите места, където очакваше да го срещне. Малко преди смрачаване бе отишла при бившата му къща. Сега там живееха други хора. Тя се върна у дома. Сега не ѝ оставаше друго, освен да седи. В хола зад нея имаше етажерки, пълни с книги и папки. Тя нямаше желание дори да ги погледне. Не искаше да говори с никого от Бюрото. Вече нямаше толкова добри връзки там. Праведника

бе провалил кариерата ѝ — но не поради неспособността да го заловят, а заради изтичането на информация пред полицаи, който бе отстранен от случая. Един агент можеше да загуби работата си и за много по-незначително нарушение. Тя бе съумяла да запази своята, но сега нещата стояха съвсем различно. Навремето Монро винаги търсеше мнението и съвета ѝ. Сега отношенията им бяха обтегнати.

Тя се чувстваше самотна, боеше се. Страховете ѝ не бяха свързани със самотата. Тя бе свикнала, макар че душата ѝ копнееше за нещо по-различно. Беше прекъснала връзката със Занд само по една причина. Колкото повече го заобичваше, толкова по-малко ѝ се искаше да разбие семейния му живот, фактът, че той така и така се разби, ѝ отне възможността да му го обясни. Може би не беше чак толкова невъзможно. Тя можеше да му каже тази информация. Някъде в тези думи обаче щеше да има една, която да я издаде. Да му издаде факта, че две седмици преди отвлечането на Карън през съзнанието ѝ бе прелетяла една жестока мисъл. Че ако това се случи, ако семейният му живот някога бъде разбит, част от вината ще падне и върху нея.

Междувременно през живота ѝ бяха минали и други мъже, макар и не много; вероятно щеше да има и още. Намирането на мъже не беше проблем, поне такива, които нямаше желание да задържи. Отчаянието бе това, което я смазваше; нескончаемата върволица от ужасни събития. Ако природата ни е такава, явно нищо не може да се направи. Ако се вгледа в онова, което нашият вид причинява на себеподобните си и на другите живи същества, човек започва да се пита дали все пак не заслужаваме всичко, което ни сполетява, всички беди, които сами си навличаме.

Около девет и половина тя се изправи и влезе в къщата. Отвори хладилника, съдържащ само една преполовена бутилка вино, и се загледа в малкия телевизор на плота. Репортажите от убийствата в Англия продължаваха, но звукът бе изключен и тя не можеше да разбере какво говорят, показват, предполагат. Вероятно още мрачни подробности, още причини за човешка мъка.

Тя затвори хладилника, без да докосне бутилката, и остана за миг с лице, опряно о хладната повърхност на вратата.

Чу някакъв шум отвън и вдигна глава. След малко скърцането на чакъла под гумите на кола се усили. Тя прекоси бързо стаята, прескочи пукнатината и извади пистолета от чантата си.

Колата спря пред къщата и тя чу приглушен разговор. Сетне вратата на колата се затръшна и шумът от гумите се отдалечи. Чуха се стъпки, на вратата се потропа. С ръка зад гърба тя отвори.

Беше Занд. Изглеждаше задъхан и малко пиян.

— Къде, по дяволите, ходиш?

— Насам-натам. — Той влезе, спря, огледа се. — Харесва ми как си се обзавела.

— Не съм променяла нищо.

— Точно това имах предвид. Къщата изглежда съвсем същата.

— Не всяка жена е обсебена от маниакални идеи за префасониране на жилището си.

— Напротив, всички са такива. Ти сигурно дълбоко в себе си си мъж.

— По дяволите. Разкри ме. — Тя скръсти ръце. — Какво искаш?

— Само да ти кажа, че все пак съм убил истинския виновник.

* * *

Едва я изчака да излезе с бутилката и заговори:

— Проблемът бе, че не можехме да работим по случая като при нормално разследване. С обичайните процедури просто не постигахме нищо. Когато някой изчезне, първо намиращ онези, които са го видели за последен път. Разговаряш с роднините, с приятелите и хората от неговата среда. Търсиш съвпадение. Бар, който е посещавал по-често. Зала за бодибилдинг, където е обичал да ходи. Приятели на приятелите на приятелите му. Връзки с други смъртни случаи. Нещо, което е довело до убийството му. При Праведника имаше няколко отвличания, но приликите бяха само повърхностни. Един и същи пол, една и съща възраст. Всички момичета бяха красиви. И какво от това? Светът е пълен с мъже, които си мечтаят за такава жена. Това е нормално желание, не извратеност. Само дългата коса. Единствено тя може да се посочи като задължително предпочитание на убиеца. Заедно с факта, че момичетата са все от семейства, за които парите не са голям проблем. Те не са били леки жени, не са били наркоманки. Това допълнително затруднява задачата му, защото такива момичета не се отвличат толкова лесно. Това не може да бъде следа.

Занд замълча. Нина зачака. Той не я гледаше. Дори като че ли не забелязваше присъствието ѝ. Стоеше в самия край на двора. Силуетът му изглеждаше размазан. Той продължи, този път по-бавно:

— Един мъж търси нещо. Изпитва тревога, която може да се премахне само с определено действие. Той го е установил по принципа на пробата и грешката. Известно време се е сдържал. Държал се е добре. Не е вършил бели. Сдържал се е и на никого не е причинил нищо лошо. Никога повече няма да го извърши. Той не е слаб, няма нужда от това. Може би никога вече няма да го извърши. Може би ще успее да забрави всичко. Може би всичко е свършило.

Постепенно обаче... нещата тръгват зле. Той вече не се чувства добре. Не може да се съсредоточи. Установява, че вече не функционира нормално. Чувства се напрегнат. Започва да си представя разни неща. Мъчи го тревога и нещата се усложняват още повече, защото той знае какво я причинява. Знае само един начин да се отърве от нея. Извиква спомените от предишни случки, но те не му помагат. Не се сеца за много подробности. Те не намаляват тревогата му сега. Това са стари лаври. Миналогодишните приятни изживявания не могат да компенсират тазседмичното страдание. Той се нуждае от нещо ново, нещо, което още не е изживял. Дори сувенирите не му помагат. Те просто му напомнят, че може отново да го направи. Нуждае се от това изживяване и знае, че не може да живее повече без него. А пък така или иначе той вече го е направил и не може да очаква прошка. Душата му е покварена и той не може да изкупи греха си.

И така, почти случайно, той отново започва да търси. Може би опитва да се убеди, че ще се ограничи само с това. Че сега волята му е по-силна. Че този път само ще гледа, без да взима. Прави обаче първата крачка и изходът е предрешен. Той ще забрави колко ужасно се е почувствал предишния път, както споменът за махмурлука не те спира да се напиеш отново. Правил го е много пъти и може вече да не изпита същите угризения. Той ще отиде на някое познато място или на друго подобно. Вече има план. Това е опасно начинание, но има начини да избегне опасността. Точно тук можем да го засечем. Като открием местата, на които той се чувства в безопасност. Някои могат да ги нарекат ловен ареал. Други могат да ги разглеждат като обстановка, в която той се слива с околността и става невидим. На тези места той не е слаб, той черпи силата си от тях; там не е част от

тълпата, а стои над нея. Това са скривалищата му, където жертвите сами идват при него. Той ги наблюдава известно време, сетне една нощ избраното момиче ще се обърне и ще види, че зад него има някой. И всичко ще се развие от само себе си, докато не дойде време за почитване, за разкаяние, за обещания пред Господ, че това няма да се повтаря повече.

— И ти го намери по този начин, така ли? — не се сдържа Нина.

— Не. Не открихме нищо, което да свързва всички момичета. Не успяхме да попаднем на следите му, защото не можехме да се досетим къде е видял жертвите си за пръв път. Течно затова, когато изчезна Карън, аз обиколих местата на отвличане. Само за тях знаехме със сигурност, че са свързани с убиеца. Само това ми оставате. Връзка няма. Няма начин да се намери такава. Освен... при последното ми посещение. Той се върна на мястото на едното отвличане, вероятно за да си припомни изживяването. Когато го видях на още едно от местата, разбрах, че това е той. Така го проследих и го разкрих.

— След това обаче — намеси се Нина, като избираше внимателно думите — разбра, че не е той.

— Напротив. Мъжът, когото убих, беше отвлякъл някои от момичетата.

— Искаш да кажеш, че този сега е имитатор, така ли?

— Не. Искам да кажа, че съм убил келнера, не онзи, който е поръчал бирата.

— Не разбирам.

— Мъжът, който изпраща пуловерите, е различен от онзи, който отвлича момичетата.

Нина го изгледа изпитателно:

— Праведника решава, че има нужда от момиче, и просто си дава поръчката? И после другият отива и ги отвлича? Като някакъв шибан доставчик на пица?

— Затова след Карън нямаше повече отвличания, макар че пуловерът се получи. Онзи, който ги е отвличал, беше мъртъв. Убиецът е още жив.

— Да, но серийните убийци не действат по този начин. Добре, има някои, които са работили по двойки. Линърд Лейк и Чарлс Нг., Джон и Ричард Дароу. Семейство Уест, в известно отношение. Но никога не е имало подобен случай.

— Досега — съгласи се той. — Светът обаче се променя, всичко става по-голямо, по-светло, по-добро. По-удобно. По поръчка.

— Защо тогава между момичетата няма връзка? Похитителят би трябвало да има стандартен метод на работа, както ти сам каза. Би трябвало да успеем да го открием.

— Ако всеки път е един и същи човек.

Нина примигна удивено:

— Искаш да кажеш, че има двама похитители?

— Може би и повече. Защо не?

— Защото... защото през последните две години Праведника е отвлякъл само едно момиче. Сара Бекър.

— Кой е казал, че е само той? — Занд вдигна бутилката и установи, че е празна. — Имаш ли още вино?

Влезе в къщата. Отвори хладилника и се втренчи потресено в празните рафтове.

— Джон, нямам нищо за пиене. Как така „кой е казал, че е само той“?

— Колко серийни убийци действат в Калифорния в момента?

— Поне седем, може би дори единайсет. Зависи какво определение ще дадеш...

— Именно. И това са само онези, които са ви известни. И то само в един щат. Да кажем сто и петдесет за цялата страна. И десетпетнайсет от тях сигурно могат да си позволят да дадат по двайсетина хиляди на жертва. Може би повече. Може би много повече. Това е цяла търговска мрежа. Голяма. С такъв бизнес план можеш да вземеш банков кредит, мамка му!

— Дори да си прав, как ще ни помогне това да намерим Сара Бекър?

— Няма да ни помогне — призна той и енергията му сякаш внезапно се изпари; той потърка чело. — Предполагам, че федералните още търсят улики, водещи към семейството.

Нина кимна.

— В такъв случай не ни остава друго, освен да чакаме.

Гласът му прозвуча вяло и пораженчески. Той съзерцавате немия телевизор. Все още показваха кадри от масовото убийство в Англия.

— Следиш ли това?

— Старая се да не му обръщам внимание — отвърна Нина.

Двамата погледаха известно време. Нямахте почти нищо ново. Мотивите на извършителя все още не бяха известни. При претърсване на дома му бяха открити книги с антихуманно съдържание, пистолет, компютър с порно снимки и една много лоша картина на тъмни силуети на бял фон, като забулени в черно мъже на снега.

Всички тези находки бяха сметнати за маловажни.

18.

— Трябва да ми дадеш и нещо за ядене — каза Сара.

Гласът ѝ звучеше немощно дори за нея. Тя бе повтаряла това изречение много пъти. Казваше го винаги когато капакът се отвореше.

— Водата не ти ли харесва?

— Харесва ми. Благодаря ти за водата. Но имам нужда и от нещо за ядене. Не мога само на вода.

— Какво искаш?

— Храна. Нещо за ядене.

Тя се закашля. Кашляше много и от това ѝ се повдигаше.

— Напоследък хората се тъпчат прекалено много — каза мъжът.
— Безобразно много. Убиваме животни, трупаме тонове храна, после я получаваме по домовете си и започваме да плюскаме като прасета. Ние дори вече не сме ловци. Ние сме мършояди. Хиени, които се ровят в боклука.

— Щом казваш, сигурно е така. Аз обаче трябва да ям нещо.

— Трябва да ям, трябва да ям, трябва да ям — занарежда мъжът.

Това изречение явно му доставяше удоволствие, затова продължи да го повтаря известно време.

След това замълча за няколко минути.

— Навремето хората са издържали с дни, без да ядат — отбеляза накрая. — Били са стройни.

— Да, по времето на Голямата депресия. Когато чиниите са хващали прах.

Мъжът се засмя:

— Това е било вчера и не е интересно за нас. Аз имах предвид времето преди нашествието.

— Нашествие ли? — попита тя.

„Добре — помисли си, — сега се почна. Малки зелени човечета. Руснаците. Евреите. Кой ли не още.“ Закашля се силно и за момент пред очите ѝ всичко стана бяло. Сетне гласът му прозвуча сякаш от огромно разстояние:

— Да, нашествие. Как иначе би го нарекла?

Тя преглътна, стисна очи, отново ги отвори.

— Не бих го нарекла никак. Гладна съм.

— Не можеш да получиш храна.

Нещо в гласа му изведнъж я изпълни с ужасен страх. Той не звучеше, сякаш няма намерение да ѝ даде храна днес. Звучеше, сякаш никога нямаше да ѝ даде. Тя бе свикнала изненадващо бързо със сегашното си положение, но заплахата, че няма да получи храна, я върна внезапно в реалността.

— Виж — заговори колебливо, — ти сигурно искаш нещо от мен. Сигурно има причина да постъпваш така. Моля те, прави каквото си си наумил и или ме убий, или ми дай нещо за ядене.

— Отвори си устата.

Тя се подчини веднага, устата ѝ се напълни със слюнка. След малко ръката му се показа в дупката. Не държеше нищо, което да прилича на храна, само едно малко бяло листче.

Допря хартията до езика ѝ, сетне бързо я дръпна. Сара заплака.

Мъжът помълча, после изцъка с език:

— Никаква промяна. Упорит малък геном. — Листчето падна до нея. — Още нищо не си научила, нали?

Тя подсмръкна:

— Ти нищо не си ми казвал.

— Започвам да се чудя за теб. Мислех си, че си различна. Че е възможно да се промениш. Дойдох да те взема лично. Имах планове за нас двамата. Сега обаче се чудя дали изобщо ставаш за нещо.

— О, така ли? За какво?

— Ти си мързелива, разглезена и не се развиваш много добре.

— Нима? Ти пък си изкукал.

— А ти си глупава малка кучка.

— Майната ти! Ти си превъртял малоумник и аз ще се измъкна оттук и ще ти сцепя кратуната!

Мъжът изля вода в дупката, но тя затвори уста.

След това той не се появи дълго време.

19.

Пристигнахме в Хънтърс Рок в три часа през нощта след кратък полет и дълго шофиране. След като кацнахме в Орегон, се впуснах в лудо каране първо по магистралата покрай границата на щата, сетне по шосета, които си спомнях отпреди много време — имах чувството, че вървя по стъпките на изследовател, за когото само съм чел. Постепенно местата започнаха да изглеждат по-познати и на мен ми стана по-тежко. Стараех се да карам по обиколни шосета, по които не бях минавал много често. Мисля, че Боби забеляза, но не каза нищо.

Накрая спряхме пред стар хотел, който не ми беше познат, на трийсетина километра от града. Предложих да спим в колата, но Боби, практичен както винаги, изтъкна, че на следващия ден ще сме работоспособни, ако дремнем няколко час в удобни легла. Приблжихме се и потропахме на входната врата. След доста дълго време се появи някакъв мъж по долнище на пижама и фланелка. Той не скри недоволството си и ние се извинихме за късния час, но изтъкнахме, че щом като вече е буден, спокойно може да ни даде стая.

Той ни погледна изпитателно:

— Вие да не сте педали?

Изгледахме го заплашително и той очевидно реши, че е по-добре да приюти двама извратени, отколкото същите двама хомосексуалисти да го смажат от бой посред нощ. Затова ми подаде ключа.

Боби се просна на едното легло и моментално заспа. Опитвах да последвам примера му, но не ми се удаде. Накрая станах и излязох. Купих си цигари от един автомат и се повъртях из двора, където се намираше заграден с метална ограда празен стар басейн. Взех един очукан стол, занесох го до ръба и седнах в мрака. Единствените светлини идваха от прашния розов неонов надпис „ИМА СВОБОДНИ“ над централната сграда, изтънялата луна и проблясъците от белещата се боя на стените. След малко извадих пистолета, който ми беше дал Боби, и го разгледах. Не представляваше интерес за мен и след малко го прибрах отново в якето си.

Загледах се в сенките на празния басейн, почудих се от колко време е така. От доста, както изглеждаше. Стените му бяха напукани, а на дъното имаше дебел слой тиня. Навремето сигурно е бил пълен с хладка вода и клиентите с радост са се освежавали след дългото пътуване. Табелата на мотела, мръсна и очукана, сигурно бе от петдесетте. Представях си как трябва да е изглеждал животът тогава, но само с откъслечни картини: замрели образи от златните години на възхода, с леко размазани цветове и неестествения вид на рекламни плакати. Един свят на нежност и светлина, на весели събирания и силни ръкостискания, на тежък труд, истинска любов и искрени отношения. Какъвто би трябвало да бъде животът. Сега обаче никой не обръща внимание на тези идилични картини. Ние сме свикнали животът да ни бъде представян по този нереален начин и не знаем как да реагираме, когато наистина ни се случи нещо хубаво. Трябва ли все още да търсим щастието, когато всичко изглежда толкова фалшиво, глупаво и сиво?

Вярвах, че Боби вече е стигнал до истината и че раждането ми действително не е регистрирано в Хънтърс Рок, но трябваше да проверя лично. През цялото време, докато се разкарвах с Чип Фарлинг, от неизяснените въпроси за детството ми ме побиваха тръпки. Може би родителите ми бяха решили да отидат другаде за раждането ми. Може да са били на излет за събота и неделя, последен шанс да се позабавляват, преди семейството да се сдобие с още един член, и аз да съм излязъл предсрочно на белия свят някъде далеч от дома. В такъв случай обаче щяха да ми го разкажат — такива неща се казват на децата, като онези любопитни подробности, които правят живота на всеки от нас уникален. Можех да предположа само, че не са искали да разкрият къде съм роден, защото съм имал близък. Какво значение имаше и защо бяха сторили онова, което бе записано на касетата, още нямах представа. Може би това бе празнотата, около която бях изградил живота си. Всеки човек се чувства по този начин в един или друг период. Аз обаче го изпитвах твърде често. И може би най-последно бях открил причината.

Не знам колко дълго се е чувал звукът. Не много, предполагам. Постепенно обаче си дадох сметка, че долавям леко пликане. Изглеждаше много близо. Обърнах се. Зад мен нямаше нищо. Когато отново погледнах напред, осъзнах, че не съм преценил правилно

посоката и че пликването идва от басейна. Беше прекалено тъмно, за да видя какво става, но вътре сякаш се пликваше вода. Наведох се изненадан. Водата в басейна постепенно се покачваше. Вече беше почти половин метър. В този момент забелязах, че вътре има двама души. Единият бе малко по-висок от другия и отначало и двамата приличаха на сенки. Държаха се за ръце и се мъчеха да се издигнат над покачващата се вода. Шумът се усили, басейнът започна да се пълни по-бързо и двамата запляскаха по-енергично в опит да доплуват до мен.

Луната огря лицата им и аз познах майка си и баща си. Щяха да доплуват много по-бързо, ако не се държаха, но те не се пускаха. Дори след като водата се покачи до кръста им, те продължаваха да се държат под повърхността. Баща ми отваряше и затваряше уста, но аз не можех да чуя нищо. Свободните им ръце загребваха водата. Нивото не спираше да се покачва. Не спря дори след като достигна брадичките им и започна да се излива извън басейна. Очите на майка ми бяха спокойни до края. Открих страх само в изражението на баща си, за пръв път през целия си живот. Последното, което видях, бе ръката му, стърчаща от водата и махаща към мен.

Когато отворих очи, беше светло. Боби стоеше до мен и клатеше глава.

Изправих се бавно. Цигарите ми не бяха вече в скута ми, а в тинята на дъното на басейна. Погледнах Боби и той ми смигна:

— Сигурно си се мятал насън.

* * *

Още преди обяд получих потвърждението. В Хънтърс Рок не беше раждан никакъв Уорд Хопкинс, никакъв Хопкинс с каквото и да било друго малко име. Една млада служителка ми обеща да потърси информация. Не се сещах с какво друго може да ми помогне. Скоро стана ясно, че и тя не вижда такава възможност, но е решила да ми послужи от съчувствие и защото явно се отегчаваше. Оставих ѝ номера си и си тръгнах.

Боби бе навън и говореше по телефона си. Заоглеждах глуповато улицата, докато го чаках да свърши. Макар че бях предвиждал подобно

развитие на нещата, имах чувството, че съм ограбен. Все едно да научиш, че в крайна сметка не си излязъл от корема на майка си, а наистина си донесен от щъркел. Бях ходил в местната болница, за да ми извадят сливиците и когато трябваше да ми зашият две рани на коленете. И в двата случая си бях мислил, че това е лечебното заведение, където съм се родил.

— Е, приятелю — каза накрая Боби. — Храбрите дайърсбъргски полицаи живо се интересуват от твоята личност. Може би ще почувстваш облекчение да научиш, че е така само защото са силно загрижени за живота и здравето ти. За момента.

— Ами къщата?

— Тежки поражения на хола и коридора, част от стълбището е разрушена. Не е напълно изпепелена обаче.

— И какво сега?

— Покажи ми предишния си дом.

Погледнах го изпитателно:

— Защо?

— Ами, слънчице, защото си висок, рус и направо страхотен и аз наистина искам да знам всичко за теб.

— Майната ти! — изръмжах. — Това е безсмислено.

— Имаш ли по-добри предложения? Този град не изглежда да предоставя големи възможности за забавление.

Качихме се в колата и аз подкарах по главната улицата. Не можех да определя дали новите, или старите неща ми се виждат непознати. Най-голямата промяна бе това, че едновременният магазин на Джейн беше съборен и на негово място се мъдреше хотелче „Холидей ин“ с малка правоъгълна табелка отпред. Старите, големи и крещящо ярки надписи ми липсват. Не разбирам защо смятат правоъгълниците за по-хубави.

Когато наближихме, намалих и спрях на отсрещната страна на улицата. От последното ми идване в тази къща бяха минали десет години, може би повече. Изглеждаше същата, само беше преобоядисана и храстите и дърветата наоколо се бяха променили. В двора бе спряна голяма каравана, отстрани бяха наредени три велосипеда.

След малко мернах някакъв силует зад предния прозорец. Къщата беше най-обикновена, но изглеждаше като от приказките. Опитах се да си спомня кога за последен път съм бил вътре. Бях се

зарекъл никога да не стъпя в нея, след като смени собственика си. Наистина ли съм се страхувал толкова от промените, които биха направили новите ѝ обитатели?

— Готов ли си?

Осъзнах, че ръцете ми малко треперят. Обърнах се към Боби:

— За какво?

— Да влезеш.

— Няма да влизам.

— Напротив, ще влезеш.

— Боби, да не откачи? Сега тук живеят други хора. Няма начин да вляза в тази къща.

— Слушай. Преди две години моят старец почина. Не бяхме особено близки, никак не се погаждахме, но майка ми се обади и ме помоли да остана вкъщи за погребението. Бях зает. Не успях да отида. След шест месеца си дадох сметка, че се държа странно. Нищо определено. Просто някои неща ме потискаха. Постоянно. Дразнех се безпричинно. Някаква истерия, предполагам. Все нещо ме тормозеше.

Не знаех какво да кажа. Той не гледаше мен, а се взираше някъде напред.

— Накрая имах някаква работа близо до дома и отидох да видя майка си в Рошфор. С нея също не се разбирахме много. Въпреки това срещата ми се отрази добре. Помогна ми. Тя изглеждаше променена. Сякаш се беше смалила. На тръгване се отбих на гробищата и постоях до гроба на баща ми. Беше слънчев следобед и наоколо нямаше никого. И неговият дух се появи пред мен, появи се и ми каза: „Слушай, Боби, я по-спокойно.“

Изгледах го подозрително. Той се засмя:

— Разбира се, че не стана така. Не почувствах присъствието му, нито си го спомних, какъвто беше приживе. Оттогава обаче не усещам тревога. Когато понякога се замисля за смъртта, ставам по-внимателен и по-склонен да обмисля идеята да се установя някъде за постоянно. Странното усещане обаче се махна. Аз отново стъпих на земята. — Боби ме погледна. — Мисълта за мъртвите все ни гложди, Уорд. Мислиш си, че не ѝ се поддаваш, но тя ти действа, без да го осъзнаваш. Накрая ще започне толкова да те мъчи, че ще се сринеш, ще свършиш като някой бездомник на улицата. А ти, приятелю, имаш доста какво да те гложди.

Отворих вратата и слязох.

— Ако ме пуснат.

— Ще те пуснат — увери ме той. — Аз ще чакам тук.

Спрях. Вероятно съм си мислил, че ще дойде с мен. Той вдигна рамене:

— Това е твоята къща. А и кой ще ни отвори, ако ни види и двамата на вратата?

Прекосих двора и почуках. Верандата бе спретната и чиста. Отвори ми една жена.

— Господин Хопкинс? — посрещна ме с усмивка.

След миг на изненада разбрах и едновременно проклех Боби и му благодарих. Той се беше обадил предварително от мое име и бе подготвил почвата. Почудих се какво щеше да направи, ако бях отказал да отида.

— Да — отговорих бързо. — Сигурна ли сте, че няма да ви притесня?

— Ни най-малко. — Тя се отдръпна и ми направи път да вляза. — Имате късмет, че ме сварихте. За съжаление скоро ще тръгвам.

— Няма проблем. Ще надникна за минутка.

Жената бе на средна възраст, красива и достатъчно любезна, за да играе ролята на майка в телевизионен сериал. Предложи ми кафе. Отначало отказах, но вече имаше направено и в крайна сметка се съгласих. Докато тя го сипваше, излязох в коридора и се огледах. Всичко беше променено. Жената, както и да беше името ѝ (не можех да попитам, защото на теория вече се бяхме запознали по телефона), очевидно си падаше по декорация с шаблон. В известно отношение така къщата изглеждаше по-добре отпреди.

Тръгнахме из стаите. Не се налагаше да ми обяснява защо трябва да ме придружи. И на мен ми се струваше странно да пусне свършено непознат мъж в дома си. Нормално бе да го държи под око. След няколко забележки от моя страна за обстановката преди нанасянето ѝ тя се успокои и се зае с някаква своя работа. Обиколих всички стаи на партера, после се качих на горния етаж. Хвърлих кратък поглед в спалнята на родителите ми и стаята за гости, които бяха непозната територия за мен. Сетне пристъпих към последния етап от обиколката.

Когато отворих вратата на бившата си стая, дъхът ми секна. Направих две крачки, после спрях. Зелени стени, кафяв килим.

Няколко кашона, стари столове, счупен вентилатор и по-голямата част от детско колело.

Жената отново стоеше до мен.

— Тук нищо не съм променила — призна. — От другата стая гледката е по-хубава и дъщеря ми предпочита да спи там, въпреки че е малко по-малка. Тук само държим някои ненужни неща. Ще ви чакам долу.

С тези думи се оттегли. Останах няколко минути в стаята, огледах я от различни ъгли. Беше квадратна, три на три метра, и изглеждаше едновременно много малка и страшно голяма. Помещението, където си отраснал, не е обикновена стая. Познаваш го толкова добре, обходил си всяко ъгълче в него. Тук за пръв път са ти хрумнали много неща. Тук си чакал да пораснеш с нетърпението, с което децата чакат новите си подаръци преди Коледа. Тук винаги ще остане частичка от душата ти.

— Това е моята стая — казах тихо сам на себе си.

Когато я видях на видеозаписа, се бях почувствал странно, но сега не. Стаята, от която бях тръгнал по широкия свят, не се беше променила. Не всичко в живота ми бе унищожено. Излязох и затворих вратата, сякаш не исках нещо от мен да остане вътре.

Долу жената стоеше облежната на кухненската маса.

— Благодаря ви — рекох ѝ. — Бяхте много мила.

Тя махна небрежно и аз огледах кухнята набързо. Електроуредите бяха сменени с по-нови, но шкафовете си бяха същите. Бяха трайни и стабилни, вероятно собствениците не виждаха смисъл да ги сменят. Създаденото от баща ми още живееше.

Тогава си спомних пак онази вечер отпреди толкова много години, когато бяхме вечеряли сами с лазаня. Една кърпа, окачена на печката, една мъчителна игра на билиард. Отворих уста, сетне отново я затворих.

Щом излязох, се почувствах изключително странно — да напусна онова, което беше вътре, за да се озова навън, в света, който обитавах сега. Дългата бяла кола с Боби вътре сякаш ме изненада. Помислих си, че в наши дни повечето коли приличат на големи буболечки.

Махнах за сбогом на жената и се отдалечих. Когато отворих вратата на колата, къщата беше вече затворена. Завинаги останала в

миналото.

* * *

Боби четеше договора за наем на колата.

— Господи, на това му викам досада. Наистина. Трябва да наемат някой професионален писател. Да поукраси малко тази скучна материя.

— Ти си мръсник — изръмжах. — Но все пак ти благодаря. Той върна листовете в жабката.

— Да приемам ли тогава, че сме свършили с Хънтърс Рок?

— Не, не мисля.

— Какво си си наумил?

— Дали решението не е било взето още в момента на раждането ни? Може би... може би са смятали, че ще могат да задържат само едното дете.

Боби ме изгледа със съмнение.

— Знам — признах. — Да кажем все пак, че още тогава са решили да се отърват от едното дете. Знаели са обаче, че един ден и те ще умрат и че аз може би ще направя това, което правя сега. Че може би ще се върна, ще търся. И че ще науча в болницата, че е имало и друг.

— Затова майка ти те ражда на друго място и ти не разбираш, че си имал близък, а само — че си роден в някаква неизвестна болница.

— Точно това си мислех.

— Как обаче Управлението не е разрешило този проблем, когато си постъпил на работа?

— Тогава бях изключително полезен за тях. Предполагам, че докато разнищят нещата, вече съм бил в екипа и не са искали да се задълбават.

Боби се замисли:

— Възможно е. Но все пак звучи странно. Ако родителите ти са си дали толкова труд да потулят цялата работа, защо са ти оставили онзи запис?

— Може би наскоро се е случило нещо, което ги е накарало да променят решението си.

Сетих се, че жената може би гледа зад завесите, затова запалих двигателя и потеглих.

— Мисля, че търсим в грешната посока. На записа има три отрязъка. На първия се вижда едно място, което открих. „Палатите“. От последния научавам нещо, което не съм знаел. На средния откъс са показани две места. Едното е къщата, където бях току-що благодарение на теб. Там няма нищо. Другото е някакъв бар. Не ми е познат. Не съм бил в такъв.

— Е, и?

Бяхме стигнали до едно кръстовище.

— Дойде ми една идея.

Завих наляво по пътя, който би трябвало да ни заведе в един познат бар (стига да стоеше още там).

20.

Барът бе от онези капанчета, които човек обикновено намира случайно и постепенно започва да посещава всяка вечер, по-скоро по навик, отколкото заради нещо хубаво в тях. Аз очаквах да го видя променен по един от следните два начина: или преустроен в малък ресторант, обслужван от сервитьорки с червено–бели униформи; или изравнен със земята, за да отстъпи място на евтини жилищни блокове. Оказа се, че прогресът е пропуснал бара на Мързеливия Ед, за разлика от блажения упадък, който го разяждаше като плесен.

Заведението бе празно и тихо. Барът и високите столове пред него изглеждаха очукани както винаги. Масата за билиард още си стоеше на мястото, покрита с все същия дебел слой прах, който вероятно пазеше още моите отпечатъци. Имаше някои допълнения, висша форма на прогрес. Неоновата реклама на „Милър“ бе заменена с реклама на „Будвайзер“, а на календара се виждаха снимка на млади жени, показващи доста повече от природните си дадености, отколкото по мое време. Някъде, вероятно добре скрита, трябваше да има табелка, предупреждаваща, че алкохолът е особено вреден за бременни жени — макар че, ако такава клиентка влезе, тя сигурно трябва да е сляпа или умствено недоразвита. Жените са с по-високи стандарти. Именно затова имат благотворно влияние върху младите мъже. За да се напият, трябва да попаднат в компанията на наистина мил кавалер.

Боби се облегна на масата за билиард и се огледа.

— Същото като преди, а?

— Не е мръднало.

Приблжих се смутено до бара. Обикновено просто виках Ед по име. Това бе преди двайсет години. Да го направя сега, бе все едно да се върна в училище и да очаквам учителите да ме познаят.

Появи се някакъв мъж. Бършеше ръце в кърпа, която само можеше да ги изцапа повече. Кимна за поздрав. Беше приблизително на моя възраст, може би малко по-стар, дебел и пооплешивял. Обожавам да виждам мои връстници, които вече са загубили част от косата си. Това страшно ми повдига самочувствието.

— Здравсти — рекох. — Търся Ед.
— Вече го намери — отвърна той.
— Онзи, когото търся, би трябвало да е с трийсетина години по-стар.

— Имаш предвид Мързеливия. Няма го.

— Не е възможно ти да си Ед младши.

Ед нямаше деца, дори не беше женен.

— Не, по дяволите! — възкликна мъжът, сякаш идеята го отвращаваше. — Просто съвпадение. Аз съм новият собственик, след като Ед се оттегли.

Опитах да скрия разочарованието си.

— Оттеглил ли се?

Постарах се да не издавам любопитството си.

— Преди две години. Поне не се налага да сменям името на бара.

— Всъщност заведението изглежда съвсем същото — отбелязах предпазливо.

Мъжът поклати глава:

— Като че не го знам. Когато ми го продаваше, Мързеливия постави едно условие. Каза, че продавал само фирмата, не и втория си дом. Трябвало да остане в този вид до смъртта му.

— И ти се съгласи?

— Даде ми го евтино. А и Мързеливия е доста стар.

— Как ще разбере дали си спазил уговорката?

— Понякога идва. Почти всеки ден. Ако изчакаш, може да се появи. — Мъжът сигурно видя усмивката ми, защото добави: — Има обаче една промяна. Той вече не е такъв, какъвто може би си го спомняш.

Взех по една бира и отидох на масата при Боби. Пихме и играхме на билиард. Боби ме победи.

* * *

Продължихме да пием и след като престана да ми е интересно да губя, Боби продължи да се упражнява да вкарва топките. Баща ми сигурно би одобрил такава тренировка. Останахме сами в бара дълго време, сетне започнаха да се появяват и други хора. В късния следобед

обаче двамата с Боби все още бяхме една трета от цялата клиентела. Внимателно подпитах Ед в колко часа обикновено се появява Мързеливия, но явно навиците му бяха напълно непредсказуеми. Мислех да попитам за адреса му, но нещо ми подсказа, че барманът няма да ми го даде и ще стане подозрителен. В ранните часове на вечерта настана истинска блъсканица. Цели четирима души влязоха едновременно. Ед не беше сред тях.

Сетне, в седем часа, се случи нещо.

С Боби отново играехме бiliarд. Този път той не ме биеше толкова лесно. Някой бе пуснал Брус Спрингстийн и аз се чувствах, сякаш съм се върнал двайсет години назад, в дните на теловете за коса и завитите до лактите ръкави. Бях достатъчно пиан, за да започна да си спомням с носталгия за осемдесетте, което никога не е добър признак.

С крайчеца на околото си забелязах, че вратата на бара се отваря. Без да се вдигам от масата, погледнах да видя кой влиза. Мярнах новодошлия бегло. Възрастен мъж. Втрещен в мен. След миг той се извърна и изчезна.

Извиках на Боби, но и той го бе видял. Изхвърча през вратата още преди да съм пуснал щеката.

Навън беше тъмно и един очукан стар форд тъкмо напускаше с пълна газ паркинга. Боби изруга цветисто и аз бързо разбрах защо: някакъв гад ни беше препречил пътя с камиона си. Боби се обърна и ме видя.

— Защо избяга?

— Нямам представа. Видя ли в коя посока тръгна?

— Не.

Той се обърна и изрита ядно камиона.

— Пали колата.

Върнах се в бара.

— Кой е с камиона?

Един мъж с дънкови дрехи вдигна ръка.

— Разкарай го веднага, ако не искаш да си го намериш на части.

Той ме изгледа, сетне стана и излезе.

Обърнах се към Ед:

— Това беше той, нали? Онзи, който избяга.

— Явно не му се говори много с вас.

— Е, жалко за него. Защото, колкото и да се крие, ще го намерим. Искам да си поговорим за доброто старо време. Умирам от носталгия. И така, къде живее?

— Няма да ти кажа.

— Не се будалкай с мен, Ед.

Той посегна под бара. Извадих пистолета си и го насочих към него.

— Не го прави. Не си струва.

Младият Ед показа ръцете си над плота. Останалите клиенти ни наблюдаваха любопитно. Надявах се никой от тях да не е в настроение да създава неприятности. Хората винаги защитават онези, които им сервира бирата, това е много здрава връзка.

Ед въздъхна:

— Знаех си, че ще ми довлечеш само неприятности.

— Няма. Искам само да поговорим.

— На „Лонг акър“ — изплю той. — Стар фургон до реката, от другата страна на горичката.

Хвърлих му няколко банкноти за бирите и изтичах навън, като едва не съборих шофьора на камиона, който се връщаше.

Боби бе готов за потегляне. Адресът, където трябваше да отидем, ми беше познат. „Лонг акър“ е безкрайна улица, която излиза от града и продължава през планината. На нея няма много къщи, а рекичката, за която говореше барманът, бе далече, отвъд гъста гора.

Стигнахме за десетина минути. Цареше пълен мрак, а Боби караше много бързо. Отпред не се виждаха нито пътни знаци, нито фарове на други коли.

— Може да не се е прибрал — предположи Боби.

— Рано или късно ще се прибере. Давай по-бавно. Близо сме. Освен това тази скорост ме плаши.

Скоро видяхме сребрилата лента на рекичката. Боби спря рязко, сякаш се е блъснал в невидима стена, и зави по едва видимо пътче.

В дъното се мерзелееха очертанята на самотен фургон. Нямахше следи от кола.

— По дяволите! — изругах аз. — Добре. Спри някъде, където няма да се виждаме от пътя.

След около половин час започнах да губя търпение. Дори Мързеливия да бе тръгнал в друга посока, за да е сигурен, че не го

следим, досега трябваше да се е прибрал. Боби се съгласи с мен и излезе с предложение.

— Не — отсякох, — познавам този човек от детството си. В никакъв случай няма да разбия дома му.

— Не съм казал, че ти ще го разбиеш. Хайде, Уорд. Този човек си плю на петите още преди да те види добре. Ти беше прав. Барът на видеозаписа трябва да ти напомни за някого и този старец знае нещо.

— Може да ме е взел за друг.

— Вероятно си надебелял малко, но надали си се променил до неузнаваемост. Той те позна веднага. И офейка доста бързо за човек на неговата възраст.

Поколебах се, но не задълго. Бях прекарал много време с Мързеливия Ед. Като мен обаче имаше много други момчета, а оттогава сигурно бе контактувал с няколко поколения малолетни пияници. Въпреки това се бях надявал на по-радушно посрещане.

Слязохме от колата и се приближихме до фургона. Боби разби ключалката и влезе. След малко вътре светна.

Седнах на прага и зачаках; почудих се дали родителите ми са подозирали, че един ден ще се стигне до такова нещо. Синът им, полупиян, да разбие фургона на един старец. Не ми харесваше какво е излязло от мен, но и предишния ми начин на живот не ми допаднаше. Не върших това без причина. Споменът за играта на билиард с баща ми и реакцията на Ед при срещата с него ме бяха накарали да се върна в бара. Сега обаче, докато гледах пътя и слушах как Боби тършува във фургона, ми се стори, че отново чувам гласа на баща си:

„Чудя се какво е излязло от теб.“

* * *

Боби излезе след десет минути. Държеше нещо.

— Какво е това? — попитах, като се изправих; краката ме боляха.

— Хайде да влизаме. Сигурно си умрял от студ.

Върнахме се в колата и аз включих вътрешната лампичка.

— Е — каза Боби, — Мързеливия Ед се сгрива със силни алкохолни напитки. Стигнал е дотам, че крие празните шишета пори от

себе си. Ако не е това, значи прякорът му е съвсем на място. Вътре е пълно с боклук. Просто не мога да претърся всичко. Все пак намерих това.

Той ми подаде една снимка и я обърна така, че лампичката да я освети.

— Намерих я в един кашон до онова, което би трябвало да му служи за легло. Всичко останало са непотребни боклуци, но това привлече вниманието ми.

На снимката се виждаха петима тийнейджъри, четири момчета и едно момиче.

Беше направена на лоша светлина и фотографът бе забравил да каже „усмивка“. Само едно от момчетата, това в средата, явно знаеше, че образът му ще бъде увековечен. Другите гледаха в различни посоки и лицата им бяха в сянка. Не се разбираше къде е направена, но по дрехите човек можеше да се досети, че е от петдесетте или началото на шейсетте.

— Това е той — заявих. — Момчето в средата.

Този поглед в миналото на непознати хора ме караше да се чувствам неловко.

— Мързеливия Ед ли?

— Да, но снимката сигурно е отпреди петдесет години. Не съм го виждал толкова млад.

— Добре. — Боби посочи момичето, което стоеше от лявата страна на снимката. — А тази коя е?

Вгледах се в снимката. Можех да видя само част от лицето на момичето. Беше красива, млада.

Вдигнах рамене:

— Ти кажи. Не я познавам.

— Сериозно?

— Какво намекваш, Боби?

— Може да греша и не искам да ти влияя.

Отново се взрях в снимката. Огледах другите лица. После се съсредоточих върху лицето на жената.

— Не е майка ми, ако това си мислиш.

— Не. Вгледай се по-добре.

Вгледах се и накрая ми просветна. Отпуснах се на седалката.

— Мамка му!

— Позна ли я?

Отново се вгледах в снимката с надеждата да съм се излъгал. Макар че голяма част от лицето ѝ не се виждаше, очите и носът ѝ бях излезли ясно.

— Това е Мери. Мери Ричардс. Съседката на родителите ми. В Дайърсбърг.

Отворих уста да кажа още нещо, но бързо я затворих. Едно друго лице привлече вниманието ми.

Боби не забеляза.

— Какво тогава е правил Ед в Монтана? — попита. — Или какво прави тя на тази снимка?

— Наистина ли смяташ да го чакаме цяла нощ тук?

— Имаш ли друго предложение?

— Мога да ти покажа още нещо. Тук е студено и не мисля, че той ще се появи. Хайде да се връщаме в града.

Ръцете ми трепереха, гърлото ми бе пресъхнало.

— Съгласен — отвърна Боби.

Слязох от колата, приближих се до фургона и влязох вътре.

Сложих снимката на една масичка, на гърба ѝ написах бележка, в която се извинявах за разбиването. Оставих и телефонния си номер. Излязох и затворих вратата, като я подпрях с едно старо списание.

Върнахме се в града с изгасени фарове, макар че по пътя не срещнахме никого.

21.

Настанихме се в „Холидей ин“. Изкъпах се и изпих една бира, докато чаках Боби. Стаята беше чиста, добре обзаведена и уютна. Поръчах си голяма чаша кафе и един служител с хубава бяла униформа и неутрална усмивка ми я донесе и излезе бързо. Това напълно ме устройваше. Не съм особено общителен и не обичам хора, които се интересуват прекалено много от мен.

Щеше ми се снимката да е още при мен. Искаше ми се да я погледна отново. Вече почти бях убеден, че съм се припознал заради лошото осветление. Другата причина бе, че лицето на мъртвата Мери все още бе пред очите ми. Студеният ѝ труп сигурно лежеше в моргата, но никой нямаше представа какво ѝ се е случило. Знаех, че трябваше да им обясня, и затова още съжалявах, че сме избягали от Дайърсбърг. Мислех да се свържа с дайърсбъргската полиция и да ги насоча по правилната следа. Щяха да питат за името ми, но все щях да измисля нещо. Не ми липсва въображение.

Посегнах към телефона и в същия миг Боби почука на вратата. Отпуснах се в креслото.

— Добре ли си? — попита той, докато затваряше.

— Напоследък се чувствам доста странно, Боби.

Отворих лаптопа си и го поставих на средата на масичката. Дадох знак на Боби да седне в другото кресло, сетне пъхнах диска в компютъра и отворих файла със сцената в бара.

Силна музика. Хаос. Пияният оператор премина с несигурна походка през помещението, след това влезе в другата стая, където беше билиардната маса. Младата двойка стоеше с гръб към камерата, а мечокът и приятелката му се канеха да ударят топката.

Камерата се приближи и момичето с дългата коса вдигна очи. Натиснах ПАУЗА и спрях записа на лицето ѝ. Запазих образа като отделен файл и стартирах „фотошоп“. Отворих файла и увеличих лицето на жената. Изтрих част от дългата ѝ коса, за да изглежда по-къса. Поразширих бузите ѝ. Префасонирах прическата ѝ като за възрастна дама от двехилядната година. Посивих косата ѝ, снижих

контраста. Отново намалих образа, така че промените да не личат толкова.

Сега онова, което бях заподозрял пред фургона на Ед, се виждаше ясно. Въпреки че го бях очаквал, затаих дъх.

— Добре — прошепна Боби. — Това е тя. Заедно с родителите ти.

— Да, но те се запознах с Мери едва когато се преместихме в Монтана.

— И са казали нещо от рода на „О, тази Мери, тя е напълно непозната за нас. Никога не сме я виждали.“ Така ли?

— Държаха се, сякаш се познават едва от няколко години. — Вече ми се виеше свят. — Спомням си много добре как майка ми разправяше, че се запознала с Мери още първия ден след пренасянето им, когато дошла да ги почерпи с курабийки.

— А всъщност са се познавали от трийсет години.

Боби бе прехвърлил записа от родната ми къща и го бе спрял на момичето, седящо с кръстосани крака на пода.

Аз кимнах. Не се налагаше никаква обработка на образа. Това със сигурност бе Мери.

— Какво мислиш за този Ед? Възможно ли е той да е операторът?

— Единствения път, когато съм го виждал в присъствието на баща ми, двамата се държаха като непознати. — Вече бях описал този случай на Боби, докато отивахме към бара. — Трябва обаче да са се познавали. Всички са се познавали. По някаква причина Мери се е преместила, вероятно наскоро след заснемането на касетата. Със сигурност е била в Монтана много преди родителите ми да идат там. Междувременно те и Ед остават тук и единствения път, когато се срещат в мое присъствие, баща ми се прави, че не го познава.

Замислих се за всички случаи, когато бях виждал Мери в дома на родителите ми, но те потвърждаваха първоначалното ми впечатление — че дори да са се познавали, преди да се срещнат в Монтана, са се престрували, че не е така. Почудих се защо са крили този факт от мен, сетне си дадох сметка, че е твърде егоцентрично да разсъждавам така.

— Родителите ми са отишли там с цел — осъзнах накрая. — Преместили са се, защото са мислели или знаели, че нещо ще се случи. Точно затова тримата са се престрували, че не се познават.

— Малко преувеличаваш.

— Не мисля. Може би Мери не е била убита просто защото се е озовала на пътя на похитителя. Може би той е дошъл, за да свърши две задачи наведнъж.

Боби се замисли, кимна:

— И после, когато се появяваш в Хънтърс Рок, Ед побягва като гърмян заек.

— Трябваше да останем при фургона.

Той поклати глава:

— Не вярвам да се прибере. Сигурно вече се е обадил на бармана и е разбрал, че знаем къде живее. Освен това ти си прекалено скапан, за да преследваш когото и да било. Нали остави номера си във фургона. Ако се прибере, ще знае как да се свърже с теб. Утре ще се върнем в бара и ще притиснем собственика. Ще разберем къде има навик да се навърта старецът.

— С други думи, игла в копа сено.

— Ако е пъхната небрежно, ще изскочи бързо.

— Много мъдра мисъл, Боби. Трябва да си я запиша.

— Междувременно ще поровя в Мрежата. — Той погледна клетъчния ми телефон, който лежеше на масата. — И ако се надяваш Мързеливия Ед да се обади, по-добре включи тази машинка.

И се зае с лаптопа.

След малко телефонът ми изжужа.

— Получи ли се нещо?

Набрах гласовата си поща и се заслушах. Гласът беше на жена.

— Не е той — казах. — Момичето от болницата е. Преглеждала някои документи и щяла да ме уведоми, ако изскочи нещо интересно.

— И изскочило ли е?

— Не каза. Само да ѝ се обадя утре.

— Уорд, имаш писмо.

Погледнах над рамото му. На екрана имаше кратко съобщение:

„СПЕЧЕЛИ ГОЛЕМИ ПАРИ!

Ние сме малка фирма с РАЗРАСТВАЩА се дейност.

Използвай нашия продукт, за да промениш своя свят.

Трябва само да ни се довериш. Чистите духом ще се

възрадват, щом отворят нашия уебсайт!

Открий информацията, която ще промени живота на всички ни!

Включи се веднага в нашия бързо развиващ се бизнес. Стотици постигнаха повече, отколкото са мечтали. Защо да не станеш един от нас?

Не се бави — срокът на това предложение изтича в полунощ.“

— Пълна глупост! — изръмжах. — Зарибяване на наивници.

— Да, но няма формуляр за участие. Адресът на изпращача е фалшив. Освен това споменават уебсайт, без да дават Интернет адрес, а срокът е само три часа. Не е особено лесно да лапнеш въдицата. Виж и двете изречения с удивителен знак. Първото звучи доста странно — като цитат от Библията. Второто те призовава да „откриеш информация“, а няма никакъв линк.

Замислих се за момент.

— Това ми е изпратено, защото съм се регистрирал в някой сайт и съм оставил имейла си.

— Понякога, Уорд, и през твоя мозък минава някоя умна мисъл.

Той кликна върху един предварително записан Интернет адрес и след няколко секунди на екрана се появи празна страница с две думи на нея: ВДИГАМЕ СЕ.

Когато премести курсора над тях, той прие формата на ръчичка.

— Вече има връзка към друга страница. — Той щракна върху думата и на екрана се появи малък прозорец за парола. — О, мамка му!

— „Избраниците“ — предложих аз.

Той написа думата. Екранът съобщи: ЗАБРАНЕН ДОСТЪП. Боби изруга.

— Покажи ми пак имейла — рекох.

Той отвори текста. Прегледах го бързо.

— Опитай с „чистите духом“.

— Защо?

— Защото е архаичен в граматическо отношение израз и е в изречението, където се споменава уебсайтът.

Той го написа в графата за паролата. Отново не получихме достъп.

— Скоро ще ни изхвърли — предупреди Боби.

— Опитай пак, но като го напишеш слято.

Приятелят ми послушно натрака „чиститедухом“. Последва пауза. Сетне на екрана се появи нова страница. Този път в средата ѝ бяха изписани думите ДОБРЕ ДОШЛИ.

— Чудесно — промърмори Боби.

Премести курсора над ДОБРЕ ДОШЛИ и той се превърна в ръчичка. Щракна два пъти.

Екранът стана тъмнозелен и се изпълни с бели букви.

ЧОВЕШКИЯТ МАНИФЕСТ

Висшата истина

Някои хора не приемат теорията за Еволюцията. И грешат. Натякват ни, че Еволюция не съществува, за да НЕ НИ ПОЗВОЛЯТ да видим Истината. Сега обаче ние я Виждаме и Политиците и останалите ЛЪЖЦИ не могат повече да ни заблуждават.

Ти си мислиш, че знаеш Истината, но грешиш.

Знаеш само ЛЪЖИ.

Историята, на човека

В древни времена хората са били маймуни. Един ден обаче, преди пет милиона години, се появили три нови вида маймуни: горили, шимпанзета и „хоминиди“, които са дали начало на човешкия род. Когато гледаме по телевизията колко умни са шимпанзетата, ние виждаме, че това е самата истина. Два и половина милиона години по-късно са се появили първите Човеци. Те често биват наричани Хабилис, макар че наименованията за онова време са доста противоречиви. Това е тъмен период в Еволюцията, а учените използват ДЪЛГИ ДУМИ, когато не знаят толкова, колкото искат да си ПОМИСЛИМ, че знаят.

Преди един милион години се появил друг вид човек, наречен Еректус, защото се движел Изправен. Именно Изправената стойка ни различава от другите животни.

Някои от тези хора дали началото на Неандерталците, които просперирали за известно време. След няколко хиляди години този вид човеци се усъвършенствали в ходенето, създали по-съвършени сечива и започнали да използват ОГЪНЯ. Еволюцията продължила в Африка, където възникнал първият Хомо Сапиенс. Мозъкът ни станал по-голям, а оттам се увеличил Интелектът ни, който е уникален на света. Хомо Сапиенс изместил Неандерталците.

През цялото това време нашите предшественици били ЛОВЦИ и СЪБИРАЧИ. Живеели в малки общества, сплотени с Родство и Сътрудничество. Изхранвали се с дивеч, който ЛОВУВАЛИ, и плодове и корени, които СЪБИРАЛИ. Развитието продължило.

И както ще видиш, към плачевни резултати.

Преди около петнайсет хиляди години всичко започнало да се променя. Това може да ти звучи много отдавна, но не и според стандартите на Вечността. Човеците изоставили природосъобразния си начин на живот като ловци и събирачи. Защо?

Някои отдават това на увеличаването на населението, при което се получил недостиг на храна и жизнено пространство. Или на промени в климата, на влизането в Каменната ера и много други причини. Аз съм чел всички така наречени Научни обяснения и знам, че на никого не му е ясно. В прериите на Америка някога са препускали милиони бизони. Въпреки това са оцелявали. Движели са се постоянно в търсене на храна, но това е Естественият начин на живот. Човеците, които ходят Изправени, са СЪЗДАДЕНИ да изминават големи разстояния. Защо тогава изведнъж са престанали да се придвижват — когато милионите години на Еволюция са ни създали именно за това?

Причината е, че започнали да се занимават със земеделие. Хората се установявали на постоянно място и се събирали вече на много по-големи групи от стотици или хиляди индивиди. И веднъж започнало, това не можело да

бъде спряно. Земеделието осигурява повече храна, но то е ПО-МАЛКО ЕФЕКТИВЕН начин за изхранване на малки групи. То е ефикасно само при големи струпвания на хора. Земеделието довело до раждането на повече деца, а оттам общностите ставали още по-големи. Когато имаш голяма популация, вече нищо не може да я накара да се вдигне и да се върне към събирачеството. Ти си ОБРЕЧЕН.

След това се появили градовете, в които се събирали все повече и повече хора. Това довело до СОЦИАЛНО НЕРАВЕНСТВО, а след това до появата на ВОДАЧИ и РЕЛИГИИ. И на МОРАЛА. Ако живееш дълго време на едно място, всеки ден срещаш едни и същи хора. Затова се налага да се държиш с тях по определен начин, за да не те УБИЯТ. Така хората започнали да вярват, че ТРЯБВА да вярват в нещо. Тогава разбрали нещо, което не е присъщо на дълбоката същност на човека, но все пак е негово качество: способността да ИЗМЕНЯМЕ ОКОЛНАТА СРЕДА. Дотогава ние сме живели като част от природата. Със зараждането на земеделието сме започнали да ИЗНАСИЛВАМЕ земята и да я променяме в своя полза.

Въпреки това земеделците били ПО-БОЛНАВИ от събирачите. Земеделието носело ПО-МАЛКО храна за същите усилия. Ловците и събирачите имали ПОВЕЧЕ СВОБОДНО ВРЕМЕ и РАБОТЕЛИ ПО-МАЛКО. Хранели се по-здравословно от земеделците, които ядели твърде много кореноплоди и зърно. Земеделците по-лесно се разболявали — защото живеели по много на едно място. Продължителността на живота била малка и се вихрели ЕПИДЕМИИ.

ЗАЩО ТОГАВА ТОЗИ НАЧИН НА ЖИВОТ СЕ Е НАЛОЖИЛ В СВЕТА САМО ЗА НЯКОЛКО ХИЛЯДИ ГОДИНИ? Защо след Милиони години представителите на нашия Вид са променили начина си на живот — и то към ПО-ЛОШО?

Нечовешкият геном

Вирусите са много малки, но когато обсебят тялото ти, то започва да се държи, както иска Болестта. Много вируси те разболяват, като този на грипа. Други те убиват, като СПИН. Най-хитрите Вируси обаче нито те разболяват, нито те убиват — защото искат да те превърнат в свой ДОМ.

Преди 20 000 години ние сме били заразени. Хомо Сапиенс донесъл вируса от Африка, затова измрели и Неандерталците. Те били по-приспособени към условията на средата в Ледниковия период, но въпреки това измрели. Вирусът ни е принудил да живеем на по-големи групи и в градове, защото така се РАЗПРОСТРАНЯВА ПО-ЛЕСНО. Ние не сме го направили, защото е по-добре за нас. Направили сме го, защото сме били в капан. Така Вирусът установил контрол над нас и ние сме се превърнали в негов дом. Природата ни се е променила и вече не сме можели да се върнем.

Вирусът се е превърнал в толкова неразделна част от нас, че Учените никога няма да го разберат, независимо за колко умни се мислят. Точно затова Родината е толкова важна за повечето хора, в това число ЕВРЕИТЕ. Ако започнем да се местим, Вирусът си мисли, че искаме да се върнем към първоначалния си начин на живот, и ни създава неприятности. Точно затова ние не се интересуваме от хората от другите страни. Те не означават нищо за нас. Точно затова Терористите и Убийците убиват невинни Американци. Ние не сме никакви за тях. Точно затова градовете ни кипят от Насилие. Ние сме принудени да се ровим в боклуците на други хора като плъхове и това е смърт за нас. Точно затова се случват неща като Холокоста и геноцида в Босна и Руанда. Чуждите племена са наши Врагове и ние се съюзяваме, за да ги унищожим. Точно затова нашите водачи са Лъжци и Глупаци, Управниците ни лишават от СВОБОДАТА ни заради така наречените права на хора, които не познаваме. Точно затова хората Убиват. Защото единственото, което ни спира, е Моралът, а той е измислен от Вируса.

Те все се опитват да ни внушат, че сме еднакви, че кръвта ни е един цвят, но дори това не е вярно. Има различни кръвни групи — генетично обусловени.

Дори на това основно ниво ние сме несъвместими едни с други. Дори кръвта ни не е еднаква.

Какво можем да направим?

Трябва да започнем в градовете, сред Черните. Вие може да не ни харесате — защото не сте от нашия тип и сме принудени да живеем заедно единствено от Болестта — и ще станете Жертви. Вие сте докарани от вашия Дом и сте наблъскани на места, където няма надежда за Вашия Вид.

Ние не трябва да живеем на големи групи. Ние не сме създадени, за да се грижим за хора, които не познаваме. Ние трябва да сме свободни, не затворени в градове и управлявани от хора, които се интересуват само от ПАРИ.

Единственият начин да им попречим да ни унищожат, е като избиваме носителите. Политиците няма да ни помогнат, защото те процъфтяват в това Нечисто обкръжение. Както вирусът, без „цивилизация“ те няма да имат гостоприемници. Всичко зависи от нас.

Онези, които убиват, ще бъдат свободни.

Онези, които не убиват, са заразени.

Да прочистим планетата.

Да унищожим вируса.

Въоръжете се и избивайте.

Прочетох текста няколко секунди преди Боби.

— Запази го на диска — предложих. — Утре няма да е тук.

Когато Боби съхрани материала, аз се върнах в началото и отново го прочетох. Напомняше ми на маниакални брътвежи, лошо напечатани листовки, разпространявани по улиците, гневни речи на хора, чието съзнание е замъглено от алкохол, невежество и гняв. Тук

обаче имаше нещо различно. Облегнах се назад и се помъчих да го доловя.

— Трябва да му се признае, че се е постарал — каза Боби, когато прочете текста още веднъж. — Доста се е поровил в библиотеката. В общи линии обаче това е пълна лудост, нали?

— И да, и не. Термини като „геном“ и „хоминиди“ не ми звучат като от устата на луд.

— Две сложни думички не правят цялото бръщолевене гениална творба. Може просто да ги е преписал.

— Всяка запетайка си е на мястото, Боби. Доста хора биха приели това като Божието слово. Десните екстремисти за начало. Дори може те да стоят зад това.

Той се изсмя:

— Съмнявам се. Знаеш ги какви са. Побелели ветерани и хлапета, които са гледали толкова много филми за Виетнам, та си мислят, че и те са били там. Правят си лагер в гората, лъскаят си инструмента и се карат за жени.

— Не всички са малоумни.

— Разбира се, че не. Аз говоря за онези, които поглъщат „Войник на съдбата“ от кора до кора и си купуват наръчници как да си направиш напалм или да заложиш смъртоносни капани за хора в задния си двор. Тези индивиди се готвеха за края на света при настъпването на хилядолетието и останаха разочаровани, че животът си продължи постарому. Обличат се с камуфлаж и не спират да тръбят как светът отивал към гибел и за всичко са виновни евреите и латиноамериканците, да не говорим за Белия дом и Саддам Хкрсеин. Ако някой се загрижи за негрите в гетата, тези момчета наистина се ядосват и са готови да пречукат всеки, който не им харесва.

— Това е същото. Хора, които никога не са се чувствали част от обществото и са свикнали да живеят на малки групи, където всички се познават.

— Недей, Уорд, ще ме разплачеш.

— Майната ти. Човек се доверява на управниците си, обича страната си, колкото му казват да я обича, а накрая разбира, че всичко това е само за да му затворят устата и че всички други са свободни, с изключение на него. Ти как би реагирал в такъв случай?

— Добре, Уорд. Това тук е писано с искрени чувства и човекът има доста сиво вещество. Признавам, че някои от твърденията му не са лишени от логика. Това, което не ми се вярва, е, че тези думи могат да размътят мозъка на много хора. Повечето такива теории успяват да привлекат двайсет-трийсет души. Може би някъде по широкия свят има още такива. Но не и тук.

— Така е било преди Интернет.

— В него има доста подобни типове — призна той. — Достатъчно психари, за да създадат работа на всички психиатри в страната. Хора, които мразят някого или нещо, вярват в края на света, горят мумифицирани кукумявки по пълнолуние, въобразяват си, че Марс е база на чужда цивилизация и че всички ядрени ракети са насочени персонално към тях. Почти през целия си живот съм се занимавал с такива глупости и вярвай ми, никое значимо световно движение не се управлява от такива хора. Те мразят всеки, който е различен от тях. Затвори ги в една стая и ще се избият.

— Човек не може да види всички файлове на всички сървъри. Ние намираме само онова, което ни позволяват да видим. Може да има цяла друга мрежа, използваща същите компютри и същите телефонни линии, само за убийци, убийства и планове за бъдещи разрушения. Ако не знаеш къде да гледаш, никога няма да попаднеш на основната страница. — Боби завъртя очи и това ме подразни. — Слушай сега. Това сме ние, разбираш ли? Учените създадоха Мрежата, за да могат да обменят информация. Докато се усетим обаче, от Интернет започнаха да ни заливат глупави реклами, Мрежата се напълни със страници на всякакви фирми и фирмички. Навсякъде се натъкваме на порнография, а разни на пръв поглед нормални мъже и жени седят в тъмни стаички и си пишат едни на други как искат да се облекат като Шърли Темпъл и да бъдат бичувани до кръв. В това се превърна Мрежата: място, където, скрит зад анонимността си, можеш да престанеш да се преструваш на господин или госпожа Добър гражданин и да покажеш какъв си всъщност. Така вече не е нужно да се правим на загрижени за бъдещето на глобалното ни село, а да си кажем направо, че с удоволствие бихме изклали половината от списъка си за коледни поздравления.

— Какво отношение към останалите хора! Ти май вече си готов да се присъединиш към прочистването. — Боби се потърка по носа. —

Уорд, това може да е просто някой куку.

— Глупости! До тази страница стигнахме през букмарк от компютъра на човек, който е заснел петминутен запис с наслов „Избраниците“. Този човек и съпругата му са мъртви, а също и една жена, която явно са познавали почти цял живот. Два часа след като изпратих заплаха на хората, показани на записа, къщата и хотелската ми стая бяха взривени. За Бога, дори архитектурата на „Палатите“ се вписва в картинката. Те дават милиони долари, за да живеят в пещери на ловци и събирачи.

Боби разпери ръце:

— Добре. Разбрах те. И какво от това?

— Ние открихме тази страница. Какво да правим отсега нататък? Няма връзки, няма имейл, нищо. За какво ще е всичко това, ако не да води нанякъде?

Боби обърна лаптопа към себе си и натисна комбинация от клавиши. На екрана се показва закодираното съдържание на страницата в html-формат — компютърния език, позволяващ отварянето ѝ на всеки компютър под всякаква операционна система.

Той започна бавно да преглежда текста.

По едно време спря.

— Я чакай.

Отново прехвърли документа в текстов формат и погледна последния му пасаж.

— Добре — рече и кимна. — Не е много, но все пак открих нещо. — Посочи екрана. — Виждаш ли нещо тук? Под текста?

— Не. Защо?

— Защото там има нещо. Една дума, но буквите са със същия цвят като фона на страницата. Виждат се само когато превключиш на програмен език.

— Наистина е интересно. Каква е думата?

Той отново обърна текста на html-формат и ми показва един къс ред накрая. Между командите на компютърен език бе изписано:

```
<font color="#339966" >Праведника </font>
```

— Праведника. Кой, по дяволите, е този?

ТРЕТА ЧАСТ

*Историята е по петите ни, следва ни като
сянка, неумолима като смъртта.*

Марк Оже,
„Несъществуващи места.
Увод в антропологията на
свръхсъвремието“

22.

Сара не си спомняше кога го беше чула за пръв път. Преди един или два дни може би. Подозираше, че е дошъл предишната нощ и е изчезнал отново, преди тя да го усети. Чудеше се дали не е почувствала присъствието му и през деня, но тогава умът ѝ беше побистър и тя успя да се убеди, че само си въобразява. Късно следобед го чу над себе си и се замисли, че щом идва по светло, нещата сигурно ще се влошат още.

Откаченият я беше посетил два часа преди това. Бе говорил доста дълго. Просто говореше, говореше и пак говореше. Първо за събирачеството. После за чумата. След това за някакво място в Италия, наречено Кастенедоло, чието име навяваше мисли за ваканция, разхладителни напитки и храна, като спагети, наденица, пържоли, калмари или супа, но очевидно нямаше нищо общо с тях. На това място били открили някакъв стар скелет и гробът му бил изграден от пластоцен или плиоцен и бил поне на два милиона години, та какво мислела тя за това?

Сара не мислеше нищо. Опитваше да се съсредоточи върху думите на мъжа, но през последните няколко дни се чувстваше прекалено зле. Беше се отказала да моли за храна, а и вече не изпитваше глад. Просто, когато мъжът замълчеше за по-дълго време, сякаш очаква някаква реплика от нея, изръмжаваше утвърдително. По принцип смяташе, че методите му за обучение — ако това бе целта му — са доста ефикасни. Даскалите ѝ със сигурност можеха да се поучат от него. Половината ѝ приятели гледаха на училището като на нещо средно между клуб и увеселително заведение. Ако някой ги закове в кухни под дюшемето и им говори без прекъсване, сигурно щяха да си вземат бележка. Така може би целият испански речник щеше да им влезе в главите. Не беше зле майка ѝ да предложи този метод за обучение на следващата родителска среща. От време на време обаче учениците трябваше да получават нещо за ядене, иначе губеха способност да се съсредоточат.

По едно време тя се разкашля и той замълча и търпеливо я изчака да спре. После отново заговори. Този път разправяше за Стоунхендж и тя се заслуша внимателно за известно време, защото Стоунхендж беше в Англия, а тя харесваше Англия. Англия бе хубава и имаше готини състави. Той обаче се впусна в пространни обяснения, че Стоунхендж бил само отчасти обсерватория, а иначе представлявал карта на човешкия геном, и тя престана да го слуша.

Накрая той ѝ даде малко вода. Тя не се противи твърде дълго. Колкото и да ѝ се искаше да му покаже презрението си, жаждата победи упорството ѝ. На третия път устата ѝ се отвори сама. Водата беше сладка, хладка и прекрасна. Тя си спомни, че в началото вкусът ѝ се бе сторил по-различен от водата, с която бе свикнала вкъщи. Струваше ѝ се, че е било преди цяла вечност.

— Добро момиче — похвали я мъжът. — Виждаш ли сега, че не съм толкова лош? Можех да се изпикая върху теб и ти пак да пиеш. Вслушвай се в повика на тялото. Вслушвай се в онова, което е вътре.

— Вътре няма нищо — изхриптя тя, сетне за последен път го помоли за храна: — Моля те. Дай ми нещо за ядене. Дори да са само зеленчуци. Моркови или зеле.

— Още ли ме молиш?

— Моля те. — Главата ѝ сякаш бе пълна с мъгла. — Не се чувствам добре и ако не ме храниш, ще умра.

— Настойчива си. Само това поддържа вярата ми в теб.

Той не отказа направо да задоволи молбата ѝ, просто заговори за вегетарианството. Обясни, че било неправилно, защото човекът имал зъби на всеядно животно. Хората преставали да ядат месо, защото отделяли прекалено много време на мисленето, а умът им бил заразен и им пречел да се вслушат в повиците на тялото. Сара го остави да говори. Каквото ще да казва. Тя също не харесваше вегетарианците главно защото онези, които познаваше, все се надуваха, особено Ясмин ди Плану, която постоянно дуднеше за правата на животните, а имаше най-голямата колекция луксозни обувки в цялото училище и повечето от тях бяха направени от същества, които някога са могли да се движат сами, а не благодарение на изящните ѝ малки крачета.

След като ѝ даде да пие отново, той върна капака на мястото му. През следващите два часа умът на Сара бе изключително ясен и това беше едно от нещата, които я тревожеха. Тя знаеше, че мисълта ѝ е

толкова ясна, защото обмисля възможностите за бягство. Не кроеше никакви планове. Отдавна не си ги представяше, макар че в началото това бе главното, за което си мислеше. Отначало си представяше, че изведнъж ѝ идват сили и тя разбива дъските, като човек, който е бил погребан твърде рано и е сериозно ядосан на целия свят. След това ѝ дойде идея да разговаря с мъжа, да го омае (тя бе красива и го знаеше; момчетата в училище я слушаха в захлас, да не говорим за келнера в закусвалнята, който, мине се — не мине, доприпкваше при масата им, макар че изобщо не беше необходимо), да опита да го вразуми или просто да му заповяда да я пусне. Опита всичко това, но усилията ѝ отидоха напразно. Накрая започна да си фантазира, че баща ѝ просто идва и я намира. Все още си мислеше за това, но не толкова често като преди.

Както и да е, след известно време чу, че нещо влиза в стаята над нея. Отначало си помисли, че е мъжът, но после си даде сметка, че не може да е той. Имаше прекалено много крака. Тези крака топуркаха по пода и обикаляха безспир над главата ѝ. Изведнъж спряха. Чуваха се звуци, подобни на смях, писклив, но в същото време пресипнал. Съществото отново започна да се движи и да издава неприятни шумове, наподобяващи грухтене, после хриплив лай. Накрая до ушите ѝ долетя стон, ала сякаш идваше не от едно гърло, а от няколко едновременно.

Така продължи още известно време, сетне съществото си отиде.

Сара лежеше с широко отворени очи. Знаеше, че това е лошо. Много лошо. Това не беше мъжът или ако беше, сигурно се бе превърнал в нещо друго. Звучите, които бе чула, я изпълваха със страх. Съществото бе дошло посред бял ден и явно не си губеше времето.

Сигурно беше самият Пазибоже.

23.

Нина излезе рано, като остави бележка, че ще се обади. Занд прекара утринта в крачене из задния двор. С всеки изминал ден вероятността Сара Бекър да бъде намерена жива намаляваше. Знанието за това не му помагаше в търсенето.

Той отново премисли теорията, която бе представил пред Нина, и не намери никакви слабости. Знаеше, че това са голи предположения, и разбираше, че има причина да се държи за тази идея. Ако човекът, убит от него, беше виновен за отвличането на момичетата и предаването им в ръцете на истинския убиец, извършеното от Занд можеше да бъде оправдано. Последните две години на самота го бяха научили на нещо: ако човек живее в мир със собствената си душа, мнението на останалите е без значение. Знаеше, че Праведника вероятно размишлява по същия начин, но това не променяше факта.

След порядъчно количество кафе махмурлукът му премина в общо неразположение, което можеше да пренебрегне. Болките в гърба и врата от спането на неудобния диван бяха намалели. Океанът бе способен да облекчава дори от разстояние.

По обяд той влезе в къщата и се разтършува за храна. Хладилникът бе празен. Шкафовете и фризерът — също. Занд не си спомняше да е срещал жена, която да не държи поне пакет бисквити или нарязан за тостер хляб. Повечето представителки на нежния пол сякаш се изхранваха с препечени филийки. Отчаян, той влезе в хола и заразглежда съдържанието на секциите. Имаше книги за серийни престъпления, както популярни, така и научни; статии по съдебна психология; фотокопирани материали от съдебни процеси, подредени в папки и разделени по щати. Няколко стари романа от автори като Харис, Томсън, Конъли, Кинг. Много малко от материалите не бяха свързани с тъмната страна на човешкото поведение. Всичко му бе познато от вечерите, които бе прекарал тук през 1999 година, от часовете, когато криминологията беше последното, с което му се занимаваше. Отдавна се бе примирил с тази загуба. Дженифър така и

не научи за любовната му афера и тя не се отрази нито на отношението му към нея, нито на брака му.

Той взе една папка със записки от разследвания и я разлисти разсеяно. Първият случай бе на някой си Гари Джонсън, който изнасил и убил шест възрастни жени в Луизиана в средата на деветдесетте. Към първата страница бе прикачена бележка, в която се отбелязваше, че Джонсън излежава шест доживотни присъди в затвор, за който Занд знаеше, че е истински ад: тъмница, пълна с жестоки мъже, хранещи някаква любов единствено към възрастните си майки. Всъщност цяло чудо би било, ако Джонсън е още жив. Една точка за добрите. Следващият случай бе за изчезването на седмина младежи във Флорида; разследването продължаваше.

Една точка за убийците. Поредната.

Занд взе друга папка.

* * *

След два часа седеше по средата на хола, заобиколен от папки. На вратата се почука. Занд вдигна изненадано глава. След още няколко потропвания най-после стана да отвори.

На прага стоеше нисък мъж с безвкусна прическа. Зад него се виждаше кола в доста лошо състояние.

— Таксито — рече посетителят.

— Не съм поръчвал такси.

— Знам. Дамата го поръча. Каза да дойда да ви взема. Много бързо. На всяка цена.

— Каква дама?

Занд се чувстваше леко замаян. Умът му бе пълен с факти от прочетените досиета. Нещо го глождеше.

Другият мъж изръмжа нервно и зарови из джоба си. Измъкна намачкано листче и го показа на Занд.

— Нина. Настоя да ви кажа, че било спешно. Открила нещо за някакъв справедлив човек... това не го разбрах много добре. Във всеки случай трябва да тръгваме веднага.

— Накъде?

— Към летището, човече. Обеща, че ако ви закарам наистина бързо, ще ми плати тройно. Тези пари ми трябва, така че, ако обичате, хайде да тръгваме.

— Чакайте малко.

Занд се върна в къщата. Взе телефона и се обади на мобилния на Нина.

Тя вдигна след две позвънявания. В слушалката се чуваше много страничен шум, като от оживена чакалня.

— Какво става? — попита той.

— В таксито ли си?

Гласът ѝ звучеше възбудено и по някаква причина това го раздразни.

— Не. Какво правиш на летището?

— Обади ми се човекът, който следеше мрежата. Имаме попадение с „Праведника“.

— С тази дума със сигурност има много попадения, Нина. Освен това федералните сигурно вече са захапали.

— Не съм уведомила федералните. Действах самостоятелно.

— Ясно. Типично за теб.

— Засякохме компютъра, от който е посетена страницата. Хайде, Джон. Това ми се случва за пръв път от две години, федералните не знаят за бележката, която получи навремето. Те все още го наричат Пощальончето.

В слушалката изгърмя друг глас — някой обявяваше поредния полет. Занд изчака да утихне, сетне отбеляза:

— Казах го на Майкъл Бе кър.

— Попадението не е в Лос Анджелис — тросна се Нина.

— Къде е тогава? Къде?

— Във вътрешността на щата. Някакво градче на границата с Орегон. В „Холидей ин“.

— Обади ли се в местното управление на Бюрото?

— Началникът му ме мрази. Няма да си мръдне пръста за мен.

„Ясно — помисли си Занд. — И ако случайно изскочи нещо, ти искаш лично да арестуваш престъпника.“

Навън шофьорът подскачаше нервно от крак на крак.

— Прекалено е рисковано, Нина.

— Ще взема ескорт от местната полиция. Каквото кажеш. Слушай, Джон, самолетът е след четирийсет минути. Аз със сигурност се качвам, купила съм два билета. Идваш ли, или не?

— Не.

Той затвори телефона. Излезе и каза на шофьора, че няма да ходи никъде, като му даде достатъчно пари, за да го отпрати без възражения.

Сетне изруга, грабна палтото си и няколко папки и успя да скочи в таксито, преди да е напуснало двора. Не искаше към всичко, което му тежеше на съвестта, да се прибави и Нина.

24.

На следващата сутрин се събудих в девет. На нощната масичка намерих бележка от Боби. Канеше ме да сляза при него във фойето колкото се може по-скоро. Изкъпах се, за да придобия някакъв човешки вид, и излязох. Пристъпях по коридора като мечка, принудена да върви на задните си крака. След като се бях наспал, се чувствах по-различно, макар че не можех да определя дали е по-добре отпреди. Мислите ми бяха размътени.

Фойето бе почти празно, само някаква двойка стоеше на рецепцията. Звучеше тиха музика. Боби седеше по средата на голям диван и четеше местен вестник.

— Здравсти — изломотих.

Той вдигна очи:

— Изглеждаш ужасно, приятелю.

— А ти си все така свеж. Как го постигаш? Всяка вечер се завиваш в пашкул и на сутринта се събуждаш нов човек? Или правиш някакви специални упражнения? Каж ми. Искам да бъда като теб.

Навън небето беше безоблачно и светло, само това ме спираше да не заскимтя. Повлякох се на паркинга след Боби и закрих очи.

— Носиш ли си телефона? Заредена ли е батерията?

— Да, макар че наистина не виждам каква полза има. Мързеливия Ед или не си е ходил у дома и в този случай само си губим времето да го посещаваме пак, или не желае да разговаря с мен.

— Голям песимист си, Уорд. Дай ключовете, аз ще карам.

— Добре че имам такъв оптимист до себе си. Хайде, стига глупости.

Хвърлих му ключовете.

— Стой на място! — прозвуча заповеден глас.

Очевидно не го беше казал Боби. Спогледахме се, сетне обърнахме глави.

Зад нас стояха четирима души. Двамата бяха униформени полицаи — единият около петдесетте, стегнат и строен, другият към трийсетте, с порядъчно шкембе. От едната страна стоеше мъж с дълго

палто. По-близо до нас бе застанала стройна жена в елегантен костюм. От четиримата тя имаше най-заплашителен вид.

— Ръцете върху капака — нареди тя.

Боби се усмихна злобно:

— Това някаква шега ли е?

— Слагай ръце върху капака, веднага — изръмжа по-младият полицаи.

Премести ръка към кобура си, явно нетърпелив да използва пистолета. Или поне да го покаже.

— Кой от вас е Уорд Хопкинс? — попита жената.

— И двамата — изстрелях. — Клонирани сме — поясних.

Младият полицаи рязко пристъпи към нас. Вдигнах ръка на нивото на гърдите си и той опря своите в дланта ми.

— Спокойно — предупреди жената.

Полицаят не каза нищо, но спря и продължи да ме гледа страшно.

— Добре — рекох, без да свалям ръка. — Да не се караме. Вие сте от местната полиция, предполагам.

— Точно така — отвърна жената, като извади картата си. — Тези двамата са от полицията, а аз съм федерален агент. Затова мирувайте и да ви видя ръцете върху колата.

— Не става — възрази решително Боби. — Знаеш ли защо? Аз съм от Управлението.

Жената примигна удивено:

— От ЦРУ?

— Точно така, госпожо — отвърна той с престорена учтивост. — Остава да дойде и някой от флота и можем да спретнем парад.

Последва неловко мълчание. Младият полицаи се обърна към колегата си, който, вдигнал вежди, наблюдаваше жената. Вече не изглеждаха толкова самоуверени, както преди няколко секунди. Мъжът с палтото поклати глава.

Реших да сваля ръката си и казах:

— Той е от ЦРУ, а аз не. Обикновен гражданин съм. Казвам се Уорд Хопкинс. Защо съм ви притрябвал?

— Чакай малко — намеси се Боби; кимна към младия полицаи: — Я се мръдни назад, стрелецо.

— Майната ти — изръмжа полицаят.

Жената не сваляше поглед от мен.

— Трябвате ни заради едно търсене в Интернет — обясни. — С кодова дума „Праведника“. Проследихме го до вашия компютър в този хотел. И ние търсим човек, който се подвизава под това прозвище.

— Не мен лично?

— До снощи нямах представа, че съществувате.

— И защо търсите този Праведник?

— Не е ваша работа — изръмжа младият полицаи. — Госпожо, ще арестувате ли тези задници, или не? Писна ми вече от нахалството им.

— Правете каквото искате — рекох. — Можете да ни арестувате или да си поговорим като приятели. Не ви съветвам обаче да прибегвате до първото.

По-възрастният полицаи се усмихна:

— Да не ни заплашваш, синко?

— Не. Аз съм миролюбив човек. Боби обаче не е много общителен. Само ще нацапаме паркинга с кръв, и не с нашата.

Мъжът с палтото се обади кисело:

— Страхотно, да летя хиляда километра само за да слушам някакви малоумници!

Жената не му обърна внимание:

— Праведника е убил поне четири момичета, може би повече. В момента държи още едно, за което все още има някаква надежда.

Боби я изглежда зяпнал.

— Какво? — изненада се тя. — Това говори ли ви нещо?

— Не се хващай за сламки, Нина — рече мъжът с палтото. — Зарежи ги.

Боби се опомни и затвори уста. Жената се обърна към мен:

— Разкажете ми.

— Добре — склоних аз. — Май наистина ще се наложи да поговорим.

Възрастният полицаи се изкашля:

— Госпожице Бейнам, може би вече нямате нужда от нас.

* * *

Заехме една маса до прозореца в тъй наречения бар на хотела. Помещението беше достатъчно голямо и ново, но изглеждаше стерилно. Аз, Боби и жената седнахме един до друг, мъжът с палтото, който най-после се представи като полицаи от Лос Анджелис, се настани малко по-встрани. Даде да се разбере, че има по-полезни неща за вършене. Двамата полицаи бяха отпътували да ядат палачинки и да се хвалят как са щели да ни натупат, ако им бяхме дали повод.

Взех разпечатките от Боби и ги подадох на жената.

— Щом искате да разберете защо търсим Праведника, ето причината. Интересуваме се от съвсем различно нещо. Ето обаче какво намерихме.

Тя прегледа набързо трите листа. След това ги подаде на спътника си.

— И от какво се интересувате? — попита.

— От една група, наричаща себе си „Избраниците“ — отвърнах. — Боби попадна на един уебсайт и това излезе от него. Следващата логична стъпка бе да потърсим Праведника.

— Управлението ли се занимава с това?

— Не, частно разследване.

— На края на последния лист има линк към друга страница — отбеляза тя. — Накъде водеше?

— Какъв линк? — изненадах се аз.

— Намерих го, след като задряма — обясни смутено Боби. — Беше скрит в някакви безсмислици. Трябваше да го открием по-рано.

— И накъде водеше?

— Към страници за серийни убийци — отговори той и при това мъжът с палтото вдигна очи. — Сайтове на почитатели. Страници с подробни биографии на убийците, прилежно написани от хора, които нямат никакви амбиции да застрашават по някакъв начин обществото.

— Може ли да видя първата страница? — попита жената.

Той поклати глава:

— Вече я няма. Проверих отново, когато ми писна да гледам снимки на откачалки. Файлът вече не е на този сървър. Вероятно е преместен другаде.

— Запазихте ли адресите на уебстраниците, до които водеше?

Боби вдигна рамене:

— Не видях причина да го правя. Това са страници на хора с параноични пристъпи, които се възбуждат от делата на серийните убийци.

— Прав е — заяви мъжът с палтото и върна листата на жената. — Това е задънена улица. Истинското име на Пощальончето е изтекло по някакъв начин и някой психар го използва. Някой е решил да си направи уебстраница, като се представя за него. Интернет е пълен с такава помия. Канибалски клубове на неудачници, които не могат да си изкарат прехраната дори като миячи в „Макдоналдс“.

Изгледах го изненадано:

— Пощальончето ли?

— Това име бе дадено от пресата на човека, когото търсим.

— Господи, още ли го търсите?

— Да, и няма да се откажем, докато не го видим мъртъв. Нина, отивам да изпуша една цигара. Предлагам след това да се връщаме в цивилизацията.

Той стана и излезе.

— Искаше да каже „докато не го заловим“ — измърмори виновно жената. — „Докато не го заловим“, това имаше предвид.

— Да, да — успокои я Боби. — Мен ако питате, този трябва да се държи много изкъсо.

— Какви са тези „Избраници“? — поинтересува се тя.

— Разкажи й, Боби — оправих се.

— Внимавай — размаха пръст Боби. — И помни какво казах току-що.

Оставих ги в бара и излязох във фойето. Мъжът с палтото стоеше на няколко метра пред входната врата.

— Имаш ли цигара?

Той ме изгледа, после бръкна в джоба си. Подаде ми цигара; замълчахме.

— Ти си онова ченге, нали? — попитах по едно време. Той не отговори. — Нали?

— Бях ченге — отвърна гой. — Вече не съм.

— Тогава живееш в Сан Диего и следях новините. Говореше се за един полицаи, който бил много способен в разкриването на серийни убийци. Не успя да пипне този, после се изгуби. Мисля, че това си ти.

— Явно доста си чел за случая. Сигурен ли си, че нямаш и друга причина да го следиш? Може би си се интересувал колко почитатели си си спечелил. Искал си да се увериш, че все още си известен.

— Ако мислеше, че съм аз, нямаше да водим този разговор. Затова не ме баламосвай.

Той смукна за последно от цигарата и я запрати към другия край на паркинга.

— Какво търсиш тогава?

— Търся хората, които убиха родителите ми.

Той ме погледна:

— Тези „Избраници“ ли?

— Мисля, че да. Само не знам дали са свързани с човека, когото търсите вие.

— Не са — отсече той и отново загледа паркинга. — Цялата тази история е пълна глупост и губене на ценно време.

— Приятелката ти май не мисли така. Всъщност това не ме засяга. Струва ми се обаче, че в хотела оставихме двама души, свързани с главните правозащитни служби. Те могат да раздвижат нещата. От друга страна сме ние с теб, които сме свързани емоционално с проблема. Можем да си слагаме пръчки в спиците, а можем да се съюзим и да се опитаме да постигнем нещо заедно.

Той се замисли, сетне изрече:

— Напълно си прав.

— Как се казваш, друже?

— Джон Занд.

— Уорд Хопкинс.

Стиснахме си ръцете и се върнахме в хотела. При вратата на бара телефонът ми иззвъня. Магнах на Занд и се отдалечих в един ъгъл на фойайето. Преди да вдигна, се поколебах за момент. Чудех се как най-добре да подходя към един уплашен до смърт старец. Така и не се сетих за нещо разумно. Щях просто да го изслушам. И да се опитам да не се разкрещя.

Обадих се, но не беше той. Проведох кратък разговор, после поблагодарих. Затворих телефона.

Когато влязох в бара, останалите седяха около масата. Занд се беше приближил повече до другите двама. Жената ме изгледа въпросително. Обърнах се към Боби:

— Нищо особено.

— Мързеливия Ед ли беше?

— Не. Момичето от болницата.

— И какво?

— Вчера цял следобед е преглеждала картоните.

— Сигурно доста си я впечатлил.

Не отговорих, затова той настоя:

— Добре, ще кажеш ли какво е намерила?

— Проследила е медицинските досиета на родителите ми до родните им градове, които са коренно различни от онези, където мислех, че са родени.

Гласът ми звучеше пресипнало. Занд впери поглед в мен.

— Не ви разказах за това — обясни Боби, — но Уорд е имал брат, чието съществуване родителите му са крили от него.

— Всъщност доста неща са крили от мен — добавих.

Жената ме гледаше изпитателно. Цялото ми минало приличаше на хубава приказка, която просто съм чел толкова често, че съм започнал да я мисля за реалност.

— Какво има? — попита жената.

— Майка ми не е можела да има деца.

— След теб ли? — поинтересува се Боби.

— Не. Изобщо.

25.

Двамата дойдоха с нас в бара. Младият Ед не ни посрещна много радушно, каза само, че не е виждал съименника си и нямал никаква представа къде може да е отишъл. Продължи да твърди така и след като Занд се усамоти с него за малко. Не чувах какво говори бившият полицаи, но по жестовете на Ед личеше, че е доста убедително.

— Явно много иска да хване убиеца — отбелязах пред Нина.

Тя извърна глава:

— На мен ли го казваш?

Занд се върна при нас и барманът бързо потърси прикритие зад бара.

— Само си губим времето — избуча бившият полицаи, когато излязохме. — Не се обиждайте, момчета, но не виждам с какво този изкувал дъртак може да ни помогне на нас с Нина. Може да знае нещо важно за вас, но нас няма да улесни с нищо. А с всяка изгубена минута смъртта на Сара става все по-сигурна.

— А ти какво предлагаш, Джон? — попита го жената. — Да се върнем в Лос Анджелис и да чакаме?

— Да. Точно това смятам да направя. Преди да тръгна, не съм бездействал у вас. Мисля...

Той поклати глава.

Тя се намръщи:

— Какво?

— Ще ти кажа в самолета — отвърна той.

— Е, хайде — намесих се аз. — Ще ви оставим да се усамотите за момент.

Отдалечих се към Боби, който вече чакаше при колата.

— Май компанията ще се раздели — отбелязах.

— Какво смяташ да правим?

— Да се помотаем из улиците, да проверим по баровете, магазините, в библиотеката, на такива места, където хората имат навик да се застояват. Ще подходим професионално. Това не е Ню Йорк. Местата, където може да се скрие, не са безброй.

— Ти си познавал този човек. Изобщо ли не се досещаш къде може да е отишъл?

— Не съм го познавал чак толкова добре. — Обърнах се и погледнах бара. — Като ученик съм идвал да пийна тук. Киснех в заведението и той ми сервираше. Това е всичко.

Отново си спомних вечерта, когато баща ми бе дошъл в бара, и как се бях почувствал малко виновно, докато Ед ми наливаше бира след това. Сега си дадох сметка, че сигурно пропускам нещо важно. Тогава реакцията на Ед ми се беше сторила съвсем непринудена, но сега не мисля така. Мързеливия Ед не беше от хората, които се разчувстват лесно. Жестът му не искаше ли да каже: „Знам какво е да живееш с този човек“? В такъв случай вероятно операторът, заснел средния отрязък на видеозаписа, наистина беше Ед. А след това бе заспал пиянски сън в дома на родителите ми и те го използваха за маса, за да играят карти. Много странно ми се струваше, че след толкова години не бяха издали с нищо, че се познават. В Хънтърс Рок сигурно се беше случило нещо, което бе развалило приятелството на тези хора, ала по някакъв начин беше довело отново до събирането на трима от тях на повече от хиляда километра. При това те не бяха споменавали и дума за общото си минало.

Бяха се престрували дори пред мен, но сега всичко ми се виждаше страшно логично. Ако майка ми не е могла да има деца, тогава кой, мътните го взели, бях аз?

Небето бе тъмносиво, на фона му дърветата приличаха на черни зъби. Това или силният аромат на борови иглички отново ме върнаха в онази нощ. Странно колко лесно определен мирис може да ти навее стари спомени, сякаш обонянието е свързано с най-дълбоките дебри на паметта ни.

— Чакай малко — рекох.

Започна да ми просветва. Затворих очи и опитах да се съсредоточа. През онази година Мързеливия Ед бе разправял за някакви планове, които тогава ми се струваха пълна глупост. Накрая се сетих:

— Можем да опитаме още нещо.

— Хайде тогава.

Погледнах другите двама. Занд явно вече пътуваше мислено към Лос Анджелис. Жената още се колебаеше. Реших да не им казвам

плана си. Не беше много вероятно да успея, а и нямах повече търпение да се занимавам с тях.

— Късмет — извиках им, качих се в колата и потеглихме.

* * *

Изгубеното езеро, разбира се, не е изгубено. То се намира на около километър и половина навътре в гората след последните къщи на Хънтърс Рок. Разположено е на държавна земя и не се посещава много, освен от ловци и заблудени туристи. То е от онези места, където се водят децата от училище, за да се запознаят с дивата природа и живота на буболечките — с автобус до началото на гората, след това малко ходене сред дърветата за разнообразие след скучните уроци. Учителите се опитват да напомнят на всички истинската цел на екскурзията, но не особено настойчиво. По небрежната им походка човек може да се досети, че и те се радват на това кратко бягство от еднообразното ежедневиe. Спомням си как веднъж, когато си мислеше, че не го наблюдаваме, един от тях взе камък и го хвърли по паднало дърво. Улучи и се усмихна самодоволно. Тогава може би за пръв път си дадох сметка, че въпреки общоприетото мнение учителите също са човешки същества.

Когато преминеш в по-горните класове, вече никой не те води на излети. Задълбаваш се в неща, които трябва да научиш, никой не те подтиква към нови изживявания. От време на време обаче децата се впускат в собствени приключения и това бе една от причините езерото да се нарича така. Едно е да дойдеш с голяма тайфа от съученици, друго е да го откриеш наново с малцина приятели. Неколкостотин метра навътре в гората пътеката се губеше. Отстрани минаваше малък поток и повечето хора се задоволяваха да стигнат до него. По-нататък той се вливаше в по-голяма река и от това място човек наистина можеше да се загуби. Така след два часа лутане най-после успяваш да се върнеш на паркинга, радостен, че си се измъкнал по светло и не си срещнал мечки.

Аз обаче не се бях задоволил с това. През лятото, когато навърших петнайсет, реших да отида до самото езеро. Това се случи две години преди играта на билиард с баща ми. Подходих научно към

проблема. Обиколих всички пътеки в околността, докато не се натъкнах на езерото. На няколко пъти се губих, но не безвъзвратно. Когато човек знае накъде да върви, гората не е страшна. Чувствах се в безопасност и започвах да се смятах за нещо особено. След като ходих няколко пъти до езерото обаче, открих, че сам съм развалил всичко. То вече не беше изгубено, а просто едно езеро и аз престанах да го посещавам. Тогава започнах да преследвам момичетата, а никое от тях не се съгласяваше да се разхожда из горите по мръкнало, особено в търсене на някакво си Изгубено езеро. Не това привлича повечето от тях. А може би аз не ги привличах.

Както и да е.

С Боби вървахме един след друг покрай малкия поток. На двайсетина метра навътре гората ставаше доста гъста.

След известно време стигнахме друг поток, със стръмни брегове. Спрях и се огледах. Районът не ми беше познат. Боби замърмори недоволно:

— И се бяхтим само защото старецът мислел да си прави колиба в гората. И то преди... двайсет години.

— Можеш да се връщаш, ако не искаш да дойдеш.

— Без опитния си водач?

След като се огледах още веднъж, разбрах как се е променила растителността. Едно от дърветата, които бях използвал като ориентири, беше паднало. Доста отдавна, ако се съди по вида му. Беше покрито с мъх и изгнило. Ориентирах се и навлязох в дерето.

Склоновете му бяха стръмни и хлъзгави, налагаше се да внимаваме много.

Когато стигнахме дъното му, завих наляво и се заизкачвах покрай потока.

— Почти стигнахме — уверих Боби и посочих напред. След стотина метра дерето завиваше рязко надясно. — Мисля, че е след този завой.

Боби мълчеше, предположих, че също като мен приключението го е развълнувало.

Горите са от онези места, които забравяме за известно време, докато не се наложи да ги преоткрием през очите на децата си — също като сладоледа, автомобилчетата — играчки, и катеричките. Замислих се дали това не е сред причините, поради които обичах да спя на хотел.

Техните коридори са като просеки сред дърветата, баровете и ресторантите им напомнят на полянки за пикник. Нещо като изкуствени гори.

Манифестът на Праведника се беше запечатал в мозъка ми по трайно, отколкото осъзнавах.

* * *

— Някой ни наблюдава — каза Боби.

— Къде?

— Не знам. — Той огледа склоновете над нас. — Отнякъде обаче ни гледат.

— Не виждам никого — отбелязах, като продължавах да се вирам напред. — Но ти вярвам. Какво ще правим?

— Ще продължим да вървим. Ако е той, или ще офейка, или ще изчака, докато се чуди дали да се покаже. Ако се издаде по някакъв начин, ще го подгоня.

Извървахме последните сто метра в мълчание, едва устоявахме на изкушението да се огледаме. След завоя дерето ставаше по-стръмно, наложи се да пропълим последните няколко метра на четири крака.

И сетне то изведнъж изникна пред нас, Изгубеното езеро.

Дълго стотина и широко около шейсет метра, със стръмни брегове, но и с два малки тинести плажа. По средата плуваха патици, над плитчините бяха надвиснали дървета.

Спрях и се вгледах във водата. Повърхността ѝ бе огледална и ми се стори, че виждам лицето си като петнайсетгодишен в нея.

— Знаеш ли къде е колибата? — попита Боби.

— Знам само, че мислеше да си прави. Споменавал го е два или три пъти. Не за да ловува. Просто искаше да има къде да се усамоти. Ед беше единак.

— А може би и извратен.

Поклатих глава:

— Не. Никой не би дошъл тук с гаджето си. През нощта става страшничко.

Огледах се. Боби посочи към западния край на езерото, където растителността изглеждаше по-гъста:

— Ако бях на негово място, щях да си направя бараката там. По-скрито е.

Погледнах в посоката, в която сочеше. Може и да си внушавах, но по средата растителността изглеждаше по-гъста, сякаш имаше натрупани от някого клони.

В този момент се чу първият гърмеж Боби ме дръпна и се затича. На няколко метра над нас изсвистя друг куршум. Когато се скрихме сред дърветата, аз се огледах, за да установя откъде се стреля.

— Какво му става на този човек?

— Чакай — извиках. — Гледай там.

Посочих към гъсталака. От храстите се показваше нечия глава — главата на старец. И гърмежите изобщо не идваха от неговата посока.

— По дяволите! — изръмжа Боби.

Вече бе извадил пистолета. Двама мъже с камуфлажни дрехи тичаха покрай езерото. Трети, с дънково облекло, се приближаваше от другата страна.

— Това е човекът от бара снощи — отбелязах. — Онзи, който ни беше препречил пътя.

Двамата с камуфлажа стигнаха до отсрещната страна на езерото. По-едрият застана на коляно и започна да стреля към гъсталака — спокойно, без да бърза.

— Кои, по дяволите, са тези?

— Боби, единият се приближава към Ед.

— Ще се заема с него. Прикривай ме.

Той се втурна към храстите.

Показах се иззад прикритието си, извадих пистолета и започнах да стрелям.

Коленичилият мъж дръпна къс откос и се изтъркала зад един паднал дънер. Втурнах се след Боби. През пролуките на клоните в очите ми проблясваха слънчеви лъчи, прескачах корените почти несъзнателно. След десетина секунди се чу вик и мъжът с дънковите дрехи се просна по гръб.

Боби тъкмо се вмъкваше в гъсталака, стреляше по единия от мъжете с камуфлаж, който също се приближаваше. Той не обръщаше внимание нито на Боби, нито на мен. Стреляше непрекъснато по колибата на Мързеливия Еди.

Спрях, прицелих се и стрелях.

Първият куршум го удари в рамото. Боби го улучи след секунда и нападателят се свлече до едно дърво. Въпреки това продължаваше да стреля, но не по нас.

Стрелях отново, два пъти, улучих го в гърдите. Боби също бе спрял. Изстреля три куршума и нападателят се загуби от поглед.

Пристъпих крачка, но Боби ми направи знак да остана на мястото си. Тръгна внимателно напред.

— Ед? — извиках. — Добре ли си?

Изведнъж мъжът с камуфлажа отново се появи. Смъкна се малко по склона под прикритието на храстите. Изправи се на колене пред смаяните ни погледи, все още стискайки автомата си.

Преди да реагирам, той отново започна да стреля. Умираще, но успя да изпрати още петдесетина куршума към скривалището на стареца. Изобщо не ни обръщаше внимание, сякаш не съществувахме.

Сетне се свлече по очи и замря.

Боби се извъртя и презареди. Аз изтичах напред, ритнах нападателя, за да се уверя, че е мъртъв, и се хвърлих в храсталака.

Точно по средата стояха останките на барака, скована набързо от стари дъски и клони. Ако не я търси, човек можеше да я помисли за куп стари клони. Нямах как да заподозреши, че е направена от някого, който обича да стои в гората и да гледа езерото. Мързеливия Ед лежеше вътре.

Коленичих до него и веднага разбрах, че няма да напусне жив гората. Не можех да преброя дупките по тялото му. Лицето му бе най-непокътнато, макар че едното му ухо бе отнесено и отдолу се виждаше костта.

— Какво става, Ед? Какво, по дяволите, става? Защо искаха да те убият?

Той помръдна глава, погледна ме. Гледката беше тежка.

— Майната ти — изръмжа. — На теб и шибаните ти родители.

— Родителите ми са мъртви.

— Още по-добре — изхриптя той и умря.

* * *

В колибата нямаше нищо. Само няколко празни консервени кутии, малко тютюн, половин бутилка евтина текила. Понечих да затворя очите на Ед, но се отказах. Обърнах се и излязох.

Когато стигнах до езерото и трупа на мъжа с дънковите дрехи, Боби вече се връщаше от другата страна.

— Измъкна се — изръмжа.

— Изглеждаше, сякаш знае какво прави. Добре ли си?

— Да. Само замалко да се изгубя на връщане.

— Това е то Изгубеното езеро. — Ръцете ми трепереха. — Боже мили!

— Те си го търсеха. Не сме ги предизвиквали.

— Знам. — Чувствах се странно; сякаш се бях върнал в детството си, но този път с пистолет в ръка. — Какво значение има? Хората винаги ще се избиват. От това не ми става по-леко.

Боби коленичи до мъжа с дънковите дрехи и пребърка джобовете му. Намери портфейл. Нямаше никакви документи, никакви снимки, нищо от нормалното съдържание на един портфейл. Само петдесетина долара.

— Претърси ли другия убит?

— Само за да се уверя, че няма пак да започне да стреля — отвърнах. — Сериозно се беше вживял в задачата си. Лесно можеха да ни пречукат. Целта им обаче беше Мързеливия Ед. Ние просто се оказахме на пътя им.

Боби кимна.

— И той нямаше документи — обясних. — Никакви. Погледнах яката на пуловера и подгъва на панталоните му. Нямаше никакви етикети. Отрязани са.

— Това са „Избраниците“. Избиват ги един по един.

— Но защо? И как са ни открили?

Боби вдигна рамене:

— Агентката ни намери по Интернет. Може би и те така са ни засекли. Това е тяхната уебстраница. Веднага разбират, когато някой влезе в нея. А може да са се заели със задачата, преди ние да се намесим, Уорд. Това ми прилича на прочистване.

Той вдигна очи. Изглеждаше уморен и ядосан от неуспеха.

— Както и да е, вече си свършиха работата. За нас остават само неприятностите, сякаш не си навлякохме достатъчно.

Тръгнахме към колата умърлушени.

26.

Нина очакваше Занд да ѝ каже какво си е наумил, но след тръгването на другите двама мъже той потъна в мълчание.

На летището, макар и не особено разговорлив, поне изглеждаше в час.

Щом установиха, че двамата мъже в Хънтърс Рок нямат нищо общо с Праведника, отново се затвори в себе си. Тя се чувстваше глупаво за това безсмислено разкарване, но смяташе, че е по-добре да тръгнат на грешна следа, отколкото да бездействат. Знаеше, че нямат време, чувстваше го наистина болезнено. Искаше ѝ се да разговарят, сякаш думите щяха да ги приближат към успешното решение. Занд явно бе на противоположното мнение. Струваше ѝ се, че не след дълго ще онемее окончателно.

Самолетът бе почти празен, но въпреки това той не седна до нея. Настани се от другата страна на пътеката и се зачете в старите папки, които беше взел от дома ѝ. Тя се обади в управлението в Брентууд и научи, че и там няма никаква промяна, без да издава, че е почти в техния район.

Сетне се загледа през прозореца и се почуди дали в момента не минават точно над скривалището на Праведника. Мисълта, че това е възможно, че някъде отдолу Сара Бекър може би изживява последните си часове, бе непоносима. Нина взе бордовото списание от облегалката пред себе си и опита да се разсее с него.

Занд дори не забелязваше, че летят, и изобщо не мислеше за Сара Бекър. Блъскаше си главата за четири случая на изчезнали хора в цялата страна за период от три години. Между тях нямаше много общо, освен че копията от материалите по делата сега лежах в скута му. Ако обаче наистина съществуваше организация за осигуряване на жертви за серийните убийци, стандартните методи за разследване нямаше да помогнат. Ако отвличанията или убийствата са извършени в определен малък район, следователите могат да търсят връзка и улики с надеждата да хванат извършителя. Повечето серийни убийци имат своя ловна територия, няколко квадратни километра, в чиито граници

се чувстват уверени. Някои ограничават дейността си в един квартал или дори само на няколко улици — особено ако жертвите им са от онези представители на обществото, които не създават голяма загриженост у властите. Занд си спомняше репортажа от разрушаването на кооперацията, където бе апартаментът на Джефри Дамър. В това жилище бяха заклани, разфасовани и изядени голям брой млади чернокожи и азиатци. Малцина от роднините на жертвите се бяха осмелили да попитат защо никой не се е заинтересувал от жестоките убийства на децата им.

Случаите на изчезване в различни части на страната рядко биваха сравнявани, дори при намесата на ФБР и особено когато се случеха по едно и също време. Не е много вероятно някой да извърши отвличане в Сан Франциско, а на следващата сутрин да похити друг човек в Маями.

Поне ако става дума за един извършител. Занд търсеше случаи, сходни с отвличанията, извършени от Праведника.

Не очакваше да попадне на други пратки на пуловери с избродирани имена на момичета. Праведника бе достатъчно хитър, за да действа така, че случаите в Лос Анджелис да не могат да се свържат с похищения другаде в страната.

Когато пристигнаха на летището, той вече беше убеден, че пуловерите са за отвличане на вниманието. Че може би нямат нищо общо с истинските цели на убиеца, а представят една ограничена група от случаи като нещо изолирано от други подобни отвличания. Че Праведника се е досетил, че този подход ще привлече полицията, както широката публика се впечатлява от филми, в които убийците оставят какавиди в устите на жертвите си. Изпращаш пуловер с избродирано име и всички се хвърлят да разследват случая. Иначе никой няма да му обърне внимание. Всички търсят психопата. Правят профили — модерен инструмент на разследването и начин полицията да покаже колко сериозно се е заела със случая.

Занд приемаше, че Праведника може да не е психично болен, че може да не се поддава на психологично профилиране. Възможно бе да отвлича жертви от цялата страна, дори от целия свят, просто защото му харесва.

Жертвите му не спадаха към точно определена група. Отвличането на привлекателни момичета не беше достатъчно

показателно за предпочитанията на Праведника. Психопатите мразят красивите хора, защото благодарение на красотата те изпъкват сред другите. Занд не смяташе, че и дългата коса е много показателна. Ако доставката на пуловерите наистина беше фалшива следа, вероятно дългата коса на момичетата бе просто средство за постигане на заблудата. В стила му имаше само две отличителни особености. Първата беше възрастта. Много малки деца изчезват и много старци биват пребивани в домовете си. Те стават жертви по-често, защото са физически по-слаби. От останалите повечето изчезнали жени са около двайсетте: достатъчно възрастни, за да водят самостоятелен начин на живот, жени, които често се прибират сами нощем, живеят сами и са склонни да се притекат на помощ на случаен минувач с превързана ръка. Изчезват жени на всякаква възраст, но младите са предпочитани жертви. Отвлечените от Праведника, както и момичетата от случаите, чиито описания лежаха сега в скута на Занд, бяха в средата на пубертета. Достатъчно големи, за да окажат съпротива на нападателя, но твърде млади, за да се скитат сами на места, където да бъдат похитени по-лесно. Това не означаваше, че всяко момиче между четиринайсет и шестнайсет години е потенциална жертва. Из страната имаше предостатъчно места, на които без особено затруднение може да се отвлече такова момиче. Ако Праведника или снабдителят му се интересуваха само от възрастта, можеха да си намерят подходящи жертви на всяка магистрала. Те избираха момичета от по-заможни семейства, които рядко се намират в такава обстановка, че да са уязвими. Семейството на Елиз Льоблан бе малко под социалния статус на останалите, но все пак в средната класа. Другите можеха да се сметнат за богати. Праведника не търсеше просто месо. Той държеше на качеството.

Занд се взря в снимките на мъртвите момичета, фактите по тези четири случая и онези, с които се беше занимавал преди две години, се въртяха в главата му като стъкълцата на калейдоскоп. Местата, имената, лицата. Опитваше да ги подреди в стройна схема, като изключи дъщеря си. Беше убеден, че тя е убита като наказание за него. Бе опитвал да не мисли за Карън и преди, но не му се беше удавало. Отвлечането ѝ влияеше върху всичките му мисли и действия от момента, когато двамата с Дженифър бяха намерили бележката пред вратата си. Сега обаче той я замени с момичетата от папката пред себе

си, опита се да види връзка с останалите случаи. Да се прехвърли от собствения си странен град — град на приказно богати, на мизерстващи, на побъркани и на убийци — в други места, други нощи, друга обстановка. С други градове, други коли, други джунгли от сгради и реки от бетон, където други мъже и жени страдаха, че не виждат звездите нощем, отглеждаха малки цветя в саксии и разхождаха малки кученца по коридорите между тесните си кутийки. Те живееха под наем в чужди сгради, спяха там, за да могат на сутринта да станат и да се заемат пак с доходните си професии, които нито харесваха, нито разбираха, само защото за това получаваха пари, с които да платят наема на жилището си, където спяха, ядяха и гледаха телевизия, докато един ден някой от тях не изскочи през прозореца, за да хукне по тъмните улици в опит да избяга от този фалшив, безнадежден живот. Един самотен луд в общество на неискрени благопожелания, кич и бездушни пространства — паркинги, супермаркети, чакални и виртуални места за общуване, мрачни дупки, в които никой не се интересува от никого.

Изведнъж калейдоскопът спря да се върти.

Когато се върнахме в хотела, вече се стъмваше. Имаше две съобщения за Боби. Докато той се обаждаше, аз включих телевизора без звук и загледах местния новинарски канал в очакване да чуя репортаж за случая. Имаше вероятност наблизко да е имало туристи, които да са чули изстрелите и да са намерили трупове. Макар че нямаше улики срещу нас, исках да напуснем Хънтърс Рок колкото може по-скоро.

Бързо започнах да си събирам нещата.

— Господи! — възкликна Боби. — Включи телевизора.

Обърнах се. Той още говореше по телефона.

— Включен е.

— Не на тези местни глупости. Дай Си Ен Ен.

Превключих каналите.

Образът беше неясен и трептеше. Виждаше се някаква сива сграда. Училище. Записът очевидно бе направен по-рано през деня, защото все още беше светло.

— Гледаме го — каза Боби по телефона. — Ще ти се обадя по-късно.

Усилих звука. Репортерът тъкмо обявяваше, че жертвите засега възлизали на трийсет и две, но имало още много в неизвестност и половината сграда засега не била претърсена. Не било ясно дали двамата ученици, застреляни от полицията, са единствените виновници за нещастията, или е замесено и трето лице. Използвани били пушки и мощно самоделно взривно устройство.

Камерата се премести, показва групи деца и учители с бледи лица зад полицейските ленти. Въпреки страничните шумове се чуваха хлипове. Появи се жена, подкрепяна от двама полицаи, лицето ѝ бе цялото в кръв.

— Къде е това?

— Еванстън, Мейн.

Боби затвори очи.

Започна пряк репортаж. Обстановката бе по-спокойна, имаше по-малко зяпачи. Един мъж с тъмно палто държеше микрофона, мигащите сини и червени светлини на полицейските коли го озаряваха. Били намерени още две тела. Джейн Матюс и Франсис Лак, и двете на единайсет.

Отново пуснаха по-ранния запис. Пожарни, линейки. Ранени, възрастни и деца, легнали на земята, чакащи санитарите да се погрижат за тях. Други, около които нямаше никой. На тях вече не можеше да им се помогне.

— Мамка му! — възкликнах и посочих екрана.

Камерата се обърна към сградите срещу училището, към минавачите, гледащи през отворената врата на ада. Сред тях се виждаше висок рус мъж с голяма чанта през рамо, хванат в гръб. За разлика от всички останали той не се буташе да види по-ясно сцената на разрушението. Стоеше спокойно и гледаше. Операторът не го забеляза и премести камерата.

— Виждам съм го и преди — заявих.

В „Палатите“!

* * *

През по-голямата част от полета Боби говори по телефона. Дочух, че урежда изпращането на различни записи в Дайърсбърг. Сетне се отпусна на седалката и се втрени в кафето си.

— Управлението има ли някаква представа за случилото се?

— Не е тяхна работа, освен ако не са замесени чужденци. Тези деца надали могат да се нарекат международни терористи.

Поклатих глава:

— Сигурни ли са, че са само тези деца?

— В момента домовете им се претърсват основно. Засега нищо не е излязло. Този път не можем да обвиняваме външния враг. Това е дело на две порядъчни американски хлапета. Засега. Както гледам, общото настроение не е много весело.

Наистина беше така. Всички в самолета изглеждаха умърлушени. Дори приветствените думи на пилота бяха мрачни.

— Не чух да казваш на някого за случилото се с нас вчера.

Той се изсмя рязко:

— И какво да им кажа? „Хей, току-що утрепахме двама души в гората, а когато се върнахме в хотела, приятелят ми видя по телевизията един човек, който му се стори познат.“ Не се прави така, Уорд, а и ти не си много популярен в Управлението. Напоследък то провежда сериозни чистки, приятелю. Ще ме изритат дори с по-голямо удоволствие, отколкото, когато изхвърлиха теб.

— Не са ме изхвърлили, сам напуснах.

— За да не разкрият измамните ти.

— Каквото ще да е — троснах се аз. — Боби, това беше той.

— Нали каза, че си го мярнал съвсем за малко! Не си видял лицето му.

— Знам. Но съм сигурен, че е той.

— Вярвам ти. — Лицето му изведнъж придоби разтревожен вид.

— Странно. На мен също ми се стори познат.

— Как? Откъде?

— Не знам. По дяволите, докато видя какво сочиш, и той изчезна. Имаше обаче нещо познато в него.

Когато кацнахме, беше нощ. Колата, която бях оставил на летището, я нямаше, вероятно бе прибрана от фирмата. Боби отиде на друго гише и нае нова. Имаха само един много голям форд. Взех го от паркинга на фирмата и го закарах пред главния вход на летището да чакам Боби.

Той се появи след известно време с кутия под мишница.

— Страхотно — рече напрегнато. — Намерихме си забавление за няколко дни. Хайде в хотела.

— Можем първо да поспим.

— Не съм си и помислил!

Боби още пазеше ключовете от стаята си в „Сакагауи“. След като се увери, че не е заета, той започна преговори с управата на мотела.

Взех два чая с лед и отидох в стаята. Тя ми навя спомени за отминали ваканции дори повече от празния басейн в мотела край Хънтърс Рок. В продължение на петдесетина години тук бяха отсядали хора, тръгнали за някъде. От креслото, в което седях, някой някога бе гледал първото излъчване на „Острова на Джилиган“, когато мелодията от филма още не е била известно парче. Един ден някой друг щеше да седне тук със силиконовия си космически костюм, да

пие някакво лишено от захар, кофеин и какъвто и да било аромат здравословно пиене и да си мисли за „Приятели“: „Я ги гледай тия хилави човечета! И какво беше това коса?“

Боби се върна с голям видеокасетофон под мишница.

— Старият глупак дори не е забелязал, че ме е нямало — обяви. — Все пак се оказа достатъчно досетлив, за да ми поиска депозит за този музееен експонат. Страхувам се, че ще се наложи да го въртим на ръка.

Свързахме апарата с допотопния телевизор и Боби отвори картонената кутия, която бе взел от летището. Вътре имаше две видеокасети. Той прочете етикетите и пъкна едната във видеото.

— Това е необработен материал — обясни и пусна записа. — Помолиха ме за дискретност.

Операторът беше пристигнал при взривеното училище скоро след експлозията. В повечето американски градове има голяма конкуренция между двучленни репортерски екипи на свободна практика, които обикалят улиците като гладни кучета в търсене на сензации. Подслушват секретните радиочестоти и в много случаи пристигат на местопроизшествията преди полицията. След това продават записите на многото жадни за зрелища телевизионни канали. Много често качеството на репортажа е достатъчно доказателство за произхода му. Изправен пред такива сцени, вероятно и аз няма да държа камерата неподвижно. Когато гледаме новините по телевизията, не си даваме сметка, че записът вече е цензуриран. Гледаме хора, застанали около масови гробове в Босна, и лошото качество на образа ни помага да забравим, че не можем да надникнем вътре в гробовете; че нямаме представа какво означава това за онези люде, преживели ужаса, а не — наблюдаващи резултатите от уютния си хол в другия край на света. Дори подробните репортажи от ада в Световния търговски център ни спестиха онова, на което са станали свидетели спасителните екипи. Ние сме толкова свикнали с тази заблуда, с умелата манипулация на медиите, че вече не се замисляме за онова, което е изрязано от записа. Независимо колко сме слушали за монтажа, когато гледаме новините, ние не се питаме защо записът спира в точно определен момент или какво има зад кадъра. Това са репортажи за зрители със слаби сърца. Ние чуваме писъците, но като далечен фон, който не може да ни стресне — само гласът на водещия от време на

време ни напомня успокоително: „Това е лошо. Това е нечовешко. Но се случва рядко и положението се подобрява. Ще мине и накрая всичко ще се оправи.“

Този запис не беше озвучен допълнително. Не беше редактиран. Не отправяше никакво послание към зрителите. Той само показваше.

Експлозията бе разрушила предната част на ниската двуетажна сграда. При това беше изхвърлила тонове бетон, стъкло и метални отломки във всички посоки. Тези материали бяха срещнали по пътя си други подобни на тях препятствия, но и много по-меки предмети. Голяма част от отломките бяха изхвърчали на улицата. Когато бе пристигнал (заедно със звуковия си техник, чиито ужасени възгласи се чуваха периодично), операторът просто беше минал през паркинга отпред и бе тръгнал с несигурна крачка през разрушението. От време на време насочваше камерата към съседните сгради или към другата страна на улицата, където вече се събираха полицейски коли и линейки. През повечето време обаче снимаше напред.

Момиче, очевидно неподозиращо, че е загубило едната си ръка, тичаше като обезумяло и крещеше нечие име. Малко момче, чието лице бе така покрито с кръв, че приличаше на новородено, се луташе сред дима и стенеше. На една страна лежеше купчина месо с малко разпознаваеми телесни части. Останките от някакъв мъж все още потрепваха леко; лицето му се беше превърнало в обгоряла червена маса със зинала дупка в средата. Върху капака на една кола бе проснато половината тяло на красива жена; на мястото на таза и крайниците ѝ стърчеше само кървав остатък от гръбначен стълб.

Постепенно звукът се промени и по-силните писъци се смениха с немощни стонове. Скоро започна да се появява илюзия за някакъв ред. Безцелното лутане се смени с по-целестремени действия. Белите кръвни телца на обществото влязоха в действие. Полицаи и санитарии се заеха да командват, крещят, превързват. Да търсят оцелели.

И тогава го съзрях.

Снимачният екип се беше нагледал на ужаси и сега се премести към улицата. На звук-оператора му бе приляло два пъти, на оператора — веднъж. Пред входа на училището още не се беше събрала голяма тълпа, но полицията вече бе оградилa местопрестъплението с жълта найлонова лента.

Мъжът беше там. Стоеше приблизително на същото място, където го бях видял преди. Висок, с къса руса коса, разкрячен. Наблюдаваше разрушението, зяпаше дима от необуздаемия засега пожар. Боби натисна паузата.

Мъжът не се усмихваше. Просто гледаше. Образът трептеше и лицето му се виждаше размазано.

Двамата мълчахме. Боби взе чашата си, за да отпие глътка, но бе забравил да махне капачето. Свали го и изгълта половината течност.

— Добре — рече тихо. — Останалото е само предположение.

Извади касетата, като, без да го осъзнава, я държеше, сякаш е заразена. Сложи другата и отново пусна видеото.

— Това ми го изпрати един техник от „Анализ на медиите“ — обясни. — Само за вътрешна консумация във Вашингтон. Отразява някои основни събития от последните десетпет-найсет години и постоянно се допълва.

В началото видях познати кадри — през последната седмица постоянно ги гледах. Репортаж от стрелбата в Англия. Светлината бе ярка, бе ранна утрин. Камерата стоеше съвършено неподвижно — вероятно в ръцете на някой добре обучен оператор от Би Би Си. Прегърнати хора. Мъже с бели престилки, скупчени около една врата, от която изнасяха трупове, някои покрити с чаршафи, други — само с кървавите си дрехи. Два дисциплинирани репортерски екипа. Редица полицаи, преградили кръстовището на две оживени улици. Чуваха се сравнително малко писъци и плач. Основният шум идваше от преминаващите автомобили.

Не се наложи да чакаме дълго. Камерата се насочи към хората на улицата. Сред тях стоеше висок рус мъж. Боби спря записа. Лицето бе снимано в твърде дребен план и кадърът се премести много бързо.

— Той е — заявих.

Скрих лицето си в длани. Изведнъж си спомних един митнически етикет с буквите ХЛ. „Хийтроу“, Лондон.

През следващите два часа изгледахме останалите записи — поредица от смърти. Не можах да запомня бройката, но пред очите ни преминаха поне трийсет епизода от масови убийства и накрая разликите между тях — места, звуци, особености на облеклото през изминалото десетилетие — се размиха. В повечето записи не

намирахме за какво да се захванем, но на някои забелязвахме онова, което очаквахме, и Боби добавяше нова точка в списъка си:

Ресторант в Панама Сити, Флорида, 1996 г.

Улица в Северна Франция, 1989 г.

Търговски център в Дюселдорф, 1994 г.

Училище в Мексико миналата година.

Престрелка в Ню Орлиънс през 1987 г., започнала като скарване между наркопласъори и завършила с шестнайсет убити и трийсет и един ранени.

— Той е — повтарях всеки път. — Той е.

Накрая записът спря неочаквано. Вероятно малко хора издържаха до края.

— Имаме нужда от още — каза Боби.

— Не. Не ни трябва повече.

— Трябва ни. Още кадри от случаите, в които камерата не го е хванала.

— Може да не е бил там. Не е задължително да е само той. Сигурно има и други като него.

Отидох в банята и изпих поне литър вода. Когато се върнах в стаята, Боби продължи:

— Самолетни катастрофи. Бомбени атентати. Граждански войни. Грипни епидемии. Някой трябва да ги е започнал. Може би търсим на неподходящи места. Може би виновниците не са фундаменталисти, а хора, които просто мразят всички.

Поклатих глава, но не много убедено.

Боби извади касетката и я завъртя в ръцете си.

— Добре, но защо стои там? И каква е вероятността да попадне в кадър толкова много пъти?

— Не е попаднал случайно. Това е подпис, който да бъде разпознат от посветените. Да покаже, че това е дело на „Избраниците“.

— Ние обаче ги пипнахме.

— Нима? Някакъв рус мъж в твърде дребен план, за да се види добре, и няколко несвързани едно с друго събития из половината свят през последните десет години? Дали да не се обадим в Лангли? Или на Си Ен Ен? Това прилича повече на сценарий на Удуърд или Бърнстейн. Няма да постигнем нищо, ако не получим по-ясен образ. Можеш да

загубиш цял ден на компютъра и пак няма да обработиш достатъчно записа, за да го идентифицираш.

— Ами уебстраницата? Манифестът?

— Нея вече я няма, Боби. Разпечатката може да сме я написали сами.

— И какво? Просто да забравим ли?

— Не. — Седнах на ръба на леглото и вдигнах хотелския телефон. — Сещам се за един човек, който може би ще ни помогне. Всъщност двама. Онези, които ни засякоха в Хънтърс Рок.

— Защо? Те търсят сериен убиец.

— И каква дефиниция ще дадеш за този термин?

— Това е различно. Масовите убийства са друго нещо.

— Не е задължително. Никой не е казал, че можеш да правиш само едното. Мисля, че това е техният човек. Праведника.

28.

Понякога си мислеше, че е умряла. Друг път си представяше, че се е превърнала в нещо: риба или дърво, облак или куче. Кучетата са тъпи и се ровят из боклуците по улиците, но по-добре да си куче, отколкото мъртъв. През повечето време не се чувстваше никак; просто като едно блажено нищо, носещо се по вълните на река под небе, в което не звучат птичи песни.

Сара бе много зле. Съвсем рядко си спомняше къде е и коя е всъщност. Коремът вече не я болеше. Тя не го усещаше. Предполагаше, че стомахът все още е част от тялото ѝ, а също ръцете и краката ѝ. Понякога те ѝ напомняха безмилостно за съществуването си, когато жестока болка пронизваше цялото ѝ тяло от връхчетата на пръстите до главата.

Сякаш я бодяха дълги нажежени игли. Накрая болката отминаваше, но Сара никога не беше в съзнание, за да го разбере. Тогава вече плуваше по реката.

Докато се носеше по вълните, понякога чуваше гласове. Нейни приятелки, баба си, сестра си, но най-често майка си и баща си. Обикновено говореха за несъществени неща, сякаш тя си седеше в стаята и си пишеше домашните, а те разговаряха в съседната стая. Чуваше голяма част от разговора им, но не всичко. Главно откъслечни изречения от рода на „Чарлс смята, че Джеф ще постигне фурор с тази версия.“ „Посредствен е, но този път може да е измислил нещо интересно.“ Или: „Това е пълна безвкусица.“ Майка ѝ разказваше какво ѝ се е случило през деня, къде е била и кого е срещнала: „Можеш да правиш каквото си поискаш с лицето си, но не можеш да скриеш ръцете си.“ Друг път баща ѝ казваше нещо, което току-що му е хрумнало, и Сара чуваше дълъг монолог от рода на: „Знаеш ли какво бих правил, ако стана известен? Щях да торозя хората. Щях да си избира някого и да не го оставям на мира. На кого ще се оплаче? *Хей, господин полицай, Камерън Диас все ме торози. Или... Гледайте колко писма съм получила от Том Крус. Не, наистина. Той не ми дава*

мира. Това е неговият почерк. Същият е. Така наистина можеш да побъркаш някого. И то доста бързо.“

Сара нямаше представа дали го е чувала да говори тези неща, преди животът ѝ да се превърне в един постоянен сън. Не мислеше. Вероятно само си фантазираше. Татко ѝ винаги бе споделял хрумванията си с нея. Майка ѝ невинаги разбираше, че са шеги, и рядко ги намираше смешни. На Сара ѝ бяха забавни.

След известно време гласовете замлъкнаха.

Друг път тя чуваше стъпки и знаеше, че идват да я спасят. Те се приближаваха все повече и повече и тя отваряше уста да каже нещо в очакване капакът да се вдигне и лицето на баща ѝ да се появи в дупката. Стъпките спираха точно над нея, тропача по дъските, покриващи тялото ѝ. Ала никога не я намираха. Стъпките се отдалечаваха и тя отново се понасяте по реката.

От време на време в тялото ѝ се надигаше нещо и тези случаи зачестиха след посещението на Пазибоже. Коремът ѝ се раздираше от болка, сякаш го прерязваха с нож, тя бе сигурна, че ще се разцепи на две. Нямаше какво да повърне, дори течност, защото тялото ѝ попиваше водата моментално. Тялото ѝ се държеше мъжки. Понякога ѝ говореше, разсейваше я. Правеше всичко възможно да е на ниво, но бе доста недоволен от положението. Не беше в състояние да се справи само. То ѝ говореше с гласа на Джилиан Андерсън. Беше много умно и казваше дълги, добре обмислени изречения. Въпреки това не беше доволно и вече не вярваше, че нещата ще се оправят. Сара го слушаше и се опитваше да му влезе в положението, но не вярваше, че е в състояние да помогне.

Пазибоже бе единственият ѝ приятел, но дори и той не идваше много често. Сара имаше чувството, че е разочарован от нея. Все още ѝ говореше и ѝ даваше вода, но тя подозираше, че само за собствено удоволствие. Понякога с него имаше други хора. Поне така казваше и Сара не разбираше защо я лъже. Тя знаеше какви са те. Зли тролове, негови слуги. Те изпълняваха нарежданията му, скитаха по широкия свят и тормозеха онези, които са били достатъчно глупави, за да си въобразят, че са щастливи — като Сара навремето. Те записваха всяка дума на хората, като изпращаха прилепи да ги подслушват. Някои тролове бяха огромни и когато удареха с крак по земята, причиняваха вулканични изригвания и земетръси. Други бяха много, много малки,

носеха се във въздуха, проникваха между клетките на хората и посяваха черни, разяждащи зарази в белите дробове, сърцата и бъбреците им. Гласовете на грамадните тролове кънтяха като гръмотевици. Дребните говореха като уелсци. Когато кашляше, Сара държеше устата си затворена, за да не може никой от тях да проникне в нея. Някои тролове бяха с нормални размери. Те бяха доста редки. Сара не беше виждала такива, но знаеше, че са наблизко. Понякога удряше глава в дъските над нея, за да ги прогони.

Накрая всичко се губеше, пред очите ѝ се спускаше мрак и тя отново се понасяше. Първия път имаше чувството, че лежи по гръб върху водата. Усещането дори беше приятно. Сетне обаче започна да потъва все повече и повече. Ушите ѝ вече бяха под повърхността и скоро и очите ѝ щяха да бъдат залети.

Когато и носът ѝ се потопи, тя щеше да потъне съвсем.

29.

Занд стоеше пред една врата в Дейл Лоунс. Когато никой не се отзова на първото му позвъняване, той отново натисна звънеца, този път с всичка сила, и не го пусна, докато не видя неясен силует през матовото стъкло на вратата.

Глория Найдън носеше шити по поръчка дрехи, макар че явно не смяташе да излиза. Още от първите й думи стана ясно, че е пияна. Много пияна. Пияна до безпамятност.

— Кой, по дяволите, сте вие?

— Казвам се Джон Занд. Виждали сме се преди три години.

— Боя се, че не ви помня. И със сигурност не съм мислила да подновявам познанството си с вас.

Гласът ѝ бе ясен, макар че езикът ѝ се плетеше. Тя понечи да затвори вратата. Занд я спря с ръка.

— Работех по случая с изчезването на Анет Матисън.

Госпожа Найдън примигна, лицето ѝ изведнъж придоби сивкав цвят, сякаш бе консервирано във формалин.

— Да — каза тя и скръсти ръце. — Сега си спомням. Добра работа. Всичко изпипахте.

— Не. Точно затова съм тук.

— Дъщеря ми е навън с приятели. А дори да си беше вкъщи, нямаше да ѝ позволя да говори с вас. Дълго време ни трябваше, за да преодолеем загубата.

— Не се съмнявам — увери я Занд. — Успяхте ли?

Тя закова поглед в него; сякаш изведнъж бе изтрезняла.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че моята дъщеря също изчезна и аз никога няма да преодолеем загубата. Ще ви отнема съвсем малко време, през което може би ще успеете да ми помогнете да открия онзи, който съсипа живота ни.

— Защо не говорите с Матисънови?

— Имам един въпрос за вас.

Тя натисна по-силно вратата.

Занд отново я задържа и заговори, без да се замисля:

— Въпрос, който може би ще спре изневерите на съпруга ви. Въпрос, който ще преодолее отчуждението на дъщеря ви. Въпрос, който ще прогони мислите ви за самоубийство.

Глория Найдън се втрени в него, сетне внезапно изсъска:

— Майната ти! Нямах право да ми говориш така! Трябваше вече да сте го заловили. Вината не е моя. Нищо от случилото се не е по моя вина!

— Знам.

Лицето се промени пред очите му. Изразът на подплашено животно бе заместен от невинното изражение на малко момиченце, сетне се превърна в лицето на възрастна, уморена жена. Сякаш някой извайваше маска от послушна, мека глина.

— Нищо от случилото се не е по ваша вина. Знам. Близките ви го знаят. Всички, освен вас го знаят. Вие го казвате, но не го вярвате. И точно това ще ви убие.

Постояха така известно време, от двете страни на вратата, всеки я натискаше срещу другия. Сетне престанаха да натискат.

* * *

Той се обади на Нина на връщане към Санта Моника. Тя звучеше разсеяно, но прие да се срещнат в Бел Еър. Адресът бе записан в материалите по разследването.

Майкъл Бекър му отвори и се съгласи да отиде с него, без да иска обяснение. Оставиха Зоуи на прага, хванала малката си дъщеря за ръка. Тя също не се поинтересува от причината за посещението му. Занд си даде сметка, че същото щеше да стане и ако бе повикал Зоуи да го закара, а Майкъл беше останал. Бекърови си имаха пълно доверие един на друг. Когато не ни остане нищо, ние можем да се уповаваме само на един човек, този, който стои най-близо до нас. Искаше му се да си беше дал сметка за това, докато все още живееше с Дженифър.

Когато потеглиха, Занд попита Майкъл за адреса. Помоли го да кара натам и отказа да отговаря на каквито и да било въпроси.

— Ще видите какво ще стане. Просто трябва да присъствате.

Бекър познаваше добре Лос Анджелис и след около четирийсет минути вече бяха в другия край на града. Заизкачваха се сред хълмовете и след всеки завой къщите около пътя ставаха все по-големи и по-големи.

Спряха в уличка без изход. От двете страни се издигаха високи железни порти. Малко по-нагоре бе паркирана друга кола. Нина стоеше облежната на нея, със скръстени ръце и вдигнати вежди.

— Това е — каза Майкъл. — Тук живее.

Той не беше глупав. Вече започваше да се досеща.

— Какво да кажа? — попита.

Занд слезе от колата. Нина бе готова да го засипе с въпроси, но той ѝ даде знак да мълчи.

— Просто ни вкарайте вътре — рече на Майкъл.

Бекър се приближи до портата и натисна едно копче. Каза няколко думи и вратата се отвори.

Занд влезе и закрачи бързо по алеята; Майкъл и Нина едва смогваха да го догонят.

Когато стигнаха къщата, вратата беше отворена и на прага стоеше слаб мъж. Занд хвана Майкъл за лакътя и го побутна.

— Здравсти, Майкъл — каза мъжът на прага. — Кой е този?

Занд пристъпи напред и сграбчи Чарлс Ван за гърлото.

Със свободната си ръка го удари два пъти в лицето.

— Джон, какво, по дяволите, правиш? — възкликна Нина.

— Затвори вратата — нареди Занд и изблъска Ван в просторното фойе на сградата.

Удари го още веднъж, блъсна го в облицованата с мрамор стена. Вдигна го отново и го запрати в едно голямо огледало; наоколо се разлетяха стъкла.

От една врата под стълбището изхвърча блед мъж с бяло сако. Занд насочи пистолета си към него.

— Прибирай се вътре, Хулио — нареди Ван със спокоен глас.

— Да, Хулио — рече Занд. — Скрий се някъде и да не си гъкнал. Ако докоснеш телефона, след като довърша този боклук, ще те намеря, където и да отидеш, и ще ти пръсна черепа.

Младежът бързо се оттегли.

Занд насочи пистолета към Ван, който лежеше сгърчен на пода, сякаш гръбнакът му бе счупен.

— Няма ли да се опиташ да избягаш? — попита бившият полицаи; изрита го в ребрата. — Бягай.

— Стига! — извика Нина. — Обясни ми какво става!

Ван изведнъж скочи. Занд го удари с пистолета през лицето и той отново се свлече с тих стон.

Сетне го стисна за гърлото и вдигна главата му. От челото на Ван капеше кръв. В очите му Занд съзря страх. И коварство.

— Жестоко се заблуждавахме — рече полицаят. — Търсехме на най-долното ниво, а пропуснахме средното. Дори не сме подозирали, че има горно.

Ван се усмихна, сякаш се чудеше с колко може да го купи. Занд пусна гърлото му и го удари през лицето.

— Гледай него! — изкрещя. — Не мен. Гледай Майкъл!

Ван изглеждаше, като че отново смята да побегне, но дулото, насочено към гърлото му, го разубеди. Той бавно обърна лице към Майкъл Бекър.

— Не успяхме да заловим Праведника — заобяснява Занд търпеливо, — защото търсехме мъжа, извършил отвлеченията. Не намерихме и похитителя на момичетата, защото между отделните случаи нямаше връзка, защото похитителят не е един. Днес прочетох материалите по други подобни случаи, за момичета, изчезнали приблизително по същото време. Накрая се съсредоточих върху два от тях. За две момичета от Ню Йорк, които по никакъв начин не са свързани с Праведника, защото са изчезнали в другия край на страната по абсолютно същото време, по което той действаше тук.

Ван примигна, опита да извърне очи от лицето на Бекър. Занд притисна по-силно пистолета в гърлото му и той отново погледна другия мъж.

— Бащата на едното момиче заема ръководен пост в „Мирамакс“ на Източното крайбрежие. Майката на другото е в една брокерска фирма, която работи главно с швейцарски банки, но също така (както установих тази сутрин) използва списъка с клиентите на банките за намиране на доходни партньори за американски компании в Европа. Момичетата обаче са от Ню Йорк, нали? Ние търсим момичета от Западното крайбрежие. Затова, преди да ти се обадя, отидох при Глория Найдън. Поисках ѝ списък на всички хора, с които е работила преди убийството на най-добрата приятелка на дъщеря ѝ. Имената на

всеки партньор, клиент, агент, началник, финансов неудачник и колега. Това ми отне известно време, защото госпожа Найдън напоследък е доста замаяна от алкохола и паметта ѝ изневерява. Не ѝ дадох мира, докато на бял свят не излезе едно име.

Майкъл Бекър стоеше два метра зад Занд. Взираше се мълчаливо в мъжа, с когото бяха седели заедно в слънчеви офиси, бяха си изпращали вицове по имейла и се бяха прегръщали след всяка полууспешна телевизионна серия. Мъжът, който бе посещавал дома му безброй пъти, беше вечерял със семейството му, бе седял в стаята на дъщеря му и я беше разпитвал за ваканцията ѝ в Англия. Който бе използвал разговорите за Англия, за да привлече вниманието ѝ достатъчно дълго преди да избере подходящия момент за отвличането ѝ.

Ван мълчеше.

— Чарлс не е убивал момичетата — продължи Занд. — Той не ги и отвлича. Това би било опасно. Чарлс не обича да рискува. Той се стреми към власт, към усещането, че е някакъв мистериозен, всемогъщ магьосник. Той само дава информацията. Чарлс осигурява специални момичета, качествени момичета. Получава някакво възнаграждение, сигурен съм, но работи преди всичко за удоволствие.

— Чарлс! — извика Майкъл. — Кажй нещо! Кажй, че не е прав!

— Да. Кажй ни колко получаваш за всяко момиче. Обясни защо, макар че могат да си осигурят жертви от улицата, тези хора искат директна връзка със семейството. Защо крадат от хора, които те мислят за свой приятел. Обясни каква възбуда намираш в това, защото наистина искам да знам!

Без никакво предупреждение Занд пристъпи назад и изрита Ван с все сила в гърдите. Сетне отново изкрещя в лицето му:

— Кой ги отвлича? Кой са похитителите? Къде ги карат?

Без да отмества очи от Майкъл Бекър, Ван облиза устни:

— Мислиш ли, че знам имената им?

— Опиши ми ги.

— Ами ако не искам?

Занд премести пистолета с няколко сантиметра и натисна спусъка. Куршумът рикошира в мраморната стена зад главата на Ван и отхвърча настрани. По косата на проснатия на пода мъж се посипаха

парченца камък и стъкло. Занд отново насочи пистолета към гърлото му.

Ван заговори бързо:

— Познавам трима. Бяха четирима, но единият изчезна преди две години. Изглеждат различно, какво очакваш да ти кажа? Да не мислиш, че си прием бирата заедно? Единият е дебел, единият е висок, единият е плешив...

— Опиши този, който отвлече дъщерята на Майкъл. Сигурно си се срещал с него.

— Уредихме го по имейла и телефона.

— Глупости! Имейлите са лесна плячка за хакери, телефоните се подслушват. Кой обаче ще обърне внимание на двама души в някой хотелски бар на Лос Анджелис?

Ван отново облиза устни. Занд насочи пистолета към челото му. Натисна леко спусъка. Ван размърда устни и полицаят спря.

— Не ми казвай онова, което си мислиш, че искам да чуя — предупреди. — Ако усетя, че лъжеш, ще те убия.

— Висок. Рус. Як. Казва се Пол.

Занд се изправи, избърса ръката си от потта на другия мъж. Отдръпна се при Нина, като остави Майкъл при Ван.

— Вярно ли е? — попита едва чуто Бекър. — Как можа? Защо? Защо, Чарлс? Защо... — Той не намираше думи; реши да се спре на нещо банално, но конкретно: — Не може да е заради проклетите пари.

— Ти си малък човек с малки цели! — изсъска Ван, като триеше кръвта от устата си. — Глупави момичета, които никога не са лягали с мъж. С фантазии на стари моми. Ти никога не си се докоснал до нищо наистина велико и никога няма да се докоснеш. И със сигурност няма да докоснеш нея, никога. — Той примигна. — Никога няма да разбереш какво си изпуснал.

Занд бе по-бърз. Хвана ръката на Майкъл и я изви в обратната посока. Той беше по-едър, но въпреки това едва го удържа.

— Спокойно, Майкъл. Спокойно.

След малко Бекър престана да се съпротивлява, но Занд не го пускаше.

— Не го убивай. Разбрахме ли се? — Занд извъртя главата на Бекър към себе си, за да го погледне в очите. — Не мога да ти обещавам да ти върна дъщерята. Може да е мъртва вече и в такъв случай част от

вината пада върху този човек. Сега обаче ще си тръгнем оттук и ще го оставим жив. Това е единственото, което мога да направя за теб. Ще ти попреча да станеш убиец.

Бекър бавно го фокусира. За миг се отпусна, сетне мускулите му отново се напрегнаха. След малко отстъпи и свали ръце.

Занд прибра пистолета. Тримата се вгледаха в проснатия на пода мъж.

— По-добре разчисти тук — посъветва го Занд. — Скоро ще имаш гости.

Сетне си тръгнаха; пребледнелият мъж ги проследи с очи.

Отдалечиха се мълчаливо. Майкъл хвърли поглед назад.

— Какво да правя сега?

Нина отвори уста, но Занд я изпревари:

— Нищо. Не казвай на полицията. Не казвай и на жена си. Знам, че искаш да ѝ разкажеш, но не е сега моментът. И най-вече никога не се връщай тук. Което трябва, ще бъде направено.

— От кого?

— Качвай се в колата, Майкъл.

— Не мога да позволя да го направиш вместо мен.

— Качвай се в колата!

Майкъл Бекър го послуша. След малко запали двигателя и потегли. Нина извади телефона си и започна да набира номер. Занд я удари по ръката и той отхвърча на два метра.

— Недей.

Тя го изгледа гневно, но остави телефона на земята.

Занд запали цигара.

След десет минути чуха чакания звук — приглушения гърмеж, който иначе щеше да дойде от неговия пистолет, независимо от опитите на Нина да го спре.

Въпреки това в този момент Занд не почувства никаква радост.

Сякаш колкото повече се приближаваше до източника на злото, толкова по-сигурен ставаше провалът му; сякаш човечеството бе толкова омърсено, че нищо не можеше да отмие нечистотията му.

Нина се обърна към него:

— Този вече е мъртъв.

— Бил е само посредник. Можехме да изгубим дни в разпити и да продължава да ни мотае.

— Не казвам, че си сбъркал. Просто се питам какво смяташ да правиш сега.

Занд вдигна рамене.

— Добре — добави тя и се наведе за телефона. — Защото ченгетата скоро ще довтасат. Не искам да съм наблизко, когато дойдат.

Тръгна към колата си и добави през рамо:

— Има двама души, които мислят, че могат да ти покажат един рус мъж като този, когото току-що ти описаха.

Занд я изгледа удивено:

— Какво?

— Хопкинс и неговият приятел. Обадиха се малко преди теб. Имат видеозапис, на който подобен рус мъж се появява в половината от основните случаи на масово насилие през последното десетилетие, включително при взривеното училище в Мейн тази сутрин. Уорд мисли, че го е видял в някакъв баровски комплекс в планината.

— Като си го знаела, защо не ме спря?

Тя го изгледа:

— Нямах никакво намерение да спасявам Ван.

30.

Нито Занд, нито Нина подозираха, че самоубийството не е единственото, което Ван извърши, след като го оставиха.

Първо, той се изправи мъчително, хлъзгайки се в собствената си кръв. Не можеше да стои прав. Бяха го били неведнъж и това дори му доставяше удоволствие, но сега бе различно. Ченгето не се стараяше да го пази и му бе счупило някои кости.

Постоя няколко секунди, загледан в отражението си в останките от огледалото, под което бе издал най-голямата си тайна. Лицето му беше подуто и издрано. Нещо по-лошо — изглеждаше остарял. Специалните диети, упражнения и мазила бяха загубили ефекта си след това изпитание. Той гледаше на възрастта си по начин, по който би могъл да гледа единствено човек, извършил неговите дела и пазил толкова дълго неговите тайни.

Той не беше убивал. Никога. Никога не бе наранявал друг човек. Поне не със собствените си ръце. Беше присъствал обаче на случаи, когато млади мъже бяха оставяни полумъртви на улицата в локви телесни течности. Когато други като него отпътуваха от мястото с луксозните си коли, спокойни, че нищо не може да ги свърже с убийството. Притежаваше богата колекция от видеозаписи на такива събития. Толкова голяма, че надали можеше да ги намери всичките, камо ли да ги унищожи преди идването на полицията.

Баща му никога не би го разбрал.

Нямаше да го разберат и онези мъже и жени, с които въртеше незаконен бизнес — макар че някои от тях също имаха свои тайни; енергията, която ги караше да се стремят към успеха, ги тласкаше и към по-тъмни дела, с които искаха да се покажат различни и по-добри от останалите. Ласкателството на околните никога не е достатъчно. Рано или късно ние изпитваме нужда да идолизираме само себе си, иначе отношението на другите загубва смисъла си. Прибягваме до различни вещества, до услугите на пропаднали жени; самият Ван дори го беше правил. Той винаги се бе стремил да бъде приятел на хората около себе си. Да се превърне в довереник на хора, чиито копнежи

излизат извън приетите морални граници на обществото. Хора, които искат да живеят по-напрегнато, по-задъхано, по-охолно. Които разбират, че да правиш секс с треперещ от страх човек, носи невъобразимо по-различно удоволствие.

Именно един от тях се беше убедил в ефективността на Ван и го бе представил на други свои колеги. Техният представител беше висок рус мъж. Доста по-късно Ван си даде сметка, че русият мъж е нещо повече от това, за което се представя — че той и колегите му не се интересуват само от чистото удоволствие. Те никога не го поканиха да се срещне с тях и това малко го обиждаше. Беше се съгласил обаче да им осигурява забавления, да помага на доставчиците да намират наистина качествена стока. Полицаят бе прав — той изобщо не се интересуваше от парите.

Всеки човек има свой път и се ражда два пъти. Второто раждане на Ван беше преди трийсет и пет години, когато, на десетгодишна възраст, бе зърнал една гола слугиня през прозореца. Беше се случило една пролетна сутрин и в друга страна; гледката го бе накарала да застине на място, беше го ослепила с внезапното прозрение за всички скрити тайнства на света. Баща му седеше в кабинета си и оттам се чуваше барокова музика, отмерена, точна, бодра и весела. Ван остана неподвижен за миг, потънал в блаженство. Много хора биха изпитали същото, без това да промени коренно живота им, но след този случай Чарлс стана съвсем друго момче. Започна да шпионира нарочно, да гледа списания и видеокасети, да пътува до тайни места в Хонконг, а после в Лос Анджелис. За много хора това би било достатъчно, повече от достатъчно. Грехът не беше в гледането, нито в желанието. Той бе в нуждата от него, нужда, преди още да знаеш, че съществува — толкова силна, че ако не съществуваше, той щеше да го създаде. Да обвиняваш порнографията, е все едно да отричаш оръжието. Пистолетът не може да дръпне сам спусъка си. За това е нужна човешка ръка. При порнографията човешкият разум е тази ръка, с тънки пръсти, търсеци неповторимо усещане. И както пръстите се покриват с мазоли, така се притъпяват и другите ни сетива. Човек започва да се стреми към нещо по-горещо, по-остро, по-възбуждащо, за да постигне същия ефект. И така в един момент стига толкова далеч в греха си, че вече нищо друго няма значение.

През последната седмица Ван се беше замислил за дъщерята на Майкъл Бекър само веднъж — с надеждата колегата му да преодолее по-скоро загубата и да се върне в студиото, защото наистина трябваше да променят „Мистерии“. Първоначалният сценарий беше смешен, макар че Бекър имаше някои интересни виждания, работеше усилено и идеите му не бяха лоши. Идеи, приемливи за широката публика. Ван имаше своя версия за сериала, беше я написал за забавление. Никой обаче нямаше да се съгласи да я излъчи.

Нищо негово не беше приемливо за обществото. Нищо от онова, което би направил с истинско удоволствие и отдаденост. А без тези две неща животът няма смисъл. Без спомена и наследството от онази пролетна утрин, от нежната музика и звука от близкия фонтан за него не оставаше нищо.

Докато Занд палеше цигара, Ван влезе в кабинета си. Първоначалният шок отминаваше и ребрата започнаха да го болят зверски. Той набра телефонен номер и предупреди един приятел, че някой почти е разгадал правилата на играта им и вероятно скоро ще ги разбере напълно.

Сетне се отпусна в креслото си. Хулио не се виждаше никъде, макар че посетителите отдавна си бяха отишли. Само за миг Ван си помисли, че би било добре някой да се застои по-дълго в живота му, не всички да са минувачи. Момчето вероятно бе прескочило оградата в задната част на имението, за да започне на чисто другаде. Беше изчезнало като вчерашна усмивка.

Ван отключи средното чекмедже на бюрото и извади револвера си. Ръкохватката бе изработена по поръчка от черешово дърво.

Беше красив. Поне това му оставаше.

31.

В осем и четирийсет и пет на следващата сутрин чакахме в колата на улицата пред „Лелиното килерче“. Беше студено и от два часа валеше мокър сняг; небето бе покрито с тъмни облаци. Бях си купил кутия цигари и ги пуших една след друга. Боби не коментираше. Седеше с пистолет в скута и се взираше напред.

— Кога ще пристигнат?

— Няма гаранция, че изобщо ще дойдат. Може само тя да се появи.

— Ченге без значка и жена. Мамка му. Ние сме непобедими. Можем да нападнем Ирак.

— Няма към кой друг да се обърнем, Боби.

На улицата се появи някаква безлична кола. Вгледахме се внимателно в нея, но зад волана седеше жена на средна възраст и изобщо не ни обърна внимание. Чакахме пред кантората от осем часа. Бяхме много изнервени. Никой от двамата ни не беше спал добре.

— Ето — рече накрая Боби и посочи към другата страна на улицата. — Хилав мъж с червена коса. Този ли е?

Изчакахме Чип да влезе в кантората и слязохме от колата. Оставих вратите отключени. Улицата беше почти празна. Времето не беше много подходящо за разходки, а основното движение минаваше през друга част на града.

Отворих широко вратата на „Фарлинг риалти“ и влязох, Боби ме последва. Чип беше в кабинета си.

В чакалнята имаше четири бюра. Двете отдясно бяха свободни. На другите седяха две жени около четирийсетте с изпипани фризури и стегнати костюми, едната със зелен, другата с червен. И двете ни изгледаха с очакване, готови да ни продадат жилището на мечтите ни.

— Търсим Чип — казах аз.

Едната жена стана и измънка:

— Господин Фарлинг сега ще дойде. Желаете ли кафе, докато чакате?

— Господин Хопкинс няма да остане.

Чип стоеше на вратата на кабинета си. На бузата и челото му имаше избледняла синина.

— Всъщност мисля, че ще си тръгне веднага — добави.

— Точно това смятахме да направим, Чип, а ти идваш с нас. Отиваме в „Палатите“ и имаме нужда някой да ни вкара. И тъй като ти си единственият агент, който продава собствеността им, нямаме друг избор. Можеш да дойдеш доброволно или да те извлечем за гушата.

— Няма да стане — възрази той раздражено.

Вратата на кантората се отвори зад гърба ми. Обърнах се и видях двама полицаи. Единият бе висок и с черна коса. Другият — нисък и рус. Именно той заговори:

— Добро утро, господин Хопкинс.

— Познаваме ли се?

— Говорихме по телефона.

— Не си спомням.

— Обадохте се в участъка. Обсъдихме смъртта на родителите ви. Чух как зад мен Боби бърка в джоба си.

— Полицай Спърлинг.

— Аз го повиках — каза Чип. — Видях, че чакате вън. Вече подадох жалба за побоя, който ми нанесохте.

— Според мен обстоятелствата бяха други. Вие получихте гърчове.

— Моето мнение е различно. А също и становището на полицията.

— Това са глупости, Уорд — изръмжа Боби.

Чип се обърна към двете жени, които следяха разговора като любопитни котки:

— Дорийн? Юлия? Идете за малко в задния кабинет.

— Дошли сме за теб, Чип — казах аз. — Няма нужда да ги гониш.

— Веднага — извиси глас Чип и двете жени се измъкнаха; той затвори вратата зад тях.

— Моля да ме придружите до участъка — рече полицай Спърлинг; говореше спокойно и разумно. — Не знам дали ви е известно, но къщата на родителите ви и хотелът, в който бяхте отседнали, са пострадали. С полицай Макгрегър сме готови да ви съдействаме.

— Вижте, не съм сигурен, че ви вярвам.

— Какво му има на партньора ти? — обърна се Боби към Спърлинг. — Не е много разговорлив.

Вторият полицай го погледна, но не отрони и звук. Тогава започнах да се тревожа. Когато някой погледне Боби в очите, без да покаже някакво уважение, той е или глупав, или много опасен.

— Разделение на труда — предположих с надеждата, че все още можем да се измъкнем без неприятности. — Може би Макгрегър попълва формулярите.

— Ти си пълен глупак, Хопкинс — намеси се Чип. — Очевидно е наследствено.

Спърлинг не му обърна внимание:

— Господин Хопкинс, ще ни придружите ли?

— Не — отсече Боби.

Чип се усмихна. Макгрегър извади пистолета си.

— Ехо, спокойно — подвикнах нервно.

Полицай Спърлинг изглеждаше по-изненадан и от мен. Изгледа удивено оръжието в ръката на партньора си:

— Ъ, Джордж...

В същия миг Макгрегър започна да стреля.

Ние се хвърлихме на земята в момента, в който забелязахме тънката усмивка на Чип, но бяхме твърде бавни. В кантората нямаше къде да се скрием.

Боби извади пистолета си и започна да стреля по Макгрегър. Улучи го два пъти — в бедрото и корема. Вторият куршум обаче не издаде звука, който очаквах, и аз си дадох сметка, че полицаят носи бронирана жилетка. Ударът бе достатъчно силен, за да го повали върху бюрото отзад, но той бързо се изправи. Спърлинг стоеше с отворена уста.

Аз изпреварих поредния куршум на Макгрегър с една педя и се претърколих на пода. Скрих се зад бюрото на Дорийн и стрелях. Улучих го в рамото. В този момент нещо изсвистя над главата ми и аз забелязах, че Чип държи малък пистолет. След това не помня много. Когато попадне в открита престрелка, човек няма време да мисли, да се прицелва.

Стрелбата спря след десетина секунди. Аз седях свит зад бюрото на Юлия и усещах изгаряща болка в бузата и челото си. Нещо ме беше

одрало, но не мислех, че е куршум. Бях много изненадан, че не съм пострадал по-сериозно. Съдържанието на главата на Чип бе размазано по стената отзад. Макгрегър беше избягал, вратата зееше.

Спърлинг бе ранен и лежеше неподвижно върху едно бюро. Главата му все още си беше на мястото. Оставих го така.

Боби стоеше опрян на стената до вратата и държеше едната си ръка. През пръстите му се процеждаше кръв. Сграбчих го и го изблъсках навън.

Паднахме на тротоара, претърколихме се през улицата, аз отворих вратата на колата и го наблъсках вътре. Двама души с жълти ски-екипи зяпаха с отворена уста ту нас, ту разбитата врата на кантората.

— Сигурно снимат филм — каза единият.

— Добре съм — прошепна Боби, докато сядах зад волана и палех двигателя; скочих върху газта и потеглих. — Добре съм.

— Прострелян си, глупако.

— По-бавно.

Пред нас имаше знак „Стоп“, кръстовището беше натоварено. Отпуснах педала и като по чудо успях да се промъкна между колите.

— Накъде караш?

— Към болницата, Боби.

— Не можем да отидем там. Не и след това, което се случи.

— Спърлинг ще ни подкрепи.

— Единственото, което знае, е, че имаше стрелба. Двама бяха ранени, а един цивилен е мъртъв.

— Той видя, че Макгрегър започна пръв. А и можем да отидем в болница в друг град.

— Пак ще се наложи да докладват в полицията, а ние стреляхме по ченгета.

— Боби, ти си ранен. Не искам повече да те убеждавам.

Докато карах на запад, криволичейки между колите, той пусна ръката си. Погледнах раната. Имаше кръв, но не беше толкова сериозно, колкото очаквах. Той присви очи от болка, дръпна ръкава си и погледна надолу.

— Липсва ми парче месо — призна. — Положението не е идеално, но ще оживея. И имаме по-важна задача.

— Каква?

— Да се въоръжим. Да си намерим големи, ама наистина големи пушкала.

* * *

Оставих Боби в колата и изтичах в магазина. Вече валеше сериозно и облаците обещаваха още. Преди да отворя вратата, постоях за момент, за да се опомня. Много търговци на оръжие се стремят да създадат впечатлението, че стоката им не е предназначена единствено за убиване. Не е разумно да нахълташ в магазина с вид, сякаш си готов всеки момент да започнеш да стреляш.

Помещението бе тясно и дълго. На витрината бяха изложени пистолети като бижута, но отзад се виждаха и стелажи с пушки. Нямаше други клиенти, стъклата не изглеждаха бронирани. Продавачът беше белокоп, дебел, със синя риза и делови вид.

— Да ви помогна с нещо?

Той опря големите си ръце на тезгяха. На два плаката зад него се виждаха лицата на известни терористи от Близкия изток с надпис „Мъртви или живи“, като последните две думи бяха задраскани.

— Искам да купя пушки.

— Тук продаваме само сладолед. Все се каня да сваля този стар надпис отвън.

Засмях се сърдечно. Той също. Всичко бе много весело. Чудничко си прекарвахме.

— И така. Какво по-точно търсиш?

— Две пушки с осемстотин патрона, четирийсет пълнителя 45-и калибър с мек връх, а другите, каквито има, от най-евтините. Две бронирани жилетки, скъпи. Едната голям размер, другата — среден.

— Уха! — извика той все така весело. — На война ли отиваш?

— Не. Но имам сериозни проблеми с плъховете.

Усмивката му помръкна и той се втренчи в бузата ми.

Вдигнах ръка и я избърсах. Пръстите ми се нацапаха с кръв.

— Както виждаш, проблемът е сериозен — добавих.

Този път той не се засмя:

— Не знам дали мога да ти продам всичко това.

Извадих кредитната си карта и той отново се усмихна.

Пресметна набързо общата сума, като дори ми направи отстъпка за боеприпасите.

Да купиш наведнъж амуниции за убиването на осемстотин човека, се оказа добра сделка.

Той ми съобщи сума и аз махнах нетърпеливо, бързах да приключвам и да се махам. Погледнах през прозореца към Боби. Той бе свалил сакото си и превързваше раната. Бях купил бинт, марля и безопасни игли от една ветеринарна аптека. Боби наблюдаваше паркинга. Обърнах се тъкмо навреме.

— Не мърдай! — предупредих и насочих пистолета си към гърдите на продавача.

Той застина с ръка на няколко сантиметра от телефона.

— Нека да отгатна. Пред два дни е минало едно ченге и ти е казало да не продаваш нищо на човек на име Уорд Хопкинс, така ли е?

— Точно така.

— Само че ти въпреки това ще го направиш, нали?

— Не. Няма.

Пристъпих към него и насочих пистолета към главата му. Чувствах се изтощен и уплашен. Той поклати глава и отново посегна към телефона.

— Нищо няма да ти продам.

Телефонът беше старомоден. Издаде странен звук, когато куршумът се заби в него. Продавачът отскочи разтреперан.

— Ще ми продадеш — обясних му бавно. — Иначе ще те застрелям и ще си взема каквото ми трябва. Нямах право да се оплакваш, защото пистолетът, който държа, е купен от този магазин. И знаеш ли какво? Смятам да го използвам точно по предназначение.

Продавачът остана неподвижен за момент, сякаш се чудеше в коя посока да отскочи.

Наистина се надявах да се подчини, защото няхах никакво намерение да го застрелям, а вероятно и той го знаеше.

Сетне очите му проблеснаха. Обърнах се и видях, че към магазина се приближава млад мъж, носещ пликче със сандвичи и риза със същия цвят като на продавача.

Изругах, наведох се и грабнах толкова кутии с патрони, колкото можех да нося.

— Ама че обслужване — изръмжах и изхвърчах навън, като блъснах младия мъж и го повалих в една локва.

Скочих в колата и хвърлих боеприпасите в скута на Боби.

— Не се справих много добре.

— Виждам — отбеляза Боби.

Продавачът се появи на вратата с голяма пушка в ръце.

Натиснах силно педала на газта и дадох на задна. Първият куршум изсвистя високо над колата. Младият мъж се изправи и се втурна в магазина, като изблъска другия от пътя си. Ударих спирачка, направих рязък завой и дадох пълна газ. Един куршум разби дясното задно стъкло.

— Името ми беше в черния списък на магазина — обясних, докато се носехме без определена посока, само да е далеч от града. — Поне на един въпрос получих отговор. Как „Избраниците“ се добраха толкова бързо до дома на родителите ми, след като се нахвърлих върху Чип първия път. Изобщо не се е налагало да идват. Макгрегър е бил на разположение.

— Има логика.

— И още нещо има логика. Макгрегър и Спърлинг са първите, пристигнали на местопроизшествието след катастрофата на нашите. Може би Макгрегър е стигнал малко по-рано.

— А сега е в полицейското управление на Дайърсбърг, целият в кръв, и повтаря имената ни. Яко сме загазили, Уорд. Затънали сме до шия. Какво ще правим сега?

В града имаше само един човек, който може би щеше да се съгласи да ми помогне. Казах името му.

— Добре — кимна Боби; присви очи от болка и се отпусна на седалката. — В момента точно адвокат ни трябва.

* * *

Според визитната картичка, която ми беше дал след погребението, домът на Харолд Дейвидс се намираше в противоположния край на града. За разлика от квартала на родителите ми — с кривите му улички и хълмистата местност, тук къщите бяха

разположени в правилни редици и между тях имаше големи разстояния, заети от добре поддържани дворове.

На верандата светеше, във вътрешността на къщата също се виждаше светлина. На улицата бе спряна кола като тази на Дейвидс. Останахме в нашата известно време, за да се уверим, че не са ни проследили, след това слязохме.

Позвъних на вратата. Никой не се появи. Нормално.

— По дяволите. Сега какво?

— Обади му се — предложи Боби, докато оглеждаше улицата.

Извадих мобилния си телефон и набрах служебния номер на Дейвидс. После пробвах домашния му, в случай че е изключил звъна или не го е чул. Чухме звъна поне на два телефона на различни етажи в сградата, но след осем позвънявания се включи телефонният секретар. В записаното съобщение се казваше служебният му номер, но не се споменаваше никакъв мобилен телефон.

— Не можем да киснем тук — отбелязах. — В такъв квартал някой съсед ще извика ченгетата.

Боби натисна дръжката. Вратата беше заключена. Той бръкна в джоба си и извади малък инструмент. Понечих да възразя, но се отказах. Нямахме къде другаде да отидем. Той тъкмо насочваше инструмента към ключалката, когато отвътре се чу щракване. Подскочихме.

Вратата се откряна. През пролуката се показа лицето на Харолд Дейвидс.

— Харолд.

— Уорд? Ти ли си? — Той отвори вратата малко по-широко; изглеждаше ужасно разтревожен. — Боже мили! Какво е станало с него?

— Ранен е.

— Ранен? От кого?

— От лошите. Виж, знам, че не това имаше предвид, когато ми каза, че мога да ти се обадя, ако имам нужда от нещо, но сме загазили много. И нямам към кого да се обърна.

— Уорд. Аз...

— Моля те. Ако не за мен, направи го за татко.

Къщата му беше доста по-малка от дома на родителите ми, но само коридорът съдържаше три пъти повече неща. Списания,

произведения на изкуството, книги върху малка орехова ракла, направена сякаш точно за тази цел. Отнякъде звучеше нежна класическа музика. Вероятно Бах.

— Право напред — каза Дейвидс. — И внимателно с килима. От вас капе кръв.

По стените на хола имаше репродукции на картини, никоя от които не ми беше позната. Осветлението бе слабо. Нямаше телевизор, само малка и скъпа уредба, от която се чуваше музиката. Имаше старо пиано, покрито със снимки, едни в рамки, други — просто подпрени. Пред дивана беше постлан шарен килим, малко разръфан по краищата.

— Ще донеса кърпа — каза Дейвидс; подвоуми се на прага, сетне изчезна.

Докато го нямаше, Боби остана в средата на стаята; вдигна ръката си, за да не капе кръв по пода. Огледах се. Вещите на другите хора са толкова странно нещо. Особено на старите хора. Спомням си как веднъж по някакво спонтанно хрумване купих на баща си стара сметачна машинка за Коледа. Видях я в един антикварен магазин, реших, че ще му хареса, и я взех. Когато я разопакова, той се втренчи в мен и ми благодари със странен глас. Казах му, че това явно не е най-вълнуващият подарък, който е получавал. Без да пророни дума, той ме заведе в кабинета си и отвори едно чекмедже. Там, под събирани с години химикалки и моливи, лежеше стара сметачна машинка. Беше дори същият модел. Животът на Дейвидс бе като пазар на вехтории. Това, което за баща ми е било модерно, за мен беше старо. Ние не можем да разберем хората, събирали с десетилетия различни вещи. Мислиш си, че са до теб, а те се оказват невъобразимо далече.

Дейвидс се върна с една кърпа и Боби я уви около ръката си. След това адвокатът се настани в едно кресло и се втренчи в пода. Изглеждаше уморен и блед, много по-стар, отколкото при предишната ни среща. На бледата светлина бръчките му изглеждаха още по-дълбоко врязани.

— Разкажи ми какво стана, Уорд. Не мога да ти обещаю голяма помощ. Моята специалност са сделките, не престрелките.

Той прокара пръсти през косата си и ме погледна. В този момент нещо ми прищрака.

Обърнах се, взрях се в пианото, сетне в Дейвидс.

— Какво гледаш, Уорд?

Отворих уста, но не успях да продумам. Отново я затворих.

— Какво има? Какво сте направили?

Изборът му на думи, макар и напълно случаен, ме убеди окончателно.

Накрая успях да проговоря:

— Откога се познаваш с родителите ми?

— От 1995-а — отвърна той, без да се замисля. — Годината, когато дойдоха тук.

— А преди това?

— Не. Как бих могъл?

— Може да сте се срещнали някъде. Някак си. Пътищата на хората често се пресичат.

Той отново сведе поглед към пода.

— Странни работи приказваш, Уорд.

— От колко време живееш в Дайърсбърг?

— Откакто съм роден, както предполагам, че знаеш.

— И името Мързеливия Ед не ти говори нищо, така ли?

— Не — отвърна той, без да вдига поглед, но в гласа му не личеше никакво колебание, никаква несигурност. — Странно име, ако питаш мен.

Боби ме загледа изпитателно.

— Тъжна история — рекох. — Никога не съм знаел фамилното му име. Беше ми известен просто като Мързеливия. Не е много подходящо за надгробна плоча, но сега, след като е мъртъв, може би няма значение.

— Съжалявам за приятеля ти, Уорд, но наистина не разбирам накъде биеш.

Взех една снимка от пианото. Не беше групов портрет. Такива имаше само два, черно-бели, избледнели спомени за отдавна починали хора, застанали вдървено пред недобре позната по времето им машина. Тази, която взех, бе обикновен цветен портрет отпреди много време, с онези неестествено ярки червени и сини цветове, изпъкващи над всички останали. Млад мъж сред гората.

— *Пусни за содомията* — казах, без да вдигам очи от образа на Харолд отпреди толкова много години. — *Хайде бе, Дон, Дони-Дон, пусни я бе, Дон.*

— Стига, Уорд!

Този път гласът му леко трепереше.

Боби взе снимката от ръката ми.

— Тази сигурно е правена няколко години по-рано — отбелязах.
— Харолд изглежда по-млад и по-слаб, отколкото на записа. И още не си е пуснал коса.

Обърнах се към Дейвидс:

— Трябва да си бил, колко... с пет-шест години по-млад от тях и Ед, приблизително на възрастта на Мери. А сега си единственият оцелял. Затова не искаше да отвориш, когато позвънихме, и не вдигаше телефона.

Дейвидс ме гледаше втренчено. Изглеждаше на сто години и много уплашен.

— О, мамка му! — изруга отчаяно.

Искаше ми се да го сграбча, да го разтърся, докато го накарам да проговори, докато разбере какво става, докато получа някакво обяснение за тайните, в които бе забулен животът ми. Ала както тялото му бе загубило петдесетина килограма през последните трийсет години, така лицето му беше загубило всичко, което бях виждал в него, целия си авторитет. Изглеждаше смачкан, слаб, по-уплашен дори от мен самия. Затова казах просто:

— Разказвай.

Историята се оказа кратка.

Някога, преди много години, имало петима приятели.

32.

Харолд, Мери и Ед били родени в Хънтърс Рок и израснали заедно. Животът им бил малко скучен, но има и по-лошо. След запознанството с двамата новодошли в градчето петимата станали неразделни.

Родителите ми били вече женени, но скоро научили, че не могат да имат деца. Постепенно си дали сметка, че това не е краят на света. Били заедно и се обичали. Имали много неща за правене, много забавления. Годишите нямало да се точат бавно и мъчително и те също щели да намерят щастието, макар и сами. Така живеели и опитвали да се примирят със съдбата си. Минали две години — в работа, вечерни събирания и дълги игри на билиард, в които никой не губел.

Сетне светът се променил и те осъзнали, че разпространяването на генетичния материал не е единственият начин да оставиш следа във вселената. Настъпила епохата, която може би никога няма да разбере. В безметежната равнина на световната култура се появили планини и дълбоки ждрела, поставящи непреодолими прегради пред хората. Организирали се улични демонстрации. Студенти и преподаватели се съюзявали за общата кауза. Ресторантите, където не се допускали чернокожи, били разбивани, Полицията стреляла по цивилни, деца се обръщали срещу родителите си. Чернокожи, фашисти, хомосексуалисти, комунисти, всички прибягвали към оръжие, за да отстояват идеите си. Младежите прекарвали дълги вечери в наркотично опиянение, разисквайки как би трябвало да бъде устроен светът, в безкрайни разговори и безплодни спорове за новия ред.

Петимата приятели били по-възрастни от повечето активисти. Имали обаче достатъчно време и енергия — повече възможности от тийнейджърите или потиснатите класи. Филипа Хопкинс взимала дейно участие в съюза на чернокожите домашни прислужници. Харолд давал безплатни юридически съвети на онези, които не можели да си ги позволят или расовият им произход не им позволявал да получат качествена адвокатска помощ. Дон Хопкинс водел кампания срещу разрушаването на цели квартали при изграждането на постмодерните

американски градове с околновръстни магистрали и шестлентови централни булеварди, затварящи социално онеправданите в мрачни гета. Мери и Ед били просто техни последователи, но помагали с каквото можели и когато Ед бил трезвен. Мери обичала Харолд, а Ед просто обичал веселите компании. Те работели дори в свободното си време — застаряващи воители, прехвърлили тази ужасна трийсетгодишна възраст, когато човек започва да обуздава слепия си ентузиазъм и може да се съсредоточи по-пълноценно върху най-важното. Да оказва истинска помощ на останалите, не просто да им дава топлина или да заразява младите с вируса на протеста.

В продължение на две години те размахвали плакати и юмруци, давали цялото си време, всичките си пари, сърцата си без остатък. Много малко неща се променили. Положението си било почти същото. Гръмките песни и свободният секс не са особено силни лостове за промяна на обществото. Постепенно старото отново взимало връх. Харолд пръв забелязал какво става. Осъзнал, че хората, идващи за юридически съвет при него, гръмогласни ветерани от уличните демонстрации, са във все по-лоша и по-лоша форма. Че при мирните протести се получават все повече рани, че не всички синини и белези са дело на полицията. В редиците на борците за права имало тайни групи и сблъсъците между тях ставали по-ожесточени, отколкото между демонстрантите и властите. Имало групи, чиито цели изглеждали много по-прости и разрушителни; те не се стремели към прогрес, а само към насилие.

Отначало другите не споделяли мнението му. Смятали, че просто ентузиазмът започва да гасне, както Дон отдавна бил предсказал. Естественото разслоение се проявявало, това било всичко — хората си давали сметка, че мечтата за Народна република Америка е все така непостижима, и се отчайвали. Сетне обаче нещастните случаи зачестили. На манифестациите все повече демонстранти и полицаи намирали смъртта си със счупени бутилки в гърлата. Уличните боеве започвали като че от нищо. На рок концертите избухвали престрелки. Експлозии отнемали живота на невинни минувачи, без да допринасят с нищо за добрата кауза. Някои от тези актове на насилие били дело на хора, които искрено вярвали, че въоръжената борба е единственият начин за напредък. Най-тежките случаи обаче били причинени от други, имащи съвсем различни планове. Хората с пистолетите и

експлозивите били далеч по-добре организирани от борците за граждански права. В гнездото на справедливата кауза имало кукувица, готова да разпери криле и да полети.

Много хора се оттеглили от борбата. Лятото на любовта отстъпвало пред есента на апатията и наркотиците взимали все повече жертви. Ед искал да се откаже. Мери също. Те участвали само заради тръпката, за да се забавляват с приятелите си. Дори Харолд се колебаел. Той бил адвокат. Душата му копнеела за ред.

— Пип и Дон обаче не можеха да оставят всичко ей така — обясни тихо Харолд.

Те започнали да разпитват, да търсят причините. Проследявали произхода на изпълнените с призови за насилие листовки и откривали авторите им. Установили, че в много случаи лошата граматика и признаците на лудост са нагласени. Разговаряли с познати на познатите в търсене на този, който пръв извадил пистолет на демонстрацията, който пръв счупил бутилка или бил свързан с хората, които наистина правели нещо, а не говорили само празни приказки. Търсели и взели да намират.

Скоро започнали да получават заплахи. Двама техни приятели били пребити жестоко. Друг изчезнал безследно. Харолд останал без работа — първото доказателство, че провокаторите имали много по-добри връзки от студентите и хипитата, участващи в протестите.

Една нощ майка ми била отвлечена и някакъв мъж с нож я заплашил, че ако не престанат да се ровят, където не им е работа, ще си намерят постоянно жилище на два метра под земята. Била изнасилена от четирима мъже, а след това изхвърлена на края на града, гола и с отрязана коса.

След това баща ми се променил коренно. Той ги открил. След четири месеца двамата с майка ми напуснали света, който обитавали дотогава, и се гмурнали в дълбините на мрака, докато не открили светлинка в края на тунела. Другите трима така и не научили какво точно станало, просто забелязали, че родителите ми са се променили. Все още се виждали с Хопкинсови, но след като вече не работели рамо до рамо за правата кауза, взе по-малко и по-малко неща ги свързвали. Дон говорел странно. Отначало другите трима не му обръщали голямо внимание. Думите му приличали на несвързани брътвежи на човек, загубил връзка с реалността.

Една нощ двамата отишли в бара, където обикновено се събирали. Мери била пияна след скарване с Дейвидс и дори не искала да им говори. Баща ми дръпнал Харолд настрана и заговорил трескаво. Отначало Харолд не се съгласявал, но после тримата излезли, като оставили Мери и Мързеливия Ед в бара. Дватама, разбира се, се намусили, напили се до безпаметност и преспали заедно. Край Изгубеното езеро, за да бъдем точни. Скоро след това Харолд и Мери се разделили.

Останалите трима шофирали четири часа до едно място в планините на Северен Орегон. Били въоръжени и се движели безшумно. Майка ми и баща ми били стигнали до един извод — че когато се сблъскат хора, вярващи в живота, и хора, прекланящи се пред смъртта, битката трябва да се води докрай.

Лагерът бил сред гората на около километър от шосето. Група бараки, наредени в кръг. След като майка ми огледала мъжете и потвърдила, че били замесени в отвличането ѝ, тримата бързо пристъпили към действие и простреляли всички.

* * *

В хола настъпи мълчание.

— Застреляли сте всички? Родителите ми са убивали хора?

— Без жените и децата. И не сме искали да ги убиваме. Простреляхме обаче всички мъже. В крака. Или в рамото. Или в топките. Зависи.

— Не ги обвинявам — рекох; не бях сигурен дали наистина го мисля. — Ако това, което казваш, е вярно, не мога да ги обвинявам.

— О, вярно беше. Убедих се с очите си. Последният мъж, когото намерихме, бе онзи, който заплашил майка ти с ножа. Тогава си дадохме сметка, че това не е някаква самодейна група, а цяла организация. Родителите ти откриха този мъж сам в едната барака. И баща ти, великият Дон Хопкинс, допря пистолета си в главата му и го застреля.

Опитах да си представя онази нощ и баща си, докато застрелва човек, и си дадох сметка, че никога не съм го познавал истински. Имах усещането, че очите ми издават всичките ми чувства.

— Тогава чули някакъв звук от другата стая в бараката и Пип отишла да провери. Жената на убития го била изоставила или той я бил убил. Във всеки случай децата му били там. Близнаци, на не повече от шест месеца, увити в пелени и оставени на малко легло. Сирачета. Две дечица, за каквито Пип бе мечтала цял живот. — Дейвидс поклати глава: — Поне така ми го разказаха те. Аз не съм присъствал на този момент! Може би първо са видели децата. Може би Пип ги е открила и баща ти е решил, че това е начин да компенсира всичко, което е преживяла. Може би са сметнали, че имат някакво морално право да убиват.

— Родителите ми не бяха лъжци.

— Значи си знаел?

— Те не бяха лъжци — повторих аз. — Всичко това са глупости.

— Какво стана с децата? — попита Боби.

— Занесохме ги в Хънтърс Рок. Дон и Пип ги гледаха известно време. Накрая решихме, че трябва да ги разделят. Пип страдаше много, баща ти също, но останалите сметнахме, че така просто не е безопасно. Децата не бяха единственото, което взехме от колибата на убития. Там имаше документи и книги. Някои бяха много, много стари. Те доказваха, че родителите ти са били прави. Пип и Дон смятаха, че могат да ви отгледат като нормални хора, че средата е най-важна. Тогава тази идея бе много популярна. Сега, разбира се, не е, след всички шум, който се вдига за човешката ДНК и така нататък. Сега се смята, че химичните вещества определят всичко.

— Децата са били разделени — намеси се Боби.

— Задържаха едното, другото бе отведено. Идеята беше, че имат по-голям шанс, ако не си влияят един на друг. А може би, Уорд, баща ти просто е искал да си направи един малък експеримент. Да види дали природата ще надделее. Не ги разбирам тези неща.

— Каква природа, Харолд? Ако наистина е станало така, защо ще се боят от природата на децата?

— Ами заради гените ви, разбира се. Защото не бяхте заразени. Толкова бяхте чисти!

— Боже мили! — изкрещях. — Не ми казвай, че и ти вярваш в тези глупости! Нима наистина мислиш... — Млъкнах. — Чакай малко. Това да не е свързано с теорията за вируса?

— Разбира се, но откъде знаеш за нея?

— Намерихме сайта на „Избраниците“.

— Как изобщо си узнал за тях?

— Татко ми беше оставил една видеокасета. Открих я случайно в къщата. На записа сте снимани всичките, макар че отначало не ви познах. Беше ми оставил и бележка. В нея казваше, че не са мъртви.

Дейвидс поклати глава и се усмихна леко:

— Този Дон! Винаги планираше в перспектива.

В усмивката му имаше привързаност, но и още нещо.

— Ако това е станало в Хънтърс Рок — поинтересува се Боби, — как сте се озовали всички тук?

— Поддържахме връзка още няколко години. Понякога си прекарвахме добре, но вече не беше същото. След известно време напуснах града. Дойдох в Дайърсбърг, за да започна на чисто. Мери ме последва след няколко години. Между нас нещата не потръгнаха, но въпреки това тя остана. Известно време нямахме връзка с останалите. Отчасти защото смятахме, че така е по-добре. Също... е, бяхме сторили някои наистина лоши неща. Струвало ни се е, че постъпваме правилно. Може би сме се заблуждавали. Заради разочарованието, че въпреки целия ни труд светът остава същият, управляван от такива хора. След време обаче никой от нас не искаше да си спомня за това. За Мери и Ед не беше толкова тежко. Те не бяха присъствали. Бяха обаче наши приятели и затова част от вината падаше и върху тях. Знаеха за случката и пазеха тайната ни.

— Баща ми и Ед се срещнаха веднъж. Преди много време. Бях там. Те се направиха, че не се познават.

— Не се изненадвам. Струва ми се, че баща ти нямаше доверие на Ед, че ще си държи устата затворена. Въпреки че той мълчеше.

— Знаеше ли, че е мъртъв?

— Не и докато не ми каза. Знаех за Мери. Не вярвах, че ще се заемат и с него. Той не беше там.

Навън мина някаква кола и Дейвидс подскочи. Изчака шума да заглъхне. Не съм виждал човек, на когото да му личи повече, че очаква някакво нещастие.

— Щом толкова сте странили един от друг, как така родителите ми са се озовали тук?

— Минаха повече от двайсет години и нищо не се случи. Предполагам, Дон е решил, че всичко е свършило. Идва ми на гости два пъти и поиграхме бiliarд, поговорихме за старите времена. Преди онази нощ. За това, как сме се забавлявали. За времето, когато се бяхме заблуждавали, че ще променим света. Отначало беше странно, сякаш онези години не бяха минали. Доведе и майка ти и накрая решиха да се преместят. Да съберем старата банда. Да преоткрием младостта си.

— Защо тогава не ми казахте, че се познавате отпреди?

— Защото... — Дейвидс въздъхна. — Защото малко преди да се пренесат тук, започна строежът на „Палатите“ и баща ти разбра за това. Свърза се с тях. Искаше да се намеси в бизнеса. И успя. След време обаче започна да подозира, че става нещо странно. Реши, че трябва отново да се преструваме, че не се познаваме. Той никога не порасна. Не беше като останалите. Майка ти също, предполагам. Повечето хора в един момент просто оставят нещата на самотек. Не и Дон. Задаваш му гатанка и той веднага ще ти я разреши. За него нямаше тайни.

Кимнах. Истина беше.

— И какво стана?

— Започна да се рови. Опитваше да разбере кой стои зад комплекса, какво са намислили. Беше убеден, че това са същите хора, на които се бяхме натъкнали в Орегон. Че са част от някаква световна организация. Някаква тайна групировка.

Той поклати глава.

— Ти не мислеше ли така?

— Не знаех какво да мисля. Просто исках да се откаже. Някои хора са готови да платят твърде висока цена за истината. Понякога е по-добре да не я знаеш. Понякога е по-добре да оставиш истината на мира.

— И те го разкриха.

— Усетиха, че някой любопитства. Не можеха да го свържат с онези събития, но изводът беше логичен. Проблемите започнаха. Съвсем незначителни неща. Мисля, че имат свой човек в града.

— Имат — потвърдих. — Мъжът, който простреля Боби. Полицай е.

— Боже мили! Дано да сте го убили!

— Какво стана с родителите ми, Харолд? Какво се случи в онази нощ?

— Дон реши да се махнат, да изчезнат. Не можеше да се обърне за помощ към никого. Дори да му повярват, нямаше начин да признае за убийството. Струва ми се обаче, че си мислеше, че може да се оправи с тях завинаги. Нямам представа как е смятал да го постигне. И четиримата бяхме твърде стари, но... решихме да инсценираме нещастен случай и те да изчезнат. Нека „Избраниците“ да си помислят, че всичко е свършило. Планът ни беше добре изпипан.

Сърцето ми се сви, помислих си за бележката, оставена от баща ми, и си дадох сметка, че е затворил „Ънриалти“, за да накара „Избраниците“ да си помислят, че всичко е свършено. Да затъпи бдителността им. И да ме защити. Не защото ми нямаше доверие.

Дейвидс видя изражението ми и поклати глава:

— Те ни изпревариха. Два дни преди да пристъпим към плана. Родителите ти трябваше да отидат на езерото Ели за почивните дни, да поплават с яхта. Щеше да има нещастен случай и телата им никога да не бъдат открити. В петък обаче... е, знаеш вече какво се случи. Мъртви са, Уорд. Съжалявам. Не трябваше да става така. Но са мъртви. И вероятно още тази нощ... аз ще ги последвам. И всичко ще свърши.

— Мамка му — изръмжа Боби. — Няма да стане.

Той разви кърпата от ръката си. Имаше много кръв, но вече бе престанала да тече.

— Мога да тръгнам вече — рече той. — Хайде да се заемем с тези негодници.

Дейвидс поклати глава. Изглеждаше нервен.

— По-добре да останеш тук.

— Няма да стане — повтори Боби. — През последните няколко дни все се сблъсквам със старите ви приятелчета. Ако са знаели за Ед, вероятно знаят и за теб.

Аз почти не ги слушах. Опитвах да осъзная току-що наученото, то променяше коренно всички виждания за семейството ми. За мен. Дейвидс ме погледна.

— Истина е — увери ме той. — Мога да го докажа. Изчакайте една минутка и ще го докажа.

Той стана и излезе.

— Странна работа — отбеляза Боби, когато адвокатът затвори вратата. — Вярваш ли му?

— Защо не? — отвърнах, макар че не знаех какво да мисля.

— Всичко съвпада. А и защо да ме лъже? Той със сигурност е онзи мъж на записа, следователно ги е познавал още тогава. Знаем, че не съм роден в Хънтърс Рок. И не мога да си представя как ще измисли всичко това на момента.

Навън мина друга кола. Втренчих се в стената, докато пред очите ми се появиха светли петна.

— Майка ми ми се обади около една седмица преди катастрофата.

— Намекна ли, че са замислили нещо?

— Не сме говорили. Беше оставила съобщение. Не им телефонирах веднага. Тя нямаше навик да ми се обажда. Обикновено говорех с баща си.

— Значи мислиш...

— Не знам какво да мисля, Боби, а вече е прекалено късно, за да разбера истината.

— Какво ще правим сега?

— Не знам.

Боби се изправи:

— Ще потърся кафе. Ръката започва да ме боли зверски.

Шумът от стъпките му се отдалечи по коридора. Дълбоко в себе си аз явно се бях надявал, че всичко това, от обаждането на Мери досега, е някаква грешка. Че все още не всичко е загубено. Сега знаех, че е истина, че нищо не може да се направи. Баща ми, разбира се, е имал план. Винаги имаше планове. Единственото свидетелство за това обаче беше бележката в тапицерията на креслото.

Телефонът ми иззвъня и ме изплаши до смърт. Номерът на екранчето ми беше познат.

— Кой е?

— Нина Бейнам. Добре ли си? Звучиш странно.

— Може да се каже. Какво има?

Не бях на себе си и изобщо не ми се говореше за серийни убийци.

— В Дайърсбърг сме. Вие къде сте?

— „Норт батън“ 34.

Тя замълча за миг.

— Би ли повторил? — Гласът ѝ звучеше странно. — „Норт батън“ 34 ли каза?

— Да.

— Там не живее ли някой си Харолд Дейвидс?

Сърцето ми заби по-силно.

— Откъде, по дяволите, знаеш?

— Стойте там и не мърдайте. Внимавайте много. Ей сега идваме. Връзката прекъсна. Чух стъпките на Боби и се обърнах към вратата. Изражението му ме накара да затая дъх.

— Дейвидс го няма — обяви той.

— Къде е?

— Просто го няма. Измъкнал се е отзад.

Изтичах при прозореца, дръпнах завесата. Голямата черна кола я нямаше.

Обърнахме дома на Харолд надолу с главата. Нямаше нищо интересно. Това бе просто една стара спретната къща, пълна с вехтории.

След десет минути на входната врата се потропа.

33.

Нина още думкаше с юмрук, когато вратата се отвори. Уорд Хопкинс се изправи на прага. Занд го избута, нахълта в къщата и започна да обикаля стаите.

— Какво прави? — възкликна Уорд.

Тя не му обърна внимание:

— Къде е Дейвидс?

— Избяга.

Зениците му бяха разширени, под очите му имаше тъмни кръгове. Изглеждаше, сякаш не е спал с дни.

— Избяга ли? — кресна тя. — Защо го изпуснахте? — И тропна гневно с крак.

Боби се появи откъм кухнята.

— Не сме — оправда се той. — Просто изчезна. Какво значение има всъщност? Откъде изобщо знаете за него?

Тя измъкна малък бележник от чантичката си, отвори го и му го показа. На него бе записана информацията, която беше получила по телефона по време на полета от Лос Анджелис.

— „Палатите“ са разработени под прикритието на безброй фиктивни фирми, но все пак успяхме да ги разкрием. Основният предприемач е някоя си „Глобална антивирусна компания“, регистрирана на Каймановите острови. Законният им представител за Монтана е господин Харолд Дейвидс.

— Мамка му! — изруга Боби.

Обърна се и се върна в кухнята. Уорд я изгледа изненадано:

— Сигурно грешиш. Ние току-що говорихме с него. С Дейвидс. Той ми разказа... разказа ми много неща. Наистина знае за „Палатите“, но от други източници. Той не работи за тях. Опитал е да помогне на родителите ми да се спасят от онези хора.

— Не знам какво ти е разказал, но ми се струва, че господин Хопкинс не е този, за когото се представя.

В този момент Занд излезе от една стая. Нина поклати глава и забърза към стълбището.

— Какво търси Занд?

— Един човек — отвърна тя.

Гласът ѝ звучеше твърде спокойно. Уорд си даде сметка, че под професионалната си маска тя кипи от напрежение.

— Надявам се, че не е вече труп — добави.

— Не може да е тук — възрази Уорд. — Харолд не е убиецът. Той е стар. Той...

— Нина, имаш ли номера на „Палатите“? — прекъсна го Боби; стоеше на вратата на кухнята с телефон в ръка.

Тя погледна бележника си, разлисти го:

— 406-555-1689. Чува се обаче само предварително записано съобщение и куп глупости. Защо?

Боби направи гримаса, която можеше да се разтълкува като усмивка:

— Харолд се е обадил на този номер преди двайсет минути. В наше присъствие.

— Ама... — заекна Уорд; за момент остана с отворена уста, сякаш опитваше да измисли някакво обяснение. — Той изглеждаше уплашен. Нали го видя. Седеше и трепереше. Очакваше да дойдат да го убият, както са убили Мери и Ед. Сам го видя, за Бога! Видя как изглеждаше.

— Наистина изглеждаше уплашен, Уорд. Но от нас. Мислел, е, че знаем за него. Мислел, е, че сме дошли да го пребием.

Занд се върна при тях и заяви:

— Няма я тук.

Хопкинс бе напълно объркан:

— Защо тогава ни разказа всичко това?

— Ти разкри, че е участвал в събитията в Хънтърс Рок. Спомена записа, бележката. Позна го. Той нямаше представа каква част от истината ти е известна. Възможно бе да блъфираш. Най-простото решение бе да ти разкаже всичко, като спести само своята роля. — Боби изруга гневно; явно приемаше измамата много лично. — Не смяташ ли, че разположението на „Палатите“ на половин час път от дома му е твърде голямо съвпадение?

Нина го гледаше недоумяващо:

— Какво е станало в Хънтърс Рок?

— По-късно ще ти обясним — отвърна Уорд; изведнъж самообладанието му се възвърна. — Нека преди това намерим Дейвидс.

Един телефон иззвъня. Всички посегнаха към джобовете си едновременно. Беше телефонът на Занд.

— Да? — обади се той.

— Здравейте, полицай.

Занд и Нина се спогледаха.

— Кой е?

— Един приятел. Макар че, признавам, още не сме се виждали лично. Не по моя вина. Вие не бяхте достатъчно досетлив, за да се срещнем.

— Кой е?

Занд почувства как космите по ръцете му настръхват, побиха го тръпки. Мъжът от другата страна на линията се изкиска:

— Мислех, че ще се досетиш. Аз съм Праведника, Джон.

— Глупости.

— Не са глупости. Намирането на Ван беше добро попадение. Ти го подтикна към правилното решение. Благодарни сме ти за това.

Устата на Занд бе пресъхнала; той изхриптя:

— Ако си Праведника, докажи го.

Нина ахна потресено. Двамата мъже се втренчиха в Занд.

— Не се налага да доказвам нищо — отвърна гласът по телефона. — Ще ти кажа обаче нещо полезно за всички ви. Ако не напуснете къщата до две минути, това ще е краят ви.

Връзката прекъсна.

— Навън! — изкрещя Занд. — Веднага!

Когато изскочиха на улицата, вече се чуваха първите сирени. Уорд отключи колата и скочи зад волана. Нина остана неподвижна.

— Аз съм агент на ФБР. Няма нужда да бягаме.

— Да бе! — викна Боби. — Само дето преди малко простреляхме две ченгета. Не са мъртви, но това не променя факта, че стреляхме по тях. Ако искаш да стоиш посред улицата и да размахваш значката си, бибче, добре. Само имай предвид, че тук не се играе по правилата. Ще ти пръснат черепа, без да се замислят.

Полицията още не беше отцепила района и четиримата успяха да се измъкнат лесно. След двацет минути бяха вече извън града и Уорд

караше по криволичещото през планината шосе. Никой не се поинтересува къде отиват. Всички знаеха.

Нина обясни какво се бе случило в Лос Анджелис. Уорд разказа наученото от Дейвидс. Занд разкри основното от заключенията си за Праведника. Боби го изгледа невярващо и Нина забеляза, че и Хопкинс му хвърля удивен поглед в огледалото.

Боби се намръщи:

— Да, но откъде знае номера ти?

— Ако е свързан с „Избраниците“, това не е никакъв проблем. Те имат цяла верига за снабдяване с жертви за серийните убийства. Имат силни връзки във властта. Проследяването на мобилен телефон е детска игра за тях.

— Добре... но защо ще ти се обажда? Защо да те предупреждава за идването на полицията?

— Този човек е непредвидим. Вероятно не е мислил само за мен. Знаел е, че не съм сам.

— Дейвидс им е казал кой е в къщата — досети се Уорд. — Предупредил ги е за нас. И не ти ли се струва странно, че „Избраниците“ са убили родителите ми два дни преди заплануваното им изчезване? Били са подготвили всичко, но точно преди да го осъществят, Макгрегър наглася катастрофата и ги убива.

— Дейвидс ли ги е издал? Защо?

— Знаел е какво представляват „Палатите“ от самото начало. Луксозен бункер, визитна картичка, източник на големи пари. Баща ми научава за тях, вижда благоприятна възможност за бизнес, но после разбира за какво всъщност става дума. Поставя Дейвидс в много деликатна позиция. Това са същите хора (или поне хора със същите цели) като онези, с които са си имали работа преди двацет години. Дейвидс каза, че са убили само шефа им. Останалите са оцелели, може дори да стоят зад онова, което се случва тук, в планината. Може би са разбрали, че Дейвидс е участвал в нападението; възможно е дори това да е една от причините да го привлекат като свой юрист. *Работи за нас или ще кажем какво направи преди няколко десетилетия. Или направо ще те убием.* Какво може да стори Дейвидс?

— Баща ти е на път да ги разкрие и Дейвидс осъзнава, че единственият начин да оцелее, е, като предупреди „Избраниците“. Затова им казва, че Хопкинсови планират бягство.

В колата настъпи кратко мълчание.

— Той е съучастник на убийците им — заключи Нина. — Този, на когото са имали най-голямо доверие, ги е предал.

— Мъртъв е вече — изсъска Уорд. — Това поне е сигурно.

* * *

Когато навлязоха в планината, заваля; по предното стъкло се запускаха сребристи струйки. Потокът край пътя бе придошъл. Нямаше други коли.

— Само четирима сме — отбеляза Нина.

Уорд я изгледа:

— Ами обади се за подкрепления.

— Няма да се втурнат да ми изпрацат хеликоптери. Най-много да получим двама отегчени агенти с кола до два часа, чиято главна цел ще е да докажат, че съм пълна откачалка. — Тя погледна през прозореца. — Някой има ли цигара? Май е време отново да пропуша.

Уорд бръкна в джоба си, извади намачкана кутия и я остави на таблото.

— Не те съветвам — предупреди я.

Тя се усмихна, но не докосна цигарите.

Петдесет минути след напускането на дома на Дейвидс колата достигна голям завой. Хопкинс караше по-бавно, а Боби наблюдаваше хълмовете наоколо.

— Близо сме — обяви Уорд.

Боби и Занд заредиха пистолетите си; Нина неохотно провери своя. Пръстите ѝ трепереха. Никой от останалите не изглеждаше да се чувства като нея, но нямаше начин да се досети какво минава през главите им. Мъжете винаги се стараят да изглеждат като супергерои, сякаш някой щеше да ги обвини, ако дадат израз на страха си.

Занд ѝ хвърли кратък поглед. Смигна ѝ и тя си даде сметка, че не е така. Филмите може да показват някакви въображаеми железни мъже, но в действителност никой не може да преодолее животинските инстинкти. Занд бе не по-малко нервен от нея.

Уорд спря на една отбивка и обяви:

— Тук е.

Останалите се възряха в мрака. На петдесетина метра напред се виждаше малка врата.

— Тук няма никой — отбеляза Боби. — Разкажи пак как се влиза.

— Минава се през вратата, кара се по трева. Завива се наляво и се излиза на път, скрит зад група дървета. Той се изкачва на едно високо плато.

— Значи в горичката може да се крие някой, също и покрай пътя.

— Възможно е.

— Да действваме бързо тогава.

Уорд кимна:

— Готови ли сте всички?

— Както винаги — отвърна Занд.

Уорд натисна педала. Колата се понесе с бясна скорост по мокрия път. Той я насочи право към портата.

— Залегни — извика в последния момент Боби.

Нина и Занд се подчиниха.

Боби се хвана за предната седалка и вратата, стисна пистолета си. След секунда колата се заби в портата, предното стъкло се пръсна. Автомобилът излезе на тревата и занесе. Уорд успя да овладее волана.

Отпусна газта, сетне насочи колата към дърветата, като отново увеличи скоростта. Мина през една бабуна и Нина подскочи на седалката. Едва се приземи и колата отново подскочи. Зад нея Занд изръмжа.

Уорд и Боби изглеждаха залепнали за седалките си.

Минаха през още една бабуна и изведнъж излязоха на равен път. Уорд даде газ покрай дърветата, присви очи.

— Виждате ли някого?

— Не — отвърна Боби. — Но не намалявай.

След стотина метра пътят зави рязко вдясно, започна стръмно изкачване. Боби се оглеждаше внимателно, Уорд не намаляваше скоростта.

Нямаше жива душа. Никой не откри огън по тях. Когато обаче Занд надигна глава, Боби го натисна да залегне отново. Рамото го болеше от раната, но той не му обръщаше внимание.

— Къде са? — недоумяваше Уорд.

— Вероятно всички са се строили на върха и ни чакат.

— Голям оптимист си. Все пак се радвам, че си тук.

— Предполагам, че на това му казват приятелство — отбеляза Боби. — Ако нещата тръгнат на зло, ще се връщам в сънищата ти и ще те тормозя.

— Ти вече ме тормозиш. От години се опитвам да се отърва от теб.

Минаха последния завой и портала на „Палатите“ се извиси пред тях.

— Все още няма никой — отбеляза Уорд и намали скоростта.

— И какво сега?

— От другата страна на оградата пътят завива наляво. Има две големи постройки. Рецепция и нещо като склад. Целият комплекс е заграден с висока стена. Къщите са отвъд нея.

— Е, и?

— Давай към главния вход — предложи Боби. — Няма начин да разбием тази стена.

— Точно там ще ни чакат.

— Нямаме избор.

Колата мина под каменната арка и се насочи към дървените сгради. Паркингът бе осветен от бледа лампа. Уорд отново даде газ. Изкара колата в средата на паркинга и спря. Огледа се с недоумение.

— Какво има? — попита Нина.

— Последния път паркингът беше пълен.

Те се огледаха. Нямаше нито една кола. Уорд изключи двигателя.

Занд отвори вратата и слезе, без да чака другите. Боби изруга и изскочи от другата страна, готов за стрелба. Бледата светлина ги правеше лесна мишена, но също така им показваше, че на покрива няма стрелци. Никой не ги чакаше в засада. Двете дървени постройки бяха празни. Уорд и Нина слязоха предпазливо. Уорд кимна към постройката вдясно:

— Там е главният вход.

Останалите го последваха и се събраха пред стъклената врата. Боби надникна вътре.

— Няма никой — установи.

— Влизаме ли?

— Разбира се. След теб.

Уорд се наведе, бутна леко вратата. Не се задейства аларма. Не прозвуча изстрел. Той отвори и влезе внимателно. Другите го последваха.

Фоайето беше тихо. Този път не се чуваше музика, в камината от речни камъни не гореше огън. Голямата картина над рецепцията бе изчезнала. Помещението изглеждаше необитаемо от години.

— Мамка им — изръмжа Уорд. — Офейкали са.

— Глупости! — възрази Боби. — Имали са не повече от час. Не е възможно да са се изнесли за толкова кратко време.

— Имали са малко повече — отбеляза Занд. — Ние си тръгнахме от дома на Ван пет-десет минути преди да се самоубие. Може да ги е предупредил.

— Пак е малко. Не са имали време да заличат всички улики.

— Значи вероятно са се приготвили от по-рано — предположи Нина. — Вие сте уплашили агента им до смърт. Може би това е било достатъчно, за да ги стресне. В такъв случай са имали два дни. Няма знаеше. Така или иначе ще претърсим комплекса.

Тя тръгна към една врата в дъното, водеща към вътрешността на „Палатите“. Беше изпълнена със страх, че са дошли твърде късно, че призрактът, който е гонила толкова дълго, отново ѝ се е изплъзнал. Другите останаха неподвижни. Тя не се интересуваше дали ще я последват. Трябваше да влезе. Трябваше да огледа.

Не чу изстрела.

Когато звукът достигаше ушите ѝ, тя вече падаше; стовари се върху една масичка. Имаше чувството, че гърдите ѝ се раздуват, че изгарят. Отвори уста да извика, но не издаде звук. Занд хукна към нея.

Уорд се извъртя — на прага стоеше друг мъж. Макгрегър. Боби забеляза една жена зад гишетото на рецепцията. От една замаскирана вратичка в стената зад нея се появи жилест младеж.

И тримата бяха въоръжени; започнаха да стрелят.

Младежът умря първи.

Явно нямаше опит с огнестрелните оръжия и стреляше като актьор в гангстерски филм — държеше пистолета отстрани на тялото си. Боби го повали с един изстрел. Уорд се скри зад една колона и улучи Макгрегър първо в бедрото, после в гърдите. Един куршум изсвистя на сантиметри от лицето му. Той приклезна зад един ъгъл на

гишето с надеждата жената да не го е видяла. Презареди, изпусна половината патрони.

Занд коленичи до Нина, която лежеше разтреперана и задъхана, поставила ръка на гърдите си. Раната беше високо, под дясната ключица.

— О, Нина — прошепна той, без да обръща внимание на летящите наоколо куршуми.

Тя се закашля, по лицето ѝ се четеше удивление.

— Боли — прошепна.

Макгрегър още стреляше.

Жената зад гишето едва не улучи Боби, но Уорд се изправи рязко и изпразни половината пълнител в нея. Едва тогава си даде сметка, че тъкмо тя го бе приела при предишното му идване, за да му обясни условията за закупуване на къща в комплекса.

Все още не знаеше името ѝ.

Боби стоеше над Макгрегър и притискаше китката му с крак. Пистолетът на полицая лежеше на няколко крачки встрани.

— Къде отидоха? — попита Боби. — И преди колко време тръгнаха? Разкажи ми всичко, което знаеш, ако искаш да останеш жив.

— Майната ти!

Боби вдигна рамене:

— Това ме устройва.

И застреля Макгрегър в главата.

Докато Боби се увери, че останалите нападатели са мъртви, Уорд притича при Нина. Занд притискаше силно ръката ѝ върху раната. Между пръстите ѝ още се процеждаше кръв.

— Да се махаме! — извика Уорд.

— Не — възпротиви се Нина.

Гласът ѝ бе изненадващо силен. Тя се надигна.

— Нина, ранена си. Трябва да те закараме в болница, губиш много кръв.

Тя го стисна за китката.

— Бързайте. Но влезте и проверете.

Уорд се подвоуми. Опита да се обърне към Занд за подкрепа, но агентката не отместваше очи от неговите. Боби се приближи зад него.

— Мамка му, Нина!

— Аз ще остана тук, а вие влезте вътре — обърна се тя към Занд.

Чувстваше се замаяна, много странно. Искаше ѝ се да имаше време да му обясни колко е важно да го направят.

— Моля те, Джон. Влезте вътре. Потърсете я. Трябва да провериш. След това можем да отидем в болницата.

Занд остана неподвижно за миг, сетне се наведе и я целуна бързо по челото. Изправи се.

— Аз ще изпълня желанието ѝ.

Уорд поклати глава, но започна да зарежда пистолета си.

— Боби, остани тук — нареди.

Приятелят му понечи да възрази, но той продължи:

— Тези тримата може да не са сами. Опитай да спреш кръвотечението и застрелвай всеки, който се появи. Ти можеш да ѝ помогнеш повече от всеки друг от нас.

Боби коленичи до жената.

— Внимавай, човече — предупреди приятеля си.

Уорд и Занд се отдалечиха бързо към вратата в дъното на фойето.

— Каквото и да стане, няма да се разделяме, ясно? — попита Уорд.

Занд кимна и отвори вратата. От другата страна започваше алея. Една лампа осветяваше първите петдесетина метра от нея. Отзад се виждаха силуетите на големи сгради. Никоя от тях не показваше признаци на живот. Дватамата се втурнаха натам.

— Трябваше да вземем фенери.

— Много неща трябваше да вземем — съгласи се Уорд. — Автомати, подкрепления. А дори нямаме представа какво правим.

Стояха на първия кръстопът на алеята. Приличаше на главната улица на градче, където никой няма кола. Тревата от двете страни бе грижливо окосена. Всяка къща беше оградена от спретнат двор и изолирана от останалите постройки. Комплексът изглеждаше твърде малък, за да има място за цяло голф игрище. Вероятно дори агентът, продаващ къщите, Чип, не беше влизал вътре. От двете страни на кръстовището имаше по една къща, по-нататък се виждаха силуетите на други.

— Ти поемаш лявата.

— Не ме ли чу какво ти приказвам? Няма да се разделяме.

— Уорд, виж колко къщи има. Нина бере душа.

— Като ни убият, няма да ѝ помогнем. Ако искаш да претърсим целия комплекс, ще вървим заедно. Коя да е първа?

Занд тръгна бързо към къщата отдясно. Сградата изглеждаше, сякаш бе пренесена тук от онова предградие на Чикаго.

— Оук Парк, където Райт строил къщите от средния период на творчеството си. Беше красива и Уорд изпита ярка омраза към хората, живеещи в нея, сякаш я бяха осквернили. Райт бе боготворил обществото, не беше привърженик на усамотението.

Занд не беше толкова запознат с архитектурата.

— Къде е шибаната врата? — измърмори.

Уорд го поведе към един ъгъл на долното ниво, по криволичеща под балкона пътека. Няколко стъпала водеха към голяма дървена врата. Тя бе леко открехната.

Двамата мъже се спогледаха.

— Това ли е главният вход?

Уорд кимна. Пое си дъх и ритна вратата. Нищо не се случи.

Той кимна на Занд и полицаят влезе пръв. Ченгето сигурно имаше повече опит в тези неща, или поне така се надяваше Уорд.

През един стъклен капак на тавана в късия коридор проникваше хладна зеленикава светлина. В дъното преграда от матово стъкло водеше в съседната стая.

Те внимателно се вмъкнаха в дългото, ниско помещение. Високо на стената имаше няколко прозореца също от матово стъкло. Камината бе отляво. Имаше етажерки, кът за седане. Етажерките бяха празни. Имаше мебели, но не и килим.

Уорд и Занд прекосиха тихо стаята. Цареше пълна тишина. Уорд вдигна ръка, посочи. Занд погледна натам — видя вход към друга стая, частично скрит зад дървен параван. Полицаят кимна и се отдръпна зад Уорд. Приблжиха се едновременно; Занд от време на време хвърляше поглед назад.

Другото помещение беше кухня. По-тъмна, без прозорци. На две нива, с кът за хранене в дъното. Уорд слезе. Точно на средата на масата имаше една-единствена чаша. Вътре нямаше нищо, дръжката ѝ бе счупена. Той отвори шкафа, сетне чекмеджето. Бяха празни.

— Тази къща е пуста — прошепна.

Занд кимна:

— Може би. Но въпреки това ще я претърсим.

Уорд завъртя очи. После провериха останалите стаи.

* * *

— Там има някой — каза Нина.

Боби стоеше приклепнал до голямото кожено кресло, в което се бе отпуснала тя.

Фоайето тънеше в мрак. Той се колебаеше за лампите — бяха оставени да светят и като ги загасят, щяха да издадат присъствието си. Но ако в комплекса все още имаше някой, той със сигурност бе чул стрелбата. Затова Боби отиде зад гишето на рецепцията и ги изгаси. Така имаше усещане за по-голяма безопасност. Мястото им бе частично скрито от прозорците, но въпреки това той се чувстваше като лесна мишена, фоайето бе голямо, тъмно и на пода му лежах трима мъртъвци.

— И аз чух нещо преди малко — призна той. — Надявах се нашите вече да се връщат.

Нина поклати глава:

— Джон няма да се откаже, докато не провери всички къщи. Ще им отнеме известно време, дори да са празни. Особено ако са празни. А звукът идваше отпред, не от комплекса.

Той кимна:

— Уорд ще ме убие, ако разбере, че съм те оставил сама, но трябва да проверя.

— Няма да му кажа. Но не се бави.

Боби провери пистолета си, сетне се промъкна до стената. Приведе се ниско. Когато стигна главната врата, надникна внимателно през нея. Тяхната кола все още бе единствената на паркинга. Нямахше признаци за чуждо присъствие и той реши просто да е нащрек.

Сетне обаче отново чу нещо. Звукът не беше силен, но определено не изглеждаше причинен от вятъра. Приличаше на леко пукане и идваше от другия край на паркинга, от втората постройка.

— Какво има? — попита Нина.

Сега, когато Боби не я гледаше, тя като че усещаше по-силно болката.

Виеше ѝ се свят, гласът ѝ бе прегракнал.

— Не знам — отвърна той; обърна се и се увери, че Нина е добре скрита в огромното кресло. — Продължавай да притискаш раната.

Все така приклеknал, той отвори вратата. Лъхна го хлад и помещението се изпълни с ромона на дъждовните капки.

* * *

Къщата беше празна. Четири спални, кабинет, читалня и стая за отдих. Празни и почистени. Лишени от всякакви признаци на живот, макар че очевидно доскоро са били обитавани. Уорд и Занд се върнаха на главното стълбище и слязоха, вече не се стараеха да пазят тишина. Долу имаше друг просторен хол, не толкова луксозен като онзи отпред. През остъклението от едната страна се виждаше голям двор. Уорд постави пистолета си на предпазител.

— Следващата.

Очевидно в тази къща нямаше нищо интересно за него. С удоволствие щеше да помогне на Занд да намери трупа на момичето, но на него му трябваша „Избраниците“, поне един-двама, и то живи. Искаше да си поговори хубаво с тях, да ги накара да му обяснят някои неща. Това явно нямаше да стане. Поне не тук. Нищо друго не го интересуваше в момента.

— Ще погледна отзад — каза Занд. — После отиваме в следващата. Макар че тази не ми харесва.

Той отвори вратата в средата на остъклението и излезе на дъжда. Уорд го последва, но остана до стената. Сега си даваше сметка, че Нина вероятно е права. Ван беше ускорил нещата, но евакуацията бе започнала веднага след като Уорд беше пребил Чип след първото му посещение на „Палатите“. С други думи, той бе провалил всичко. Беше им дал време да избягат. Не очакваше да реагират така. Те се бяха укрепили добре. Бяха богати, това бе тяхна земя. Не го сподели със Занд, но имаше чувството, че и бившият полицай е на неговото мнение. Очите му започваха да блестят все по-гневно.

Докато слушаше как Занд обикаля из двора, Уорд забеляза дълга жица в основата на стената. Идваше иззад ъгъла и бе полузаровена в лехите до къщата. Някакъв кабел. Вероятно за кабелна телевизия. Тъкмо смяташе да я огледа по-отблизо, когато Занд се изкашля.

Уорд се приближи бързо. Полицаят стоеше застинал на място.

— Какво има?

Занд не отговори, само посочи.

Отначало Уорд не разбра какво иска да му покаже, но после видя малка купчина пръст. Приблужи се до нея и я разгледа. Облиза устни.

— Кажи ми, че някой си е погребал кучето тук.

Занд поклати глава и Уорд си даде сметка, че още не е свалил ръката си. Сочеше на друго място.

Към друга малка могила.

— Боже мили! — възкликна Уорд със свито гърло. — Виж това!

Имаше и други купчини. Три къси реда. Общо дванайсет.

Занд коленичи, разрови пръстта на най-близката купчина. Уорд клекна до него и двамата започнаха да ровят в земята. Пръстта бе уплътнена. След три минути попаднаха на нещо друго, разнесе се отвратителна миризма. Уорд се отдръпна, но Занд загреба още две шепи пръст, преди да се откаже.

— Трябва ни лопата — отбеляза Уорд.

Занд поклати глава:

— Който и да лежи тук, вече е мъртъв. Сара може още да е жива.

— Хайде бе, човече... сигурно е заровена тук.

Занд вече крачеше към къщата.

Уорд го последва, като се стремеше да избягва купчините пръст, но си даде сметка, че на идване е стъпил поне в една от тях.

Когато влязоха, Занд се върна в първия салон.

— Трябва да проверим пак — обяви. — Пропуснали сме нещо.

— Не знам къде може да е.

— Да започнем тогава оттук.

Отдалечиха се в два противоположни края на стаята, започнаха да събарят етажерки, да местят мебели. Уорд бързо се убеди, че няма да намерят нищо, но Занд нямаше да се откаже, докато не претърси всеки сантиметър.

— Това ще ни отнеме часове — отбеляза Уорд. — Не мисля...

Изведнъж спря. Занд вдигна глава:

— Какво?

Уорд се взираше през прозорците. Занд се приближи.

— Виждаш ли това?

Уорд гледаше към пресечката на алеята на двайсетина метра от къщата. Там, където се отделяха пътеките за къщите, на земята лежеше нещо. Не изглеждаше много голямо и от това разстояние не можеше да се определи какво е. Приличаше на купчина пръчки.

— Виждам го — каза Занд.

— Не беше там, когато идвахме.

Те отново свалиха предпазителите и излязоха през главния вход. Уорд тръгна бавно по пътеката, Занд остана при вратата, оглеждайки другите къщи.

Наистина приличаха на пръчки. Къси, криви, бели. Много чисти. Уорд клекна и взе една. Махна на Занд. Докато полицаят се приближаваше, той се зае да наблюдава, готов да открие огън по всеки. Защото наблизко без съмнение имаше някой. Някой, който знаеше, че са тук.

След кратко оглеждане Занд установи:

— Това са ребра.

— И аз така предположих. Човешки ли?

— Да.

— Кой ги е оставил?

— Уорд, гледай.

На около пет метра по алеята имаше друга кост. Уорд се приближи, наведе се и я вдигна.

— Момиче или момче?

Занд взе бедрената кост от него. Също като ребрата, тя бе идеално изчистена, сякаш готова да влезе в музейна експозиция.

— Не знам — отвърна Занд. — Не е от възрастен човек. От дете е.

Двамата мъже стояха един до друг от двете страни на пътеката.

— Някой иска да ни заведе някъде — установи Уорд.

— Въпросът е дали да го последваме.

— Не виждам друг избор.

— Нали вече намерихме къщата с труповете.

— Една къща с трулове. Първата, в която влязохме. Или е голямо съвпадение, или има и още.

На следващото разклонение имаше друга кост, отляво на пътеката, сякаш сочеше към къщата от тази страна. Те огледаха набързо. Тук гробовете бяха отстрани на постройката, по-добре

скрити. Едва тогава Занд си даде сметка, че малките камъни в тревата не представляват пътеки, а някаква маркировка.

От другата страна на къщата намериха друга кост, сочеща още по-навътре в комплекса. Костта бе половина от таз.

Никой от двамата не разбираше толкова от анатомия, за да определи пола на притежателя ѝ, макар че широчината и извивката ѝ биха били достатъчни на Нина, за да установи, че е от момиче, приблизително на възрастта на Сара Бекър.

* * *

Боби стоя почти десет минути зад колата. Откъм постройката не се чува други звуци, не се виждаше и никакво движение. Това нямаше значение. Нещо бе причинило предишния шум и той трябваше да провери. Изчака само за да види дали нещото ще се появи, без да се налага да го търси. Възможно бе да е животно. Елен например. Не беше много вероятно, само бе възможно.

След още няколко минути той се изправи. Нина щеше да се тревожи, ако се забави дълго, а вече му ставаше и студено. Рамото го болеше много. Нямаше смисъл да се отказва. Трябваше да провери другата сграда.

Той тръгна покрай колчетата, означаващи местата за паркиране. Наложиха се да пресече осветеното пространство на паркинга, но нямаше друг начин да се приближи до постройката. Тя приличаше на голям склад и нямаше никакви прозорци. Той я заобиколи от едната страна и най-после намери вратата.

На нея висеше голям катинар, но отворен. Той се замисли дали да не извика Уорд, ако случайно е влязъл вътре, но знаеше, че не е възможно. Уорд щеше да се върне през фоайето. Ако имаше човек, не можеше да е той. Боби бутна вратата и влезе.

Озова се в къс коридор, чиито стени завършваха в празното пространство, без да достигнат високия таван. Почти като в конюшня. Миришеше на нещо, но не на коне. Някъде в другия край се виждаше бледа светлина. На три метра напред коридорът се пресичаше от друг.

Преди разклонението имаше две врати и Боби ги отвори. В едното помещение имаше инструменти и дълга етажерка с кутии за

папки. Другата, по-малка стая, бе обзаведена като изба. Стелажите за бутилки бяха празни. Това не беше добър знак. Щом са имали време да си вземат виното, значи отдавна се бяха подготвяли. Странно защо бяха оставили папките. Той се върна в първата стая. Взе една кутия. Вътре имаше само две дискети с надпис „Скотсдейл“. Той ги прибра в джоба си и остави кутията на мястото ѝ.

Върна се в коридора и продължи до пресечката. Остана неподвижен за момент, с отворена уста. Така човек чува подобри, способен е да долови и най-слабия звук; свързано е по някакъв начин с евстахиевата тръба. Не чу нищо, но забеляза някакъв кабел, преминаващ по пода. Ако беше за осветлението, явно бе прерязан. Изглеждаше сложен наскоро. Боби погледна напред и видя, че кабелът продължава наляво. Той пристъпи напред, за да види накъде води. Направи две крачки и изведнъж нещо привлече вниманието му.

Тази част от постройката наистина бе обзаведена като конюшня. От двете страни на коридора имаше малки отделения, с дължина около метър, заградени с решетки. В първото лежеше нещо. Приличаше на човек. Дете.

Боби коленичи до решетката. Детето беше момченце, на около пет години. Бе голо. Ръцете и краката му бяха омотани с тиксо. Устата му изглеждаше залепена със същия материал, но не се виждаше ясно, защото от главата му не беше останало много. Кръвта по пода все още не се бе съсирила. На решетката беше залепена снимката на хубаво момченце. То не гледаше към фотоапарата, явно не подозираше, че го снимат. Боби си даде сметка, че това е детето, преди да бъде затворено тук. Името му беше изписано под снимката — Киану.

Боби извърна глава. Пропълзя до следващата клетка. Друго момченце, малко по-голямо, но също мъртво. На тази снимка то се усмихваше, но малко неуверено. Сякаш някой го бе спрял на улицата на връщане от училище и го беше помолил да го снима.

Чу се тихо шумолене и сърцето на Боби замря. Той застина, даде си сметка, че звукът идва от другата страна на коридора, на няколко метра от него.

В тази клетка лежеше момиченце, на около осем години. Нейната снимка също бе залепена на решетката. Името, изписано под нея, бе Джини Уилкинс. Тя още не беше съвсем мъртва, бе простреляна в

едното око. Другото беше затворено, но тялото ѝ леко потрепваше. Някоя част от нервната система все още функционираше. Не за дълго.

Имаше още клетки, поне още две. Боби си даде сметка, че сградата не е отворена случайно. Че „Палатите“ са били достъпни само за избрани, че са имали безотказна охранителна система. Не можеше да свали поглед от момичето, затворено в тази клетка, готово да бъде доставено на онзи, който го е поръчал.

Чувстваше се глупав, нищожен, безсилен. Чувстваше се заблуден и наивен. Беше си мислил, че познава всички тъмни страсти на света, че се е сблъсквал с всички проявления на злото. Приятелството му с Уорд го облекчаваше в трудни моменти. Уорд, макар и добър боен другар, водеше по-спокоен начин на живот. Уорд го уважаваше като човек на действието и така помагаше на Боби с мисълта, че вече остарява и не се справя толкова добре с предизвикателствата на професията си. Сега, втренчен в това все още потрепващо парче човешко месо, Боби си даде сметка, че не е видял дори върха на айсберга — че войните и убийствата, за които научаваме по новините, са като репортажи от спортни състезания, смърт за развлечение на публиката, прах в очите; че даже терористите, които бе разпитвал, са просто аматьори в областта на злото. Те поне искаха хората да разберат за делата им. Не ги извършваха само за себе си. Боби осъзнаваше, че тук е различно. Че ако ние наистина сме един и същи вид, нямаме никакъв шанс стореното от нас през деня да заличи онова, на което сме способни нощем. Някои проявления на човешкото поведение могат да се сметнат за нормални. Това тук обаче със сигурност не беше. То би означавало, че жестокостта ни няма граници. Това, че сме способни да създаваме красота, не означава, че можем да пренебрегнем чудовищното в нас. Едни и същи ръце правят и двете. Разумът не ни пречи да извършваме зверства, той просто ни прави по-способни в тях. Всеки от нас носи своята тъмна половина.

Боби чу някакъв звук точно зад него. Не се обърна веднага, Джини му бе достатъчна. Чудеше се дали да не я застреля, да прекрати страданието ѝ — или може би своето страдание, — или все още имаше шанс да я спаси. Не можеше да вае ме такова решение.

Тези мисли го забавиха твърде дълго. Зад него нямаше друго дете. Там стоеше Харолд Дейвидс и той застреля Боби в тила.

Краката на Джини Уилкинс продължиха да се гърчат леко още няколко минути след смъртта на Робърт Нигърд.

* * *

Занд бе профучал през последната къща, без дори да се оглежда. Сега само следваше костите. Не беше продумал от пет минути. Уорд бързаше след него. Костите бяха наредени вече по средата на алеята. Малко квадратче от кости на китката с коленна капачка в средата. Дълга редица от прешлени. Праведника явно бе наредил повечето предварително и беше оставил купчинката ребра в последния момент. Останалото бе подготвил грижливо. Убиецът ги беше предупредил да напуснат къщата на Дейвидс, за да ги доведе тук. Вероятно им бе подготвил подобаващо посрещане и не искаше трудът му да отива на вятъра.

Накрая бе оставил две ключици във формата на буква V с раменна кост от долната страна, за да образуват стрелка. Тя сочеше към една къща на трийсетина метра напред.

Уорд настигна Занд и го хвана за рамото.

— Няма да влизаме — заяви.

Занд не му обърна внимание, освободи се рязко и закрачи към постройката.

Уорд го стисна за лакътя:

— Той ни чака, Джон, знаеш го. Вече е убил момичето и сега иска да убие нас. След това ще намери другите и ще се разправи и с тях. Знаем, че искаш да спасиш това момиче, но не мога да те оставя...

Занд се извъртя и го удари в лицето.

Уорд залитна, повече изненадан, отколкото обиден, и се почуди дали не пропуска нещо. Занд като че не го виждаше, като че не го познаваше.

Уорд се подхлъзна и с мъка запази равновесие. Затича се след полицая.

Занд се качи на терасата. За разлика от другите къщи, при тази вратата бе в центъра на средното ниво. Стълбите излизаха точно по средата на терасата, сякаш се вливаха в широка фуния. Лицето на Занд бе напрегнато.

В края на стълбите лежеше нещо.

Уорд притича зад него.

Този път не опита да го спре, просто го последва. Беше само на една крачка зад него, когато Занд изкачи последното стъпало.

Горе бе оставен детски пуловер, прогизнал от дъжда, но грижливо сгънат и с избродирано отпред име. Пуловерът беше оранжев. Името бе Карън Занд.

35.

Нещо подсказа на Нина да мълчи. Да не издава никакъв звук. Вратата се отвори тихо. Болките в гърдите ѝ бяха неописуеми, разпространяваха се и надолу, през цялото ѝ тяло, разкъсваха корема ѝ, преминаваха към дясната ѝ ръка, в която стискаше пистолета.

Вратата се затвори. Чу се шум от стъпки, но никой не произнесе името ѝ и тя разбра, че Боби е мъртъв. Не можеше да види другия край на помещението, без да се надигне и да извърти глава — движение, което едновременно щеше да ѝ причини непоносима болка и да издаде присъствието ѝ. Тя опита да потъне още по-дълбоко в голямото меко кресло. Стъпките продължиха, чуваше се и друг звук. Сякаш нещо се търкаляше. Сетне нещо бе оставено на пода и настъпи тишина.

— Знаем, че си тук — каза някой.

Коремът на Нина се сви; едва се сдържа да не отговори. Замалко да отвърне: „Да, тук съм“, както бе правила като дете. Стисна пистолета с все сила.

— Нямаше да оставят Боби тук, ако не се налагаше да се грижи за някого — продължи гласът.

Стъпки. Предпазливи. Той не знаеше къде е тя. Скоро обаче щеше да я намери и да изпълни задачата си. Той винаги изпълняваше каквото му кажеха. Макар че външно изглеждаше силен, способен, решителен, той винаги се подчиняваше на някого. Беше въввлечен в тази игра от толкова време, че вече почти нищо нямаше значение за него. Бащата на Хопкинс му бе причинил това. Беше отнел спокойния му, разумен живот и го бе превърнал в някакъв хаос.

— Може би вече си мъртва, но не ми се вярва. Във всеки случай трябва да проверя.

Нина опита да се смъкне по-ниско, но болката бе твърде силна. А и всяко по-рязко движение щеше да я издаде.

— Боби е мъртъв — продължи мъжът; гласът му бе старчески, но уверен. — Скоро и другите ще го последват. Можем да те оставим жива, но трябва да довършим работата докрай и това е моя задача.

Мъжът отново тръгна, но този път тътреше бавно крака по пода, за да не разбере тя накъде се движи. Нина бе толкова уплашена, че по бузите ѝ потекоха сълзи — неволна реакция отпреди много, много години.

Тя се подпря на лявата си ръка. Дръпна съвсем бавно краката си назад. Дясната ѝ ръка трепереше.

— Нощта е подходяща да умреш — рече мъжът малко по-близо до нея. — Това не е краят. Това е ново начало. Всеки чист нов свят започва с взрив. — И се изсмя.

Тътренето престана.

Нина напрегна всичките си сили. Избута се от креслото. Падна върху стъклената масичка отпред. Разбра, че се е провалила, но сега поне виждаше сянката му от едната си страна.

Дейвидс кимна:

— А, ето те.

Тя вдигна ръка и стреля. Веднъж, два пъти, три пъти.

В отговор дойде само един гърмеж и куршумът не я улучи.

Тя зачака следващия. Стори ѝ се цяла вечност. Не се чу друг изстрел. Тя сви коляно, надигна се, обърна се.

На два метра от нея лежеше труп. Сега, след като се бе преместила, идеята да се движи не ѝ се струваше толкова невероятна, колкото и изгаряща да беше болката ѝ.

Тя стъпи на крака и се потътри напред.

Падналият бе старец с посивяла коса. Още не беше мъртъв. Тя се наведе над него. Харолд Дейвидс я погледна.

— Ти няма да промениш нищо — изсъска и замлъкна завинаги.

Нина не му обърна внимание. Втренчи се в един предмет, оставен до гишето на рецепцията. Не можеше да го различи добре, затова направи няколко крачки към него.

Беше малък барабан. Свързан с кабел. Кабелът се свързваше с няколко превключвателя, вградени в основата на гишето, от които излизаха още жици, водещи навън през вратата.

Началото на нов свят.

Тя се облегна на гишето и се вгледа в устройството. Сигурно се задействаше от другаде.

Тя знаеше, че няма да успее да се измъкне от „Палатите“ пеша. Съумя да стигне до паркинга, но там единият ѝ крак се вдърви и тя

падна тежко на асфалта.

Новата болка и студеният дъжд бяха достатъчни, за да я свестят. Тя запълзя към колата.

* * *

Уорд спря Занд да не влиза през главния вход. Полицаят не се вслушваше в почти никакво разумно предложение, но Уорд знаеше, че не бива да влизат в къщата оттам. Вече му беше попречил, когато поиска да се върне и да събере част от костите. Наложиха се да му изкрещи в лицето името на Сара Бекър, да му напомни, че им остава да намерят още един човек. Нямаше значение дали е жива. Просто трябваше да я намерят. Уорд беше променил решението си. Сега искаше да влязат. Каквото и да се случи. Ако убиецът беше там, толкова по-добре, но пътят трябваше да се извърви докрай.

Той избута Занд покрай стената. Намериха друга врата. Беше заключена. Уорд съжали, че Боби не е с тях. Той щеше да я отвори безшумно. Уорд нямаше нужните умения. Затова даде предупредителен знак на Занд и я изрита.

Нахълтаха в къщата. Беше празна. Втурнаха се към предния вход, където би стоял някой, ако ги чакаше да влязат оттам. Там също беше празно. Имаше само едно голямо кресло с гръб към вратата и красиво бюро. Започнаха да обикалят стаите, като се прикриваха взаимно. Спряха в задния салон. Вътре бе тъмно, тихо и студено. Ала не съвсем тихо.

Отгоре се чуваше нещо. Тих звук. Наподобяващ приглушено, далечно думкане. Те се върнаха в коридора при стълбището.

Изтичаха горе. Четири спални с килими на пода. Празни. Баня. Празна. Кабинет. Празен. Звукът продължаваше да се чува. Върнаха се в първата спалня. Звукът се усили. Сега обаче изглеждаше, сякаш идва отдолу. Влязоха във втората спалня. Тук звукът бе по-тих, но пак се чуваше отдолу. Уорд се извъртя рязко, в очакване всеки момент някой да се появи от мрака, но осъзна, че никой не би им заложил такъв капан.

Занд изтича в първата спалня, коленичи.

— Звукът идва тук отдолу.

— На втория етаж сме — прошепна Уорд, но после си даде сметка, че другият мъж е прав.

Дръпнаха килима. В дъските имаше малък капак. Занд го вдигна, пръстите му се разкървавиха.

Отдолу се показа лицето на момиче. Бледо, слабо. Челото ѝ бе пурпурночервено от удряне в дъските над главата ѝ. Беше жива.

Сара примигна. Чувстваше се, сякаш някой е повдигнал главата ѝ само колкото да изкара лицето ѝ над повърхността, така че водата вече да не влиза в носа ѝ. Раздвижи устни.

Занд се пресегна и я погали по лицето. Произнесе името ѝ и тя кимна едва-едва. Очите ѝ бяха червени и подпухнали. Занд се наведе отново. Тя опита да заговори и Уорд чу само хриплив шепот.

— Какво казва?

— Да ме пази Бог.

Занд се наведе и допря лице до нейното, сякаш искаше да ѝ прелее от своята топлина. Момичето заплака.

Уорд хвана дъските до врата ѝ и задърпа с всички сили. Отначало те не помръдваха.

— Заковал ги е. За Бога, помогни ми, Занд.

Дъските все пак поддадоха, една по една. Момичето опита да им помогне, но бе твърде немощно, а ако имаше достатъчно сили, щеше да го направи много отдавна.

Когато и последната дъска бе изкъртена, Занд се наведе и вдигна Сара. Преметна я на рамото си, но тогава тя видя лицето на Уорд и запищя.

* * *

Нина трябваше да се изправи. Знаеше, че трябва. От мястото си не можеше дори да достигне дръжката на вратата, камо ли да я отвори или да се качи в колата. Вече беше видяла, че жиците, развити от Дейвидс, идват от другата постройка, където би трябвало да лежи Боби. Досещаше се, че преминават през всички сгради на комплекса, че това е крайна мярка за защита, а може би и нещо повече.

Тя отново отпусна глава на асфалта и затаи дъх от болка. Дясната ѝ ръка, ръката, която ѝ беше служила вярно през всичките тези години,

сега стачкуваше. Сякаш бе част от нечие друго тяло, на някого, който ѝ се противопоставяше, не искаше да изпълнява нарежданията ѝ. Тя чувстваше пръстите си ту като безформена пихтия, ту като нажежени въглени. Това вероятно не беше добър знак.

Нина преглътна тежко, вдигна глава. Асфалтът под колата изглеждаше сух, поне по-сух от всичко останало наоколо. Можеше да пропъзди отдолу и да си почине малко. Тялото ѝ подсказваше, че идеята е добра, много добра. Дори дясната ѝ ръка сякаш се вдъхнови при тази мисъл.

Тя се опря на дясното си рамо и се избута с лявата ръка. Болката за миг прогони всички мисли от съзнанието ѝ и тя изведнъж се озова на крака. Задърпа дръжката с лявата ръка, но не успя да отвори вратата. Опита с дясната... и за свое учудване успя.

Вратата се отвори.

Тя се стовари вътре. Опита да се добере до седалката. Не успя. Отново се изправи, хвана се за кормилото и стъпи с единия крак вътре. Пак падна, но този път поне на седалката.

Настани се повече или по-малко изправена и затвори вратата. Потърси ключовете.

Нямаше ги.

* * *

— Джон, чуй ме. Тя е болна. Не знае какво говори.

Занд отстъпи към стълбите, държеше пистолета насочен към другия мъж. Сара се криеше зад него, стискаше го с все сила през кръста, както от страх, така и за опора. Препъна се, едва не падна. Наложил му се да се обърне, да я задържи и да я притисне до себе си. Тя бе спряла да пици, но само защото нямаше повече глас. Собствените ѝ крясъци още звучаха в главата ѝ.

Уорд се приближи бавно към тях. Държеше ръцете си вдигнати и говореше тихо и спокойно:

— Не съм я отвлякъл аз. По това време не съм бил в Санта Моника. Бях в Санта Барбара. Мога да го докажа, имам разписки от хотела.

— Те са на половин час път.

— Знам, Джон. Знам. Но ако лъжех, защо изобщо да ти казвам истината? Можех да ти кажа, че съм бил във Флорида. Джон, какво, по дяволите, си мислиш? Каква логика има да идвам с теб тук? Защо ми е да преследвам тези хора, ако съм един от тях?

Те стигнаха основата на стълбите. Все още поддържайки Сара, Занд отстъпи към главния салон на долния етаж. Този път щяха да излязат през главния вход.

— Човешките реакции са непредсказуеми — рече Занд. — Включително моите. Направи едно рязко движение — и ще ти пръсна черепа.

— Не съм я отвлякъл аз.

— Тя те позна. Твърди, че си бил в Санта Моника.

— Добре. Добре. Ето какво можем да направим. Аз ще остана тук. Ти ще я изведеш навън. После ще се върнеш и ще поговорим.

— Ще се върна, но няма да говорим.

Сара почувства, че пада, но мъжът отново я задържа. Пазибоже отстъпи. Стоеше в основата на стълбите. Той лъжеше. Искаше да си помислят, че ще ги остави на мира, а после щеше да ги нападне. Не му трябваше да ги преследва. Можеше да скочи през покрива чак до небето. Можеше да лети над домовете на хората, можеше да се хвърля върху тях или да убива от разстояние. Той не беше обикновен, не беше като останалите хора.

Тя опита да предупреди добрия, но това се оказа твърде трудна задача. Искаше да го накара да застреля Пазибоже веднага, но не успя да продума и той не го направи. Вместо това продължи да отстъпва с нея към изхода. Нямаше друг избор, освен да го последва. Краката не й се подчиняваха. Налагаше се да отиде там, накъдето я водеше.

* * *

Нина очакваше да не го намери. През цялото време, докато се влачеше през паркинга обратно към постройката, докато се тътреше между креслата и масичките във фоайето, тя си представяше как ще завари пода празен; Дейвидс щеше да е изчезнал. Нямаше значение. Така или иначе не можеше да запали колата без ключове. Бяха или у

Боби, или у Дейвидс. Тя не знаеше къде е Боби. Трябваше да намери Дейвидс и да го претърси.

Той лежеше, където го беше оставила. Без да вярва на очите си, Нина затършува из джобовете му. По-лесно щеше да е, ако коленичи, но се опасяваше, че ако го стори, няма да успее да се изправи. Беше издържала по пътя от колата до сградата, но не знаеше колко сили има още. Бръкна под самото му.

Той вдигна ръка и сграбчи нейната.

— Мери! — изхриптя.

Тя се втренчи с ужас в лицето му. Той я дръпна и тя падна.

Коляното ѝ се удари в лицето му. Вратът му изпращя, но тя не го чу, защото главата ѝ изкълъти в пода.

Опита се да изпълзи настрани по хлъзгавия под. Даде си сметка, че Дейвидс вече не я държи. Обърна се. Отново бръкна в джоба на самото му. Той не помръдна.

Трябваше да намери ключовете. Ако ще това да е последното, което щеше да направи в живота си.

Откри ги в джоба на панталоните му. Имаше три комплекта. Взе ги всичките. Пропълзя до едно от креслата. Може би онова, в което бе лежала, въпреки че не беше сигурна. Струваше ѝ се, че оттогава е минала цяла вечност.

Вдъхновена от успеха си, тя успя да се изправи за по-малко от минута. Сетне прекоси фоайето, прекрачи мъртвия полицай и пак излезе на паркинга. Знаеше, че не ѝ остава много — болката ѝ бе попритъпена. Заради загубата на кръв и шока. Тялото ѝ отслабваше. Нуждаеше се от енергия, а я пилееше.

Качи се отново в колата, радостна, че не е затворила вратата. Настани се на седалката, която вече бе прогизнала от дъжда.

Един ключ от втората връзка влезе в стартера. Едва тогава Нина затвори вратата. Нямаше да се наложи да търси Боби.

Двигателят запали при първия опит и тя благослови „Форд“ и всички добри, прилежни производители на коли. Сега не беше като едно време. Тогава се налагаше сам да им вдъхваш живот и в резултат на това хората изпитваха истинска любов към автомобилите си и дори ги кръщаваха с нежни имена. В дъжд или в пек, сега колите винаги запалваха. Не се налагаше да ги викаш по име, за да заработят. Достатъчно бе да знаеш къде отиваш.

Тя опря чело на кормилото, само за секунда, и почувства, че ще изпадне в безсъзнание. Сепна се, превключи на задна и изтегли колата на десетина метра.

След това отново превключи, натисна педала за газта до пода и се насочи право към оградата.

* * *

Уорд удържа на думата си, макар че се страхуваше, чувстваше се объркан и не искаше да остава сам в къщата. Спря на долния етаж и заразглежда дебелия кабел покрай стената. Изведнъж чу гласа на Занд от предния салон:

— Мили Боже!

Момичето изпищя немощно. Чу се тих смях.

Уорд се втурна натам. В предното помещение имаше единствена лампа, която хвърляше бледа светлина. Момичето се беше свило в ъгъла и стенеше. Занд лежеше на пода, пистолетът му — на няколко метра от него. Изражението на полицая бе много странно.

До него стоеше въоръжен мъж. Държеше пистолета си насочен към главата на Занд.

— Остави го! — изкрещя Уорд и се прицели. — Отдръпни се!

— Или какво? — попита другият мъж, без дори да го удостои с поглед. — Какво ще направиш?

— Ще ти пръсна скапания череп!

— Така ли мислиш? — Другият мъж се обърна към него. — Здравсти, Уорд. Отдавна не сме се виждали.

Уорд видя собственото си лице.

Косата на другия мъж бе по-дълга и бе боядисана в червеникаво-русо. Имаше известна разлика в чертите, но те се дължаха на различията в характера. Иначе лицата им бяха напълно еднакви. И телосложението им беше идентично. Уорд примигна.

— Да — кимна безгрижно Праведника. — Значи... мислиш, че можеш да го направиш, така ли? Да убиеш единствения си жив кръвен родственик? — Пръстът му потрепна на спусъка. — Интересно дали това и фактът, че по този начин ще причиниш и смъртта на Джон, няма да повлияят на решението ти.

Той отново насочи вниманието си към Занд:

— Хареса ли „пощенската пратка“ навън? Нали ти обещах, че рано или късно ще ти я върна.

Той изрита полицая в лицето.

Главата на Занд се изметна толкова силно, та за миг Уорд си помисли, че вратът му се е счупил. Опита да натисне спусъка, но пръстите не го слушаха.

Занд изправи глава, присви очи от болка.

— Не ме интересува как наричаш себе си — рече хладно. — Никога не си ми бил интересен. Застреляй този негодник, Уорд.

Уорд отвори уста. Ръцете му не трепереха, но сякаш бяха от камък. Невъзможно бе да помръдне.

Праведника се ухили:

— Имаме много неща да обсъдим с теб. Знам обаче, че в момента не си на себе си, а между другото, трябва вече да тръгваме. В знак на добра воля ще пожая живота на един от тези двамата. Ти ще избереш кой и ще убиеш лично другия. Много си изостанал с убийствата, момко, ще се наложи да наваксаш.

— федералните всеки момент ще дойдат — каза Уорд; гласът му звучеше неубедително дори за него самия.

— Не ми се вярва. Ако идваха, щяха да са вече тук.

— Защо го направи? Защо уби родителите ми?

— Те не ти бяха никакви родители, глупако. Те убиха баща ни и съсипаха живота ни. Ние трябваше да растем заедно, от самото начало. Помисли само какво можехме да постигнем досега. „Избраниците“ имат пари, братко; при нас обаче това е заложено в кръвта ни.

В ъгъла Сара седеше със затворени очи и притискаше ушите си с ръце.

Въпреки това чуваше гласа на мъжа. Омразния му, противен глас; гласа, който бе слушала толкова дълго, който ѝ беше повтарял толкова много неща, та накрая си бе помислила, че именно той ще я умори, не гладът, че рано или късно той ще каже нещо, което ще накара главата ѝ да се пръсне.

— Моят съвет е да убиеш Джон, Той вече няма за какво да живее. Така ще задържиш момичето. Тя е доста износена вече, но, хей... можем да се позабавляваме още с нея.

— Застреляй го, Уорд — изсъска Занд. — Просто го застреляй.

— Започваш да ме нервираш, Джон — изръмжа Праведника и отново го изрита. — Ти също, Уорд. Време е за отлитане. Аз свърших работата си в тази планина. Чакай ме на друго място.

Сара бе обърквана. Мъжът, за когото си мислеше, че е баща ѝ, се оказа непознат и сега лежеше на пода. Другият... тя не знаеше какъв е. Огледалният човек.

Пазибоже говореше на огледалния човек, който стоеше съвършено неподвижно.

— Хайде, човече, да свършваме. Пречукай този нещастник. Знаем, че го искаш.

Пазибоже държеше пистолета си насочен към главата на мъжа на пода. Щеше да го убие и да отлети. Сам го бе казал. А ако мъжът на земята не беше баща ѝ, значи баща ѝ си бе вкъщи с майка ѝ и сестра ѝ. Домът им обаче имаше покрив. А щом имаше покрив, Пазибоже можеше да прелети през него и тогава не се знаеше какво щеше да им направи.

Сара свали ръце от ушите си. И без туй не спираха звука.

— Това е в кръвта ни — каза Праведника. — Знаем, че си прочел Манифеста. Прочел си го и знаеш истината.

— Това са глупости — изсъска Занд.

Праведника го изрита безжалостно в главата.

— Уорд, променям предложението си — рече той и гласът му за пръв път потрепери леко — Ако искаш да убиваш някого, ще трябва да е момичето. С този човек ще се заема лично.

Той насочи пистолета си право към лицето на Занд.

Сетне обаче вдигна рязко глава, сякаш бе чул нещо навън.

Сара скочи от ъгъла си, без да се замисля. Беше твърде немоцна и краката ѝ не я слушаха, но инерцията ѝ бе достатъчна, за да се претърколи през краката на падналия мъж и да се блъсне в Пазибоже.

Той се олюля, замахна към главата на хилавото момиче, което опитваше да впие зъби във врата му.

Удари я между очите и тя падна назад, но при скока ѝ Уорд се беше опомнил.

Той стреля по Праведника и пропусна, но в следващия момент Занд вече се бе вкопчил в убиеца и нямаше как да се прицели.

Двамата мъже се затъркаляха по пода, започнаха да си разменят удари и ритници. Уорд остана прицелен в тях, готов да стреля при

първа възможност.

Сетне чу шум отвън, бръмчене на мотор. И свирене на клаксон. Боби.

Момичето лежеше на пода, по челото ѝ течеше кръв. Той изтича при нея; знаеше, че Занд би го одобрил. Вдигна я и заотстъпва към входната врата.

Отвори я широко; заслепи го ярка светлина. Отначало не разбира какво става, но после осъзна, че това са фаровете на колата, която бе наел предния ден на летището. Издърпа момичето при себе си и се почуди какво е намислил Боби, но в същото време го благославяше. Сетне си даде сметка, че в колата има само един човек. Беше агентката от ФБР и изглеждаше полумъртва.

Той изтича при прозореца ѝ.

— Къде е Боби?

— Скачай в колата. Това тя ли е?

— Да. Къде е Боби?

— Къде е Занд?

— Вътре. Няма ли да ми кажеш къде е Боби, дяволите го взели!

— Боби е мъртъв — изкрещя тя. — Дейвидс го уби. Съжалявам, Уорд, но извикай Джон и да тръгваме. Целият комплекс е наблъскан с експлозиви. Трябва да се махаме!

Жиците.

Из целия комплекс.

Уорд отвори задната врата на колата и набута момичето вътре колкото можеше по-внимателно. Остави вратата отворена и се втурна назад към къщата. Закрещя името на Занд.

В предния салон нямаше никой. Пистолетът на Занд не се виждаше на пода. Уорд се втурна в къщата с извадено оръжие, без да престава да крещи. Спомняше си достатъчно от случилото се преди две минути и изгаряше от срам. Той не се беше справил, не бе застрелял убиеца. Сега обаче можеше да го стори. Сигурен бе. Можеше да го направи.

Чу стъпки зад себе си и отново изтича в предния салон. Занд изскочи отнякъде и се хвърли към него. Уорд се опомни в последния момент и изкрещя:

— Аз съм, Джон, не е той, аз съм.

По лицето на Занд се стичаше кръв. Той спря с пистолет на сантиметри от главата на Уорд.

— Виж ми дрехите, Джон, виж скапаните дрехи!

След миг колебание Занд го изблъска и опита да притича покрай него. Уорд го хвана през врата.

— Нина е навън. Боби е мъртъв. Трябва да се махаме.

Занд го сръга с лакът в корема. Уорд отново го хвана, стисна здраво врата му.

— Целият комплекс е пълен с експлозиви, Джон! Ако не се махнем, ще ни вдигне във въздуха. Сара ще загине!

Занд спря да се съпротивлява за миг и Уорд го изблъска към изхода. Нина форсираше двигателя. Занд отново започна да се съпротивлява. За миг на Уорд му се стори, че вижда сянка на прага на една от стаите, но тя веднага изчезна.

Когато се озова навън, Занд явно осъзна, че на света има и други хора, не само онзи, когото искаше да убие. Уорд го блъсна в колата и се наведе да вземе нещо от земята.

Занд седна отзад, но не преставаше да крещи, да кълне и да удря с юмруци седалката пред себе си.

Уорд скочи отпред.

— Давай, Нина, давай!

Тя се поколеба за секунда, но сетне натисна педала за газта, сякаш опитваше да пробие пода. Колата отскочи рязко назад, после излезе на алеята. Нина като че не си даваше сметка, че стене от болка.

— Сложи й колана — извика Уорд на Занд, докато затягаше своя. Колата се носеше през „Палатите“, между пустите къщи със зловещите им съкровища. На Уорд му се струваше, че чува хрущенето на кости под гумите, но реши, че е само въображение; надяваше се Занд да не си го представя. Надяваше се също, че онова, което му се привижда, също е плод на въображението му — мъжки силует, застанал на едно възвишение край комплекса.

Караха прекалено бързо. Не беше възможно да го е видял.

Нина се насочи към дупката, която бе пробил в стената на влизане, и почти я улучи. Покрай тях се разлетяха дъски. Чу се и по-обезпокоителен звук — остро стържене от един от коловете по шасито. Колата обаче издържа. Замалко да изскочи от пътя след паркинга и Нина си помисли за миг, че всичко е било напразно, но успя да овладее

волана и продължи надолу към главната порта и шосето. Изгуби за миг управлението след друг остър завой, където Дейвидс бе скрил автомобила си, но отново се справи успешно.

Преодоля серпентините надолу, сетне ускори по правата отсечка към горичката преди пътя. Не успя да вземе този завой, но взе пак уцели една пролука между дърветата и колата изскочи на тревата отвъд.

Малко преди шосето една от задните гуми се спуска от остър камък. Нина опита да овладее управлението, но колата подскочи и се преобърна. Прелетя няколко метра, сетне с остър метален звук се плъзна на покрив по асфалта на главния път и падна от другата страна в река Галатин, плитка, буйна и студена.

Останаха неподвижно за момент, сетне осъзнаха, че са още живи. Тогава цялата вселена сякаш се взриви. Увиснал надолу с главата от седалката си, Уорд видя ярка светлина, като изгрева на ново слънце, озарило планинските върхове.

Хума, Луизиана

Мотелът е малък и няма рум сървис. Наел съм скромна стая в тесния коридор до малката рецепция. Телевизорът е стар и скапан. В басейна има вода, но никой няма желание да плува в него. Най-малкото аз.

Рано сутринта утре ще се преместя. Не помня името на града, където Боби ми е казал, че живее майка му, и имам съвсем слаби спомени от описанието на родната му улица. Може би все пак ще я открия. Иска ми се да имам достатъчно сили да ѝ разкажа за сина ѝ. Какъв добър човек беше и как загина. Може би дори ще намеря гробището, където е погребан баща му, и ще разкажа и на него. Само това мога да направя за приятеля си.

* * *

Преди десет дни седях в една кола в Санта Моника и гледах как Занд и Нина завеждат момичето до една врата. Сара държеше и двамата за ръцете — лявата на Нина, защото дясната ѝ беше

превързана. Сара все още бе твърде бледа и слаба, но изглеждаше много по-добре, отколкото, когато я намерихме и я оставихме заедно с Нина в една болница в Юта. Дежурният лекар искаше да се обади на ченгетата. Изследванията показаха, че през цялото време Сара е пила само вода, обогатена с олово и други химикали, някои от които се използват за генна терапия. Каква е била целта, освен силно отравяне, той не искаше дори да предполага. Джон обаче вече знаеше — изследванията на другите жертви на Праведника свидетелстваха за подобни опити да създаде хора като него самия чрез травми на главата и сексуално насилие. Нина използва служебната си карта, за да потули случая. Лекарите искаха да задържат двете със Сара цяла седмица, но на следващата сутрин ние с Джон ги откраднахме. Да, те наистина се нуждаеха от лечение, но ако се застояха на едно място, рискът би бил твърде голям. Занд се обади на Майкъл Бекър, за да го предупреди, че се връщаме; сетне се качи в колата и потеглихме.

Прекошихме Юта, Невада и Калифорния, като двамата със Занд се редувахме на кормилото. Макар че спа през повечето време, аз опознах Сара. Беше много мила и ме увери, че съм съвсем различен човек; олекна ми. Вярвам, че ще се оправи и че следващия път, когато отиде сама на ресторант (вероятно не по-рано от 2045 година, ако зависи от баща ѝ), ще си поръча не вегетарианска салата, а хамбургер — точно както ѝ се яде.

Когато спряха пред вратата на Бекърови, Нина пусна ръката на Сара и позвъни. За момент ми заприличаха на някаква картина; сетне вратата се отвори и върху Сара се изля река от любов. Останах втренчен в предното стъкло, последните думи на момичето към мен все още звучаха в ушите ми.

Когато се обърнах отново, Нина вървеше към колата с наведена глава. Занд още разговаряше с Бекърови. Сара най-послед го пусна и се притисна към родителите си. Майкъл Бекър разтърси ръката на Занд и му подаде нещо, но не видях какво.

Джон се отдръпна и щастливото семейство се прибра. Той постоя още малко пред затворената врата. Сетне слезе, качи се в колата и потегли. В момента е във Флорида, на гости на бившата си жена.

Когато видях реакцията му при вида на пуловера, ми се прииска да бях взел вместо него някоя от костите. Тогава няхах време да мисля трезво — просто реших, че може би ще иска да отнесе нещо от

планината. Може би, ако бях взел кост, щеше да е по-добре, нещо, което наистина е било част от дъщеря му. Мисля обаче, че пуловерът ще им даде достатъчно утеха. Уговорихме се да се видим пак някой път. Разменихме си телефонните номера. Той явно не ми се сърди, че не успях да използвам пистолета си в „Палатите“.

Мисля, че тази среща ще почака. Преди това се надявам да се събере с Нина. Като ги видях на прага на онази къща, аз си дадох сметка за нещо, което се надявам да осъзнаят и те. Двамата са родени един за друг.

* * *

Докато скитам из страната, често се вглеждам напред. Не виждам пътя, а претичващи през съзнанието ми неясни образи. Понякога си мисля за „Избраниците“ и се чудя кое е истина и кое — не. Иска ми се да вярвам, че делата им са подтикнати от лудост. Че идеите в Човешкия манифест са само безумни брътвежи, целящи да обяснят разслоението, към което толкова се стремим. Замислям се обаче за първия роман на Даниел Дефо, „Дневник от чумавите години“, написан като равносметка за една епидемия, вилняла из цяла Европа, болест, за чието избухване можем да виним само начина си на живот — натъпкани в пренаселени градове. Освен това се сещам, че най-големите ни развлечения сега, киното и телевизията, са започнали разцвета си непосредствено след двете световни войни. Започвам да се чудя дали склонността ни да вярваме в измислици и да живеем във въображаеми светове не е възникнала от самото създаване на градовете, дали не е това обяснението за възникване на религиозните институции. Колкото по-пренаселена е средата ни за обитание, толкова по-зависими ставаме един от друг и толкова по-важни стават фантазиите ни — сякаш се надяваме с общи усилия да си върнем нещо загубено, да създадем едно човечество, което е просто... човечно. Сега Интернет е опасал с въжетата си земното кълбо и се стреми да ни сближи още повече. Питам се съвпадение ли е, че това става точно когато разгадахме генетичния си код и започваме да си играем с него. Колкото повече се сближаваме, толкова по-важно ни се струва да разберем какви сме всъщност. Наистина се надявам, че знаем какво

правим с гените си и че когато започнем да махаме някои части от тях, защото ги смятаме за несъвършенства, за недостатъци, ще оставим онова, което ни прави човеци. Надявам се, че ще вземаме решенията си в името на бъдещето, не на миналото. И се надявам сега, когато осъзнах, че в живота ми липсва нещо, да продължа да го търся, макар само да подозирам, че съществува. В противен случай ще се превърнем в сенки, в плашила, забучени сред пусти ниви, където дори гаргите не искат да кацнат; сковани от зимата, в очакване на едно безкрайно лято. Като се има предвид колко сме далеч от някогашната си естествена среда, цяло чудо е, че се справяме толкова добре. Ние мечтаем, за да запазим разума си и да продължаваме да живеем. Както казваше баща ми, не е важно да спечелиш, а да вярваш, че има какво да спечелиш.

Често си мисля за него и за майка си, двама души, които вече не са сред нас. Тяхната смърт ми донесе страдание, както всяка друга смърт. Човек не може да хване смъртта и да я накара да бъде по-добра, както не може да подобри нещастieto или разочарованието; както не успяхме да заловим Праведника и водената от него групировка. Може би някой ден ще успеем, може би не. Може би винаги ще има някой като тях. В момента ми е невъзможно да кажа, както не мога да определя дали унищожението на „Палатите“ беше само начин да заличат уликите за злодеянията си, или целта на експлозията е била да взриви огромното море от нажежена магма под Йелоустоун и така да унищожи нашата цивилизация и да ни върне към онзи начин на живот, който „Избраниците“ толкова боготворят. Да ни върне назад или да ни възкреси от пепелта.

Нина мисли, че целта им е била точно тази, защото чула Дейвидс да споменава нещо такова. Тя мисли, че „Избраниците“ са стигнали до убеждението, че те са най-способните ловци и събирачи, че са спечелили богатството си благодарение на някаква вътрешна „чистота“, че са способни да надделеят над другите при всякакви условия. Не знам. Не бих искал да го обсъждам повече.

В деня след завръщането на Сара Бекър в хотела ми в Лос Анджелис се получи послание от брат ми. Не знам как ме е намерил, но час след това напуснах хотела и оттогава не съм спирал.

Посланието бе във вид на видеозапис. Първият отрязък беше записан след бягството ни от „Палатите“. Той бе много ядосан, но

очевидно не губеше надежда да ме привлече за своята кауза. На записа разказваше за времето, когато сме били разделени. Бил намерен на улицата в Сан Франциско, малко момченце без нищо, което да сочи самоличността му, освен името, избродирано на пуловера му. Израснал по сиропиталища. Извършил първото си убийство. После информацията за определен период от живота му се губеше. Накрая станал доставчик на богати и извратени хора и открил връзката между настоящите си работодатели и миналото си. Бил приет в една тайна група и постигнал първия си голям успех в една закусвалня на „Макдоналдс“ в някакво градче в Пенсилвания през 1991 година. Постепенно се заел със собствени експерименти за ускорена еволюция чрез насилие — планът му бил да създаде чиста жена, която да ражда деца, незаразени с вируса. За тези опити той говореше със страст, граничеща с истинска любов.

Останалата част от записа е по-трудна за описване. В нея се съдържа нещо много обезпокояващо, и не само заради темата, а заради последствията, които може да има от нея. Като гледам как двойникът ми извършва тези неща, все едно сънувам някакъв жесток кошмар, в който съм станал такъв, какъвто се надявам, че никога няма да бъда. Там е записано всичко, което с Боби видяхме на неясни кадри от телевизионни репортажи. Праведника, или Пол, както се надявам, че мога да го наричам, се беше погрижил лицето му да се вижда кристално ясно на записите от всички онези събития. Записи, заснети лично от него. Записи как стои усмихнат сред горящи паркинги, как поставя бомби, как раздава оръжие на своите марионетки в тъмни тайни квартири из Америка и Европа. Как клечи чисто гол над изкормените тела на изчезнали младежи. Как яде вътрешностите им.

Така чрез него аз също правя тези неща. Сякаш съм затиснат от цяла планина злодеяния, от половин час доказателствен материал.

Ала този запис не ми е от никаква полза. Не мога да го покажа на никого и не само защото полицията в Дайърсбърг, а може би и в цяла Монтана е по петите ми. Единственият, когото уличава този запис, съм самият аз. Не съществуват никакви доказателства, че имам близък.

Преди да слезе от колата в Санта Моника, Сара Бекър се наведе и ми прошепна на ухото:

— Само ти можеш да го направиш. Само ти можеш да убиеш Пазибоже!

Права е. Аз не мога да сторя нищо друго, освен онова, което той очаква от мен. Нямам избор, освен да го откроя.

* * *

Междувременно, докато скитам по пътищата, се вслушвам в гласове от миналото и си мисля за любовта, която съм получил в живота си. Не мога да отговоря какво е излязло от мен и може би никога няма да успея, но знам, че не е толкова лошо, колкото можеше да бъде. Посланието на баща ми, че те не са мъртви, все пак е вярно в определен смисъл, за който той дори не се е замислял. Докато съм жив, те никога няма да умрат. Искането ми се да ги познавах по-добре, но сега е твърде късно, а и никога не е било възможно.

Най-яркият ми спомен за тях са образите им, видени на телевизионния екран — млада двойка с щеки за билиард, с гръб към камерата и хванати под ръка. Сетне как се обръщат, как баща ми се засмива и показва среден пръст пред камерата, а майка ми се изплезва.

И се впуска в танц.

Издание:

Майкъл Маршал Смит. Избраниците

Американска. Първо издание

ИК „Ера“, София, 2003

Редактор: Светла Иванова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.